

PAT GELSINGER

LỜI NÓI ĐẦU BỞI KEN BLANCHARD

Tác giả của quyển sách bán chạy nhất *The One Minute Manager*

NGHỆ THUẬT SỐNG QUÂN BÌNH

BÍ QUYẾT SỐNG QUÂN BÌNH GIỮA NIỀM TIN, GIA ĐÌNH VÀ CÔNG VIỆC

NHÀ XUẤT BẢN TÔN GIÁO

NGHỆ THUẬT SỐNG QUÂN BÌNH

Pat Gelsinger

Quyển sách này là tác phẩm của cuộc đời tôi và cũng là tác phẩm của vợ và gia đình tôi.

Xin dành tặng các con Elizabeth, Josiah, Nathan và Micah: Cảm ơn vì các con là những đứa trẻ tuyệt vời. Các con luôn thách thức ba mỗi khi ba thất bại và khích lệ ba trở nên người cha xứng đáng nhất.

Xin dành tặng những cố vấn của tôi như Andy Grove, Steve Menefee và Bryce Jessup: Sự tận tụy của quý vị trong việc giúp đỡ và cải thiện tôi đã giúp tôi trở nên người như hôm nay.

Xin dành tặng những người bạn đã đồng hành với tôi trong cuộc sống: Ảnh hưởng của các bạn trên cuộc đời tôi và gia đình tôi có giá trị trong cả cõi đời đời.

Trên hết tất cả, xin dành tặng Linda – người vợ yêu dấu của tôi: trong lần tái bản này, em đã CAN ĐẢM đóng góp một phần câu chuyện đời mình vào câu chuyện của anh. Em là người bạn đời hoàn hảo của anh, là cán cân quân bình cho anh, là bạn và là tình yêu của anh. Em yêu quý, em là niềm vui thỏa của cuộc đời anh.

NỘI DUNG

Lời tri ân

Lời nói đầu của Ken Blanchard

Giới thiệu

1. Từ đồng quê đến thung lũng Silicon
2. Thảo kế hoạch chi tiết cho cuộc đời
3. Ưu tiên cho Đức Chúa Trời
4. Ưu tiên cho giờ gia đình
5. Thành công trong nơi làm việc
6. Phát triển mối liên hệ với cố vấn
7. Sống như một chứng nhân đích thực
8. Hiệp nhất đức tin, gia đình và công việc
9. Sống quân bình trong năng quyền

Lời kết của Linda Gelsinger

Câu trả lời của Pat

Tài liệu tham khảo

LỜI TRI ÂN

Chủ đề và nội dung của cuốn sách này có liên quan nhiều đến con người và cuộc đời tôi, cũng như của các thành viên trong gia đình tôi. Do đó, tôi biết ơn về đời sống của từng người trong gia đình mình vì đã ảnh hưởng đến chính đời sống tôi. Việc tôi có thể nổi bật ở sở làm, nhà thờ và gia đình là nhờ vào gia đình tôi – sức mạnh và nguồn lực thúc đẩy tôi mỗi ngày. Có thể bạn thán phục khi nhìn vào nhiều khía cạnh của đời sống tôi, nhưng chính vợ và các con tôi mới là những anh hùng đích thực. Họ là những người được Chúa ban phước và cũng là nguồn phước lớn lao cho tôi.

Dĩ nhiên rằng tôi sẽ dành niềm cảm kích lớn lao nhất của mình cho Linda, người vợ yêu quý của tôi. Trong một dịp kỷ niệm ngày cưới, dòng cảm xúc dâng trào đã khiến tôi phải thốt lên: “Đường như hai ta vừa mới kết hôn hôm qua, nhưng lại giống như ta đã ở bên nhau cả đời.” Về nhiều phương diện, điều đó khẳng định rằng mối quan hệ giữa chúng tôi vẫn tươi mới và mạnh mẽ. Thật khó mà nhớ nổi cuộc sống tôi đã ra sao trước khi cô ấy bước vào thế giới của mình. Tình yêu và sự cảm thông của tôi dành cho cô ấy lớn dần theo năm tháng.

Linda là trụ cột của gia đình Gelsinger. Vì công việc buộc tôi phải đi công tác xa thường xuyên, cô ấy đã lo liệu chu toàn mọi việc trong gia đình. Với quan điểm rõ ràng và chắc chắn về đâu là điều đúng và đâu là điều sai, cô ấy sẵn sàng khích lệ cũng như thách thức tôi mỗi khi tôi mất quân bình trong bất kỳ lĩnh vực nào của đời sống. Dù điều này nghe có vẻ sáo rỗng nhưng thông điệp cũng như quyển sách này thật sẽ không thể nào được hoàn tất nếu như không có cô ấy. Việc các con tôi trở nên ngoan ngoãn là nhờ sự tận tụy và tài lèo lái gia đình của cô ấy. Một cô bạn của chúng tôi có lần đã nói với Linda rằng: “Tôi chỉ cần giao bọn trẻ nhà tôi cho chị nuôi dưỡng là yên tâm.” Dù chỉ là một câu nói đùa nhưng đó cũng là lời khen tặng khi cô ấy nhận thấy dấu ấn của một người mẹ tận tụy trên các con tôi. Linda, vợ yêu dấu của anh, xin cảm ơn em!

Sự ủng hộ, tình yêu thương và lòng quý mến của các con khiến tôi vui mừng lẫn sung sướng. Elizabeth, cảm ơn con vì là một thiếu nữ Cơ đốc tỏ bày những mỹ đức của Đức Chúa Trời trong đời sống hằng ngày của con. Ba trân trọng những lúc ba có thể dạy dỗ con, cũng là lúc con dạy ba nhiều điều và khiến ba vui sướng càng hơn. Ba thật vui sướng khi quan sát Chúa biến đổi con từ một cô bé thành thiếu nữ và rồi trở thành một phụ nữ thật sự. Con là một giáo viên tiểu học tuyệt vời có tài năng dạy dỗ và tấm lòng yêu thương dành cho bọn trẻ. Chúa sẽ sử dụng con và kỹ năng của con một cách năng quyền cả ở quê nhà lẫn hải ngoại khi con tiếp tục cam kết để Ngài làm Chúa của đời sống con. Mẹ con cũng có lời cảm ơn con về sự giúp đỡ đặc biệt mà con dành cho mẹ trong việc biên tập phần Lời kết!

Josiah, ba yêu thích lối suy nghĩ nhạy bén và trí thông minh của con. Việc dỗi theo con lớn lên khiến ba vừa hào hứng vừa lo sợ. Mỗi khi ngắm nhìn con chơi đùa, ba đều tự hào vì được làm ba của con. Mới đó mà nay con đã trở thành một thanh niên trưởng thành. Cảm ơn vì con luôn thách thức ba trở về nhà và phải ở nhà thật sự. Khi con bắt đầu chức vụ đặc trách thiếu niên, ba nôn nóng được nhìn thấy cách Đức Chúa Trời sử dụng con và đời sống của những người mà con sẽ ảnh hưởng.

Nathan, niềm vui dường như bất tận và lòng nhiệt thành trước cuộc sống của con thật khiến người ta dễ chịu làm sao! Ba không thể tả xiết niềm vui khi nhìn thấy nhiều nét tính cách của mình đang được thể hiện trong đời sống con. Ba trông đợi được nhìn thấy cách Đức Chúa Trời hành động trên đời sống con khi con đeo đuổi ân tứ âm nhạc mà Ngài ban cho con cũng như sự kêu gọi hầu việc Chúa trọn thời gian. Cảm ơn con vì con luôn làm cho gia đình ta hào hứng, thú vị và mãi luôn đặc biệt.

Micah, cảm ơn con vì lòng quyết tâm và sự kiên cường theo đuổi những điều đúng đắn và chân thật của con. Thoắt một cái mà con đã trưởng thành và tự lập. Ba mẹ vẫn chưa sẵn sàng đón nhận một tổ ấm vắng bóng lũ chim non, nhưng thời gian không chờ đợi ai. Cảm ơn con đã vì đã yêu thích và vui vẻ khi ở bên ba và làm theo bất cứ việc gì mà ba làm. Cầu xin Chúa dắt dẫn con một cách năng quyền – có thể là vào cánh đồng truyền giáo hay một nơi nào khác – khi con vâng theo ý chỉ và phương hướng của Ngài cho cuộc đời con.

Cuối cùng, tôi xin cảm ơn mục sư Bryce Jessup – mục sư của chúng tôi trong nhiều năm qua và cũng là người cử hành hôn lễ cho vợ chồng tôi, người cố vấn cho tôi và cũng được tôi tư vấn, và trên hết là người bạn thân thiết của tôi. Anh là người mà tôi có thể khích lệ “đừng làm một kẻ yếu đuối” khi nghĩ về sự vĩ đại của Đức Chúa Trời chúng ta. Hơn ai hết, anh là người không những khích lệ mà còn yêu cầu tôi viết bản thảo này. Cảm ơn anh vì đã biên tập, nhận xét và không ngừng gửi thư điện tử với thông điệp: “Điều đó hay lắm! Hãy thêm nó vào cuốn sách của mình.” Tôi mong được tiếp tục đón nhận sự khích lệ và cố vấn của anh trong những năm tháng tới. Cảm ơn anh đã giúp ích rất nhiều cho đời sống tôi trong những năm qua bằng sự khôn ngoan tuyệt vời của mình. Trên hết, xin cảm ơn anh vì đã là người bạn và người anh em trong Chúa Cứu Thế Giê-xu.

LỜI NÓI ĐẦU CỦA KEN BLANCHARD

Tôi biết ngay mình sẽ thích quyển *Nghệ Thuật Sống Quân Bình* bởi vì nó được người huấn luyện Kinh Thánh của tôi là Richard Case gợi đến. Rich thường có cuộc gặp gỡ trên điện thoại với tôi cùng với bốn người bạn và đồng nghiệp của tôi vào mỗi sáng thứ Tư lúc 6 giờ, theo giờ California. Rich biết rõ về tôi và cũng đã giúp đỡ tôi nhiều trong việc sống quân bình. Vì vậy anh biết tôi sẽ đồng cảm và học hỏi được nhiều điều từ câu chuyện của Pat.

Sau khi đọc *Nghệ Thuật Sống Quân Bình*, tôi hăm hở muốn gặp Pat. Tại sao? Bởi vì chúng tôi có rất nhiều điểm chung. Trước hết, cả hai chúng tôi đều kết hôn không bởi ý riêng. Nếu không có Linda, vợ Pat, và Margie, vợ tôi, thì chúng tôi không bao giờ được như hôm nay. Đức Chúa Trời biết chúng tôi cần một người bạn đời tuyệt vời để giúp chúng tôi sống quân bình và giữ đúng thứ tự ưu tiên. Đừng bỏ qua phần *Lời Kết* của Linda khi đưa ra quan điểm của mình với tư cách là vợ của một người phải điều phối hài hòa nhiều trọng trách.

Thứ hai, cả hai chúng tôi đều bị nhầm lẫn về sự khác biệt giữa công việc và sự vui chơi, là điều khiến cho việc quân bình đời sống càng thêm khó khăn. Điều an ủi trong chuyện này là chúng tôi đang làm điều mà Đức Chúa Trời muốn chúng tôi làm, vì tôi không cho rằng Chúa đặt để chúng ta trên đất chỉ để làm người chuyên “canh giờ”. Nếu

bạn thấy mình đang nhủ thầm: “May quá, hôm nay là thứ Sáu,” hay bạn cảm thấy chán nản vào tối Chúa nhật, tốt hơn là bạn nên tìm công việc khác để làm. Khi bạn yêu thích công việc của mình thì bạn sẽ chọn để trở nên hoặc một người làm việc hiệu quả nhất hoặc một người tham công tiếc việc. Nhiều năm trước, Charles Garfield đã giúp tôi phân biệt rõ điều này: Người tham công tiếc việc không bao giờ biết dừng lại. Họ lên đèo theo điện thoại di động vào sân golf. Dù về nhà nhưng họ chưa bao giờ thật sự ở nhà. Trái lại, người làm việc hiệu quả nhất có thể làm việc liên tục không ngừng nghỉ trong một khoảng thời gian, nhưng họ biết cách dừng lại và làm một việc khác. Họ sẽ nán lại trong xe trước khi vào nhà để kịp thực hiện cuộc gọi cuối cùng; nhờ thế, khi bước vào nhà, họ có thể thật sự “ở nhà” với vợ hoặc chồng, con cái, người thân hoặc bạn bè của mình. Cũng như tôi, Pat Gelsinger từ một người tham công tiếc việc đã học được cách trở thành người làm việc hiệu quả nhất và cuộc hôn nhân không do ý riêng thật sự đã giúp cho điều tuyệt vời đó xảy ra. Những tranh đấu và chiến thắng với sự quân bình của Pat sẽ giúp ích cho bạn nếu bạn có ý định sống quân bình như hai chúng tôi đã làm.

Thứ ba, Pat và tôi đều học biết rằng công việc mà chúng tôi đang làm cũng là công tác hầu việc Chúa. Tôi sẽ không bao giờ quên phản ứng của Norman Vincent Peale – người mà tôi có dịp cộng tác viết quyển *Sức Mạnh Của Việc Quản Lý Có Đạo Đức (The Power of Ethical Management)*. Khi tôi hỏi anh: “Tôi có nên bỏ hết công việc của mình trong vai trò là một tác giả và cố vấn kinh doanh để quay lại trường thần học và trở thành người giảng đạo hay không?” Norman đáp lời tôi lập tức và xoáy thẳng vào vấn đề: “Hoàn toàn không nên. Anh đang có một hội chúng đông đảo trong giới kinh doanh và ở đó đang thiếu rất nhiều diễn giả.” Pat Gelsinger chắc chắn đã học được điều đó và nhận biết rằng mình có thể làm được nhiều việc cho Chúa khi làm một nhân viên cao cấp tại Intel hơn là làm một người giảng đạo chính thức.

Thứ tư, Pat và tôi đều học được rằng hành động có uy quyền hơn lời nói, dù chúng tôi không giấu rằng mình là môn đồ của Chúa Giê-xu. Tôi cho rằng cả hai chúng tôi đều ủng hộ lập luận rằng phong trào truyền giảng vĩ đại sắp tới trên thế giới sẽ là việc tỏ bày qua hành động chứ không phải là lời nói. Nếu chúng ta muốn có nhiều người theo Chúa Giê-xu hơn, chúng ta với tư cách là Cơ Đốc nhân phải thay đổi cách xử sự của mình. Khi đọc *Nghệ Thuật Sống Quân Bình*, bạn sẽ nhìn thấy cách Pat Gelsinger sống và bước đi bởi đức tin trong thương trường.

Cuối cùng, việc giữ đúng thứ tự ưu tiên là một thách thức không ngừng cho Pat và cho tôi. Trong một buổi thuyết trình cùng với Tom Landry – huấn luyện viên nổi tiếng của đội bóng bầu dục Dallas Cowboys, có một khán giả đã đặt một câu hỏi cho Landry: “Thưa huấn luyện viên, làm thế nào mà anh có thể giữ bình tĩnh trước một trận đấu thật náo nhiệt và đầy cạnh tranh như trận bóng bầu dục?” Landry đáp: “Rất dễ, tôi giữ đúng thứ tự ưu tiên của mình. Chúa trước tiên, sau là vợ, rồi đến các con và cuối cùng là công việc. Vì vậy, nếu tôi có bỏ lỡ trận đấu nào vào Chúa nhật, tôi vẫn còn lại nhiều điều khác nữa.” Anh nói tiếp: “Không may là có nhiều huấn luyện viên khác khi bỏ lỡ một trận đấu vào ngày Chúa nhật, họ cảm thấy bị thiệt hại ghê gớm bởi vì họ phải khẳng định bản thân mình qua công việc.” Tôi biết đa số nam giới suy nghĩ gì khi họ nói câu “Vâng, tôi đồng ý” trong hôn lễ của mình là: “Bây giờ hôn sự đã xong, tôi có thể trở về với công việc của

mình.” Việc lắng nghe cách Pat vật lộn với xu hướng này sẽ giúp ích cho bạn và cả tôi nữa. Việc quan sát cách Linda tránh được những nan đề mà nhiều phụ nữ mắc phải sau hôn nhân cũng rất hữu ích. Hầu hết phụ nữ muốn xem chồng mình là đối tượng để truyền giáo và biến đổi. Như Pat đã học được cách thỉnh thoảng gác lại công việc để dành thời gian cho Linda và các con, Linda cũng đã học được cách để Chúa biến đổi Pat, còn việc của cô là yêu thương và hỗ trợ anh. Đây quả là những bài học lớn cho tất cả chúng ta

Tôi có thể nói mãi về quyền sách này. Tôi thật sự bị cuốn hút bởi nó và tôi cho rằng bạn cũng sẽ như vậy nếu bạn đang vật lộn để sống quân bình cũng như đang cố gắng có được một đời sống thành công và ý nghĩa.

Cảm ơn Pat và Linda vì đã chia sẻ câu chuyện của mình. Margie và tôi mong đến ngày được ôm cả hai bạn bằng cái ôm nồng ấm. Cầu Chúa ban phước lành cho các bạn.

— Ken Blanchard,

Đồng tác giả quyển *Quản Lý Từng Phút (The One Minute Manager)*

và *Lãnh Đạo Như Chúa Giê-Xu (Lead Like Jesus)*

Lưu ý: Nội dung của quyển sách này chỉ là quan điểm cá nhân của Pat Gelsinger chứ không phải là quan điểm của Tập đoàn Intel.

GIỚI THIỆU

Tôi là Pat – một cậu bé nhà quê đã trở thành nhân viên cấp cao của một công ty đứng trong топ Fortune 100 tại Mỹ. Tôi chịu trách nhiệm điều hành một bộ phận kinh doanh lớn của công ty Intel với hàng ngàn nhân viên dưới quyền. Tôi cũng là cha của bốn đứa con gần trưởng thành hết và là chồng của một người vợ tuyệt vời – Linda – trong suốt hai mươi năm qua. Tôi hoạt động rất tích cực trong Hội thánh và các tổ chức Cơ Đốc. Tôi cũng thường xuyên nói chuyện trong các buổi tọa đàm và công khai niềm tin Cơ Đốc của mình trước cộng đồng doanh nhân cũng như dân kỹ thuật cao.

Tôi từng phạm nhiều sai lầm và cũng đã nhiều lần chia sẻ lại những thất bại của mình. Những thất bại đó thường do chính tôi gây ra, và đôi khi chúng là cách mà Đức Chúa Trời dùng để dạy dỗ và khiến tôi trưởng thành hơn. Sau khi đảm đương vô số những trọng trách đầy khó khăn, tôi đã thu thập được một số kinh nghiệm và sự hiểu biết mà tôi hy vọng rằng chúng có thể giúp ích cho đời sống bạn.

Đây là ấn bản mới của quyển *Sống Quân Bình Trong Gia Đình, Niềm Tin & Công Việc* (Balancing Family, Faith & Work) đã được xuất bản trước đây. Dù có nhiều điểm tương đồng với ấn bản cũ nhưng từng chương của ấn bản này đã được chỉnh sửa và bổ sung rất nhiều. Quan trọng nhất là sự đóng góp một số quan điểm cá nhân của Linda cho phần Lời kết. Phần này trình bày quan điểm của một người vợ và cũng là một phụ nữ đối với những những đề tài được thảo luận trong sách này. Có một chương mới nói về “Sự hiệp nhất giữa niềm tin, gia đình và công việc.”

Ấn bản đầu tiên được phát triển từ sứ điệp mà tôi trình bày cho những nhóm nhân sự, doanh nhân và chuyên gia trên khắp nước Mỹ. Tôi cũng có cơ hội trình bày những ý

tưởng này ở Ấn Độ, Đài Loan, Malaysia, Trung Quốc, Đức, Singapore, Hồng Kông và Nhật Bản. Những thánh giả ở đây hưởng ứng rất tích cực. Chấn chấn rằng sứ điệp này đã có những ảnh hưởng nhất định trên đời sống họ.

Thế giới của chúng ta ngày càng trở nên bận rộn hơn. Dường như mọi người đều phải tất bật với cuộc mưu sinh, chóng mặt vì thời đại công nghệ thông tin, bị kẹt giữa gia đình và việc kinh doanh, và luôn phải đấu tranh để không thua kém ai. Mọi người đang tuyệt vọng tìm cách kiểm soát những sự bận rộn quay cuồng ngày càng gia tăng của thời đại chúng ta. Có người nói rằng Sa-tan không cần lừa phỉnh chúng ta, hắn chỉ cần giữ cho chúng ta luôn bận rộn. Dĩ nhiên là tất cả những bận rộn đó có thể dẫn chúng ta đến một đời sống chứng nhân thiếu hiệu quả, những tranh chiến trong nghề nghiệp, xung đột gia đình, ly dị, và sự thất bại hoàn toàn trong đời sống cá nhân và công việc. Ai trong chúng ta cũng từng nghe những chuyện đại loại như cuộc hôn nhân của một doanh nhân đáng kính nào đó phải chấm dứt bằng cuộc ly dị, hoặc một gia đình trở nên hận thù cay đắng từ việc phân chia tài sản hay cơ sở kinh doanh của gia đình. Khi nghe những điều đó, bạn sẽ dừng lại để tự hỏi rằng liệu có đáng phải trả giá như thế hay không. Một mặt, bạn có thể khao khát có được thành công trong kinh doanh, nhưng bạn cũng phải cân nhắc giá phải trả và hậu quả của nó. Nếu bạn đạt được thành công như thế, bạn có chắc mình sẽ không đi theo vết xe đổ của những người được gọi là “thành công” hay không? Khi khao khát về mê hoặc toát ra từ cuộc sống của những nhân vật trên trang bìa của những tờ điểm tin và báo doanh nghiệp, liệu bạn có thật sự muốn mình gặp phải những rối ren trong gia đình như điều mà hầu hết những người này phải đối mặt trong quá trình thành đạt?

Trong kỳ nghỉ hè với gia đình vào năm 1999, tôi đọc được quyển *Nửa Đời Người (Half Time)* của tác giả Bob Buford với thông điệp đơn giản nhưng đầy uy quyền: Đi từ thành công đến ý nghĩa. Nếu bạn chưa đọc qua, tôi khuyến khích bạn hãy tìm đọc quyển sách này. Hãy đọc nó khi bạn có chút ít thời gian để nghiền ngẫm về cuộc đời và sự nghiệp của mình. Chúng ta đang tìm kiếm điều gì khi làm lụng vất vả trong suốt những tháng năm ý nghĩa trên đất? Phải chăng đó là nấc thang thành công kế tiếp trong sự nghiệp, sự sắm sửa vật chất để phô bày sự thành công với bạn bè và xóm giềng, thư báo con bạn trúng tuyển vào một trường danh tiếng, hay một hình thức công nhận nào đó của người đời?

Quyển sách của Buford tuy hay nhưng thật khó nuốt trong kỳ nghỉ. Thay vì được thư thả đầu óc như dự tính, quyển sách này đã thách thức tôi dành thời gian để ngẫm nghĩ về bản thân và suy xét mục đích của đời mình. Khi suy xét về bản thân mình, tôi cũng đương đầu với câu hỏi liệu tôi có đang đầu tư cuộc đời mình vào những điều đúng đắn hay chưa. Tôi đang đeo đuổi thành công hay ý nghĩa? Tôi có nên cân nhắc việc tái lập đời sống mình một cách ngoạn mục như Buford đã làm hay không? Tôi có nên bước ra hẳn khỏi thế giới của công việc để thư thả trở về nhà và dành toàn tâm cho gia đình?

Khi còn trẻ, tôi đã nhận biết rõ rằng sự nghiệp và chỗ đứng của tôi tại công ty Intel chính là nơi mà Đức Chúa Trời dành cho tôi. Vì vậy, dù mong muốn thoát khỏi cuộc mưu sinh và những lo toan bộn bề nhưng tôi biết đó không phải là mục đích mà Đức Chúa Trời dành cho mình trong thời điểm đó. Thay vào đó, tôi nhận thấy sự đáp ứng ngày càng

niệt thành hơn đối với sứ điệp của cuộc đời mình. Đức Chúa Trời muốn sử dụng tôi trong vị trí tại Intel, cùng với những gì tôi học được trong việc phân phối hài hòa thời gian và thứ tự ưu tiên, để đem những người khác đến với vương quốc của Ngài.

Tôi có nghe vài người đưa ra nhận định dựa trên quyển sách của Buford rằng: “Trước hết, hãy tập trung vào sự thành công. Rồi sau đó mới tập trung vào ý nghĩa.” Tuy không đồng tình với cách tóm tắt như vậy về quyển sách nhưng tôi có thể hiểu tại sao một số người lại có kết luận giản đơn như vậy. Quyển sách mà bạn đang đọc đây không nói về việc bước ra khỏi thế giới công việc. Ngược lại, nó nói về việc trở thành một Cơ đốc nhân thành công, có đời sống sung mãn, và gia đình hạnh phúc dù đang ở trong thế giới công việc. Trong thảo luận tiếp theo, bạn sẽ thấy rằng mình được kêu gọi trở thành người hầu việc Chúa trong nơi làm việc và thương trường. Chúa không muốn chúng ta phải trì hoãn khao khát sống ý nghĩa hoặc “thi hành chức vụ” cho đến lúc về hưu. Ngài kêu gọi chúng ta trở thành những người chủ gia đình và người lãnh đạo thuộc linh khi còn làm việc.

Sau khi nói chuyện tại Hội nghị Sơ kết mùa thu năm 2000 về đề tài này, tôi được những người tham dự hội nghị khuyến khích viết một quyển sách. Có người còn bảo tôi: “Tôi chưa thấy ai có nhiều điều để nói như anh mà lại không viết chúng thành sách”.

Vì phải đảm đương quá nhiều việc, tôi có phần lưỡng lự trong việc tiến hành dự án này. Trước đây tôi có lần cộng tác viết quyển *Lập Trình Chíp 80386 (Programming the 80386* – một quyển sách lý tưởng để gối đầu giường – chắc chắn rằng nó sẽ giúp bạn chìm vào giấc ngủ nhanh chóng), nên tôi biết khá rõ khối lượng công việc phải thực hiện để viết một quyển sách có chất lượng.

Tuy nhiên, sau khi được nhiều người động viên, tôi đã quyết định thử sức. Trong những phút rảnh rỗi, những giờ thức khuya và trên những chuyến bay dài, tôi bắt đầu viết. Thật ra, tôi không cho Linda biết về chuyện viết lách này. Tôi biết cô ấy sẽ lo lắng vì tôi lại có thêm một dự án nữa. Tôi là kiểu người luôn tham công tiếc việc. (Chỉ cần ba mươi phút trước giờ khởi hành đi đâu đó chắc chắn cũng đủ cho tôi hoàn tất thêm một dự án nữa!) Vì biết rõ cô ấy sẽ phản ứng thế nào, tôi quyết tâm hoàn tất bản thảo trong lúc rảnh rỗi để đảm bảo với cô ấy rằng việc này sẽ không trở thành một gánh nặng khác cho gia đình. Cuối cùng khi tôi trình bày ý tưởng viết sách của mình, cô ấy đã phản ứng gần giống như tôi dự đoán. Bạn có thể tưởng tượng được cô ấy ngạc nhiên đến mức nào khi tôi thông báo rằng mình đã hoàn tất bản thảo đầu tiên. Thay vì tự hào vì tôi đã đào ra thời gian để hoàn tất thêm một dự án nữa, cô ấy phản ứng như thể tôi đã lén lút hay thiếu trung thực khi làm mọi chuyện sau lưng cô ấy.

Trong kỳ nghỉ sa-bát (bảy năm một lần) của mình, tôi đã có đủ thời gian rảnh rỗi để chuẩn bị hoàn tất ấn bản đầu tiên. Nhưng phải đến chuyến đi châu Á vừa rồi thì nó mới sẵn sàng để gởi đến nhà xuất bản.

Bây giờ khi viết ấn bản thứ hai này, tôi không đại dợt mà thực hiện âm thầm như đã làm với ấn bản đầu. Linda đang ngồi cạnh tôi khi tôi đánh máy. Cô ấy viết phần Lời kết và chúng tôi cùng đóng góp kỹ năng và kinh nghiệm của mình vào quyển sách này. Tôi xem đây là sự tiến bộ trong mối quan hệ của chúng tôi và cũng là sự tiến triển trong cách thức Đức Chúa Trời sử dụng cả hai chúng tôi cho chức vụ.

Ấn bản đầu đã thách thức cũng như khích lệ rất nhiều độc giả. Nhiều người cho biết họ đang làm theo những gợi ý cụ thể trong sách – viết ra lời tuyên bố về sứ mạng của mình, hay thiết lập mối liên hệ với những người cố vấn cho đời sống họ. Thật được khích lệ biết bao khi nghe những câu chuyện về những đời sống được tác động và biến đổi!

Mong rằng quyển sách này sẽ giúp bạn có đời sống quân bình. Công sức đánh máy của tôi trong nhiều giờ sẽ được đền đáp xứng đáng nếu như có thêm vài độc giả nhận thấy ấn bản thứ hai này hữu ích cho đời sống họ.

CẤU TRÚC CỦA SÁCH

Sách được chia làm chín chương. Chương thứ nhất chỉ đơn giản là lời làm chứng của tôi. Khi thuyết trình, tôi nhận thấy rằng nếu lúc đầu thính giả được nghe qua câu chuyện đời tôi thì những phần còn lại sẽ rõ ràng và dễ hiểu hơn. Người ta thường đưa ra những nhận xét như: “Nếu anh làm được như thế thì chắc chắn rằng tôi cũng có thể giải quyết được vấn đề của mình.” Bạn sẽ sớm nhận thấy rằng tôi được phước một cách lạ lùng qua một chuỗi những sự kiện mà người ta gọi là trùng hợp ngẫu nhiên. Nhưng tôi xem chúng là những ơn phước đến từ Đấng Tạo hóa Thiên thượng, cũng là Đấng cai trị hoàn vũ. Như cha tôi thường nói về mình: “Cha không biết rõ tại sao mình được chọn để nhận lãnh quá nhiều ơn phước như vậy, nhưng sự thật là thế.” Dù tôi e rằng lời chứng về ơn phước dư dật như thế có thể bị xem là kiêu căng ngạo mạn nhưng đó thật là những gì Đức Chúa Trời đã thực hiện trên đời sống tôi. Hy vọng rằng khi đọc lời chứng này, bạn có thể biết ít nhiều về tôi, vợ tôi và gia đình tôi, về những thành quả mà tôi đạt được tại Intel và trong Hội Thánh và về những gì mà Đức Chúa Trời đã hành động trên mỗi lĩnh vực của đời sống tôi.

Chương 2 đến chương 8 trình bày bảy nguyên tắc cụ thể để trở thành người điều phối một cách hài hòa những thứ tự ưu tiên trong đời sống. Mỗi nguyên tắc được minh họa bằng những ví dụ rút ra từ cuộc đời tôi. Cuối mỗi chương đều có một số câu hỏi nhằm giúp bạn áp dụng tài liệu này cho đời sống cá nhân hoặc cho nhóm nhỏ.

Trong lời kết đặc biệt của sách, Linda trình bày quan điểm của cô về việc chung sống với một người điều luyện trong việc điều phối hài hòa nhiều trọng trách. Bất cứ khi nào tôi thuyết trình, thính giả luôn cảm thấy như đã quen biết vợ tôi từ trước bất kể cô ấy có mặt ở đó hay không. Nhiều người đã hỏi về quan điểm của cô; thậm chí có người còn nói: “Bây giờ đến lúc chúng tôi muốn nghe Linda lên tiếng!” Để đáp lại yêu cầu đó, phần cuối của sách sẽ nêu lên một số quan điểm độc đáo của Linda trong những chủ đề như: làm người bạn đời giúp đỡ, thế nào là quân bình, những thách thức của việc điều phối hài hòa mọi công tác, và cách cô đã đương đầu với chúng.

CÂU HỎI

Cuối mỗi chương đều có vài câu hỏi để sử dụng cho mục đích cá nhân khi bạn suy gẫm về hoàn cảnh của mình và áp dụng tài liệu này vào đời sống và hoàn cảnh hiện tại của mình. Bạn cũng có thể dùng chúng làm đề tài thảo luận trong lớp học hoặc nhóm nhỏ. Một số người đã dùng phần câu hỏi này làm tài liệu học chính thức và dùng quyển sách làm sách hướng dẫn. Hầu hết những câu hỏi này được rút ra từ những câu hỏi mà tôi

nhận được trong các buổi thuyết trình của mình trong những năm qua. Ở cuối mỗi chương chỉ có câu hỏi, còn câu trả lời – là những gì được rút ra từ đời sống cá nhân của tôi – nằm trong phần phụ lục.

Nhiều câu hỏi trong số này mang tính riêng tư và không có đáp án đúng sai rạch ròi. Mục đích của những câu hỏi này là thúc đẩy sự suy nghĩ, thảo luận và hành động, cũng như giúp bạn đưa ra một đáp án thật cụ thể và chính xác. Tôi khuyến khích bạn hãy trả lời những câu hỏi này và chia sẻ suy nghĩ của mình với người bạn đời, bạn thân hoặc với cố vấn của bạn, rồi sau đó hãy bắt đầu điều phối hài hòa những thứ tự ưu tiên trong đời sống mình.

Là Cơ đốc nhân đã được tái sinh trong Chúa Cứu Thế Giê-xu, đức tin của tôi nơi Chúa Giê-xu đặt nền tảng cho việc xác định tôi là ai, tôi đại diện cho cái gì, tôi ao ước đạt được những gì và tôi khao khát trở thành người thế nào. Đức tin là nhân tố không thể tách rời của nhân cách và những kinh nghiệm trong cuộc đời của tôi. Tôi viết từ quan điểm Cơ đốc và không hề bào chữa cho niềm tin của mình. Khi bắt đầu viết quyển sách này, tôi nghĩ rằng quyển sách sẽ thu hút được nhiều độc giả hơn nếu nó được viết từ một quan điểm trung lập hơn. Tôi đã không làm được điều đó. Tôi không thể nào viết một quyển sách trình bày quan điểm sâu sắc về gia đình và bản thân mình mà không đặt đức tin của mình làm trọng tâm và cốt lõi.

Tuy nhiên, tôi hy vọng rằng nhiều người không có cùng niềm tin với tôi cũng sẽ đọc quyển sách này. Nếu bạn nằm trong số đó, tôi tin rằng quyển sách này vẫn hữu dụng cho đời sống bạn. Đặc biệt, chương 4 đến chương 6 có thể được áp dụng toàn bộ mà không có gì phải do dự, bất kể niềm tin tôn giáo của bạn. Có thể bạn sẽ thấy các chương 1, 2, 3, 7 và 8 có phần khô khan. Dù không xin lỗi về việc thể hiện mình là ai trong những chương sách này, tôi thật sự mong rằng bạn sẽ thấy chúng hữu ích khi bạn tiến bước trên đường đời và cố gắng trở nên người sống quân bình – biết điều phối hài hòa mọi khía cạnh của đời sống. Dĩ nhiên là tôi sẽ vui mừng hơn hết nếu bạn quyết định tin cậy và phục vụ Đấng Cứu thế đã từ kẻ chết sống lại – Chúa Giê-xu.

1. TỪ ĐỒNG QUÊ ĐẾN THUNG LŨNG SILICON

Robesonia là một thị trấn nhỏ bình dị nằm ở trung tâm vùng Pennsylvania Dutch. Đó là nơi tôi sinh ra và lớn lên, cũng là nơi tôi học ý nghĩa của việc chăm chỉ làm lụng. Gia đình nội ngoại hai bên của tôi đều là nông dân chăn nuôi gia súc và trồng hoa màu. Gia đình mẹ tôi có mười một anh chị em, trong đó nhiều người đã chết khi còn ẵm ngửa. Cha tôi sinh ra trong gia đình có chín anh chị em. Cha tôi là con sinh đôi và là người thứ bảy trong gia đình. Cả cha và mẹ tôi đều được giáo dục theo kiểu của “người Đức nhập cư” tại vùng Pennsylvania Dutch. Cả hai đều lớn lên trên ruộng đồng và học tiếng Anh như ngôn ngữ thứ hai của mình. Dù ở cách xa nhau hơn 90 cây số, cả hai đều phải cuộc bộ đến ngôi trường làng gần nhất – với chỉ một phòng học – để học từ lớp một đến lớp tám. Đại gia đình của cha và mẹ tôi chiếm đa số trong tổng số học sinh của ngôi trường với một phòng

bé nhỏ – là nơi cung cấp toàn bộ nền tảng giáo dục chính quy cho họ. Cả hai đều không có cơ hội học quá lớp tám.

Khi các anh chị em của cha tôi đến tuổi trưởng thành và tạo lập gia đình, họ chuyển ra làm nông với một ít sự hỗ trợ tài chánh từ ông nội tôi. Ông nội tôi lần lượt giúp con trai thứ nhất, con trai thứ hai, rồi đến con gái thứ nhất và cứ tiếp tục. Tuy nhiên khi đến lượt cha tôi, ông nói: “Con phải tự lực cánh sinh thôi, con trai ạ. Bấy nhiêu ruộng đồng đã quá đủ cho nhà ta rồi.” Thế là cha tôi bắt đầu sự nghiệp làm nông của mình bằng cách làm việc cho các anh trai mình.

Luôn có thừa công việc để làm ở nông trại. Vì vậy, cha tôi rất được hoan nghênh khi giúp việc các bác của tôi. Mọi việc diễn tiến tốt đẹp được vài năm. Sau đó, khi các bác tôi lập gia đình riêng, rồi đến lúc các con họ trưởng thành và tiếp quản công việc gia đình, thì cha tôi không còn giữ vị trí quan trọng trong sự vận hành các nông trại của họ. Có đôi lần cha tôi nghĩ đến chuyện mua hẳn một nông trại, nhưng ông không thể trả giá cao hơn người khác, cũng không biết vay mượn ai, và ông nội tôi cũng không thể hỗ trợ cha đủ tiền để tiến hành chuyện mua bán. Bởi vậy cha tôi chưa bao giờ mua được một nông trại nào.

Tôi yêu thích công việc nặng nhọc ở các nông trại của các bác tôi. Hơn nữa, tôi luôn thích được làm việc cùng cha mình. Nếu như cha tôi mua được một nông trại, thì chắc chắn giờ này tôi đang ở đó cùng làm việc với cha trên mảnh đất của gia đình. Biết đâu chừng tôi đang nghiên cứu chíp điều khiển những con bò thay vì làm chuyên gia về chíp điều khiển máy tính như hiện nay!

Tôi học được nhiều điều từ cha và các bác, các cô cùng các anh chị em họ nông dân của tôi. Thật khó làm người có mối liên hệ mật thiết với ruộng đồng mà lại không phát triển một đạo đức nghề nghiệp sâu sắc và mạnh mẽ. Họ phải thức dậy từ sớm tinh sương, làm việc quần quật từ sáng sớm đến tối mịt và chỉ đi ngủ khi đã hoàn toàn mệt nhoài sau một ngày làm lụng vất vả.

Dù vẫn tiếp tục làm việc ở nông trại của các bác, cha tôi nhận thêm một việc làm trọn thời gian tại một nhà máy cán thép địa phương. Như thế vẫn chưa đủ đáp ứng nhu cầu cũng như khiến cha tôi bận rộn, ông kiêm luôn chức ủy viên thành phố chuyên giám sát việc xây dựng và sửa chữa đường xá. Hầu như suốt những năm tháng ấu thơ của mình, tôi đều thấy ông làm cả ba công việc này cùng một lúc. Ông làm việc chăm chỉ để đem lại cho gia đình một cuộc sống tốt hơn những gì ông từng được hưởng. Cho đến hôm nay, tôi thấy mình có phần lười nhác so với ông. Ông là một trong những anh hùng của cuộc đời tôi.

Chúng tôi đều đi nhà thờ vào mỗi Chúa Nhật. Gia đình tôi cũng như nhiều họ hàng gần của tôi nhóm tại nhà thờ United Church of Christ (UCC) ở thị trấn Wernersville kế cận. Tôi nhận phép báp-têm lúc sáu ngày tuổi và chỉ bỏ lễ buổi thờ phượng Chúa nhật vào những lúc đau ốm. Chúng tôi đánh bóng đôi giày của mình vào tối thứ Bảy, thức dậy vào sáng Chúa nhật, diện áo vest, đeo cà-vạt, rồi đến nhà thờ. Cha tôi rất ghét đi nhà thờ trễ, vì thế chúng tôi hiếm khi nào đến trễ. Sự việc cứ thế diễn ra và tôi không có ý định phá hỏng lễ thói gia đình.

Tôi chính thức xác nhận niềm tin của mình vào năm mười hai tuổi. Đây là bước để một người trở thành thành viên chính thức của hội chúng. Vì chúng tôi đã được báp têm khi còn sơ sinh, đây là thời điểm để công khai tuyên bố mình là thành viên chính thức của hội chúng. Tôi trở thành trưởng ban thiếu niên năm mười bốn tuổi. Bề ngoài tôi là một hình mẫu thiếu niên Cơ đốc sáng giá. Tôi có mặt ở nhà thờ mỗi Chúa nhật, thuộc lòng những bài Thánh ca, luân phiên thi hành trách nhiệm lễ sinh, trở thành tín hữu chính thức và làm trưởng ban thiếu niên. Bạn còn còn mong đợi gì nữa từ một cậu thiếu niên? Nhiều năm sau đó, khi Linda – vợ tương lai của tôi – hỏi rằng tôi có phải là Cơ đốc nhân hay không, tôi lập tức đáp lời không chút do dự: “Đúng vậy !” Tiếp đến tôi viện dẫn đủ điều để chứng minh cho điều đó. Giống như nhiều người ngày nay, tôi từng cho rằng công việc và thành tựu của tôi khiến tôi đủ tiêu chuẩn có được một vị trí nào đó trong mắt Đức Chúa Trời. Tôi thật ngây thơ và sai lầm làm sao!

Thế nhưng, trên thực tế cuộc đời tôi lại khác hẳn. Dù bề ngoài tôi là một hình mẫu thiếu niên Cơ đốc hoàn hảo vào mỗi Chúa nhật, nhưng sáu ngày còn lại trong tuần lại là chuyện khác. Cho đến năm mười bảy tuổi, tôi đã từng trải nhiều cám dỗ của lứa tuổi bông bột đó. Đám bạn mà tôi giao du chắc chắn không phải là loại người mà bạn muốn cho con mình kết bạn.

Việc sống với sự dối trá thì thật hào hứng, táo bạo và đầy thách thức. Tôi thích làm cậu bé hoàn hảo trong mắt mọi người vào những ngày Chúa Nhật. Những người mẹ, người bà thường khen ngợi tôi và nhiều người ước ao phải chỉ tôi là con cháu ruột của họ. Đương nhiên là việc có được những người bà, người mẹ đứng về phe mình là rất có lợi để củng cố vị thế của mình trước những quý cô mà lúc đó tôi đang để ý.

Nhìn lại, tôi thấy cuộc đời mình lúc đó như những lon tiền xu nằm trước cửa các quán ăn và nhà hàng. Từ trên cao, bạn thả một đồng xu, nó rơi xuống từ từ theo hình xoắn ốc. Trong khi đồng xu có thể “nghĩ” rằng chuyến đi thật tuyệt vời, ly kỳ và thú vị, thì đích đến của nó hoàn toàn là một sự chấm hết. Luật vạn vật hấp dẫn đảm bảo nó sẽ đáp xuống một nơi thấp hèn đến tận đáy. Với những ai đang ở trong lối sống như tôi từng có, đích đến đồng nghĩa với sự chấm hết – một cái hố ở cuối cuộc đời mà người ta gọi là địa ngục. Đó là con đường mà tôi đã đi, và tôi đang sung sướng tận hưởng nó.

Tuy nhiên, Đức Chúa Trời đã ban cho tôi tâm thần bén nhạy và Ngài bắt đầu dùng nó để lèo lái tôi sang hướng khác. Bởi vì cha tôi không có nông trại để tôi thừa kế, nên tôi phải theo đuổi con đường sự nghiệp khác. Tôi cân nhắc vô số lựa chọn và quyết định thử sức trong ngành điện tử. Trong năm lớp Mười và Mười Một, phần vì muốn thoát khỏi sự nhàm chán của chương trình phổ thông, phần vì tôi giỏi toán và đam mê ngành điện tử, tôi ghi danh học tại trường Kỹ thuật Dạy Nghề Berks vào các buổi chiều. Thầy giáo Howard Buck đã khích lệ tôi rất nhiều. Nhiều lần thầy đặt vấn đề về lối sống của tôi và khi nhìn thấy mấy anh chàng mà tôi đang kết bạn, cũng như khi chứng kiến lối sống buông thả của tôi, thầy càng tỏ ra lo lắng hơn. Thầy nhìn thấy tài năng to lớn trong tôi và rất lo ngại nó bị lãng phí. Có lần thầy còn gặp riêng tôi để khuyến khích tôi chọn con đường khác kết quả hơn. Dù nay thầy không còn, nhưng tôi luôn biết ơn thầy vì đã sẵn lòng giúp đỡ tôi.

Chính trong thời gian này, tôi tình cờ dự thi giành học bổng ngành kỹ thuật điện tử ở trường Kỹ thuật Lincoln. Bài thi dành cho học sinh lớp Mười Hai, nhưng không hiểu thế nào tôi, một học sinh lớp Mười Một lại tham dự kỳ sát hạch ấy. Thật kinh ngạc, tôi còn giành được học bổng và được miễn học phí hai năm. Vì gia đình tôi xếp vào hàng trung bình về tài chánh, một học bổng toàn phần trở nên vô cùng hấp dẫn. Bây giờ, tôi thấy đây rõ ràng là sự can thiệp thiên thượng trong cuộc đời tôi.

Việc giành được học bổng lại đưa đến một số khó khăn: tôi vẫn chưa lên lớp Mười Hai và sẽ chỉ tốt nghiệp Trung học trong vòng một năm rưỡi nữa. Tuy nhiên, học bổng chỉ dành cho năm học kế tiếp. Như vậy, một chương mới của cuộc đời tôi bắt đầu mở ra theo cách mà tôi không thể nào đoán trước được.

CUỘC VẬT LỘN VỚI NHIỀU CÔNG VIỆC BẮT ĐẦU

Với học bổng cùng những thách thức, cơ hội và tự do lớn hơn trước mắt, tôi bỏ qua năm cuối phổ thông và bắt đầu lấy bằng đại cương tại trường Kỹ thuật Lincoln ở tuổi mười bảy. Sau vài tháng đi đi về về và nhất là sau một tai nạn xe hơi, cha mẹ và tôi quyết định rằng tôi phải chuyển vào ở trong một căn hộ ngay cạnh trường học. Dù bạn cùng phòng của tôi nói chung là tử tế, nhưng họ còn tệ hơn cả tôi – họ uống rượu, hút thuốc và mê nhạc rock 'n' roll.

Dù tôi không có ý cố vũ những ai sớm vào đời như tôi, nhưng rõ ràng Chúa đang hướng những lựa chọn nghèo nàn của tôi trở nên sự kêu gọi cao hơn cho cuộc đời tôi. Ngài sắp thực hiện công việc quyền năng và lạ lùng trên tôi.

Không những bắt đầu học lấy bằng đại cương ở tuổi mười bảy, tôi còn hoàn tất khóa học tại trường Kỹ thuật Lincoln trước thời hạn. Thay vì phải học sáu học phần (mỗi học phần kéo dài mười một tuần lễ), tôi lấy thêm lớp và hoàn tất chương trình học trong năm học phần. Thêm vào đó, dù được phép bỏ một năm ở trung học, tôi cần phải kiếm thêm vài tín chỉ nữa để hoàn tất những yêu cầu của chương trình trung học. Vì vậy, tôi cũng học thêm vài lớp ban đêm môn Toán, Anh văn và Lịch sử ở trường Cao đẳng Cộng đồng Lehigh Valley. Như bạn sẽ thấy, đây là khởi đầu cho thời gian biểu dày đặc đã trở nên quen thuộc của tôi. Tôi làm việc ca độ và kỷ luật. Xuất thân từ gia đình làm nông, tôi thấy thoải mái khi làm việc quần quật và chỉ ngủ 5 tiếng mỗi ngày. (Thật ra tôi tiếp tục duy trì lịch làm việc ca độ này đến tận hôm nay.)

Trong khoảng thời gian này, tôi cũng bắt đầu đi làm thêm. Tuy học phí của tôi được chi trả bởi quỹ học bổng, tôi cần phải trả tiền thuê nhà, khí đốt và sách vở. Đài phát thanh truyền hình địa phương WFMZ thuê tôi chủ yếu để bảo trì và sửa chữa trang thiết bị của đài nhưng tôi cũng xoay sở để làm thêm vài ca đêm vào cuối tuần với công việc là đưa nhạc lên sóng, đọc tin thời tiết, phát chương trình truyền hình và quảng cáo trên sóng. Sau khi học thêm môn, học lớp tối, và làm việc vào buổi tối và cuối tuần, kỹ năng đảm đương nhiều công tác một lúc của tôi đã dần dần thành hình.

Tại trường Kỹ thuật Lincoln, tôi được tiếp xúc với máy tính lần đầu tiên. Ngay khi bắt đầu sử dụng nó, tôi như cá bị mắc câu. Tôi biết mình muốn làm gì với sự nghiệp của mình. Tôi bắt đầu nghịch chiếc Radio Shack TRS 80, rồi đến máy tính RSA 1802 đầu tiên

của tôi và những máy tính đơn giản khác dành cho huấn luyện được trang bị tại trường Kỹ thuật Lincoln. Trong khi tôi có hứng thú với ngành điện nói chung, thì máy tính trở thành niềm đam mê của tôi. Tôi dành hết tâm lực cho nó.

Trong học phần cuối cùng tại trường Lincoln, tôi bắt đầu dự phỏng vấn cho vị trí kỹ thuật viên điện tử trong nhiều công ty khác nhau ở bờ Đông như IBM và Western Electric. Dù thật sự không thích rời bờ Đông nhưng tôi cũng quyết định dự phỏng vấn với một công ty ở bờ Tây đang tuyển dụng kỹ thuật viên có tên Intel. Nói chung, Intel không tuyển dụng ở bờ Đông, nhưng họ phát triển quá mau chóng trong lúc ngành công nghiệp khắp nơi đang thiếu hụt lực lượng kỹ thuật viên. Tôi là người cuối cùng được phỏng vấn trong một ngày dài làm việc của Ron J. Smith – một giám đốc kỹ thuật của Intel lúc bấy giờ. Hôm đó ông đã phỏng vấn mười hai ứng viên. Nếu từng phỏng vấn người khác, bạn sẽ biết rằng sau năm hoặc sáu ứng viên thì bạn sẽ khó mà nhớ nổi ai là ai. Sau chín hoặc mười ứng viên thì bạn chẳng thể nhớ nổi họ là nam hay nữ... và tôi là ứng viên thứ mười hai trong lịch phỏng vấn của ông ấy! Phản ứng của ông được thể hiện qua câu tóm tắt ngắn gọn về tôi: “Thông minh, rất năng nổ và hơi ngạo mạn – anh ta rất thích hợp.”

Từ buổi phỏng vấn này, tôi nhận được lời mời đến thăm Intel. Lúc đó tôi mười tám tuổi và chưa lần nào được đi máy bay. Ngoại trừ đôi ba chuyến đi đến vài tiểu bang lân cận và một lần đến thác Niagara ở Canada, gia đình chúng tôi chưa từng đi đâu xa và chắc chắn chưa bao giờ có chuyến đi “xuyên Mỹ” nào! Sau gần hai phần tư giây cân nhắc cẩn thận và thấu đáo, tôi nhận lời mời đáp chuyến bay đầu tiên trong đời đến Thung Lũng Silion đang phát triển và vốn đã nổi tiếng ở California.

Trong lúc tôi vắng nhà đến California, mẹ tôi đã trải qua một ca phẫu thuật quan trọng. Ngày trở về, tôi vào bệnh viện thăm mẹ. Ngay khi thấy tôi, mẹ biết ngay là tôi sắp sửa đi qua miền Tây. Trong số những sự trùng hợp thiên thượng diệu kỳ trên cuộc đời tôi là việc Intel đến tuyển dụng lần đầu và cũng là lần duy nhất tại trường Kỹ thuật Lincoln vào năm nó. Nếu như tôi không “tình cờ” tham dự thi giành học bổng vào trường Lincoln, tôi hẳn đã không có cơ hội tham dự phỏng vấn xin việc với Intel.

Như vậy, tôi đã tốt nghiệp Trung học vào tháng Sáu năm đó, hoàn tất bằng đại cương ở trường Kỹ thuật Lincoln với kết quả đứng đầu lớp vào tháng Tám và chuyển đến California vào tháng Mười để bắt đầu làm việc tại Intel. Có thể nói năm 1979 là một năm lạ lùng nhất đối với tôi.

ĐẾN CALIFORNIA

Mặc cho những phản đối của họ hàng, tôi gói ghém mớ hành lý ít ỏi của mình và bắt đầu hành trình gian nan đến California. Tôi không quen biết ai ở đó ngoại trừ hai anh bạn học chung trường Kỹ thuật Lincoln cũng nhận công việc tại Intel cùng lúc với tôi. Vì vậy, gợi ý góp tiền thuê nhà chung với họ dễ dàng được tôi chấp nhận. Dù khoản tiền lương là cả một gia tài đối với một cậu bé nông dân bờ Đông như tôi, nhưng tôi mau chóng nhận ra rằng cuộc sống ở California đắt đỏ hơn tôi tưởng rất nhiều. Tôi thậm chí không nghĩ đến việc mua một căn hộ riêng. Hơn nữa, có ai đó quen biết ở gần sẽ giúp cậu bé mười tám tuổi xa nhà như tôi cảm thấy được an ủi.

Jack là một tay chơi guitar, hút thuốc lá, sử dụng chất kích thích, chơi xe cải tiến và mê nhạc rock 'n' roll. Bob là một anh chàng Đức quốc xã kiểu mới. Anh ta sưu tầm súng, lựu đạn và nguyên liệu chế tạo bom. Như bạn có thể dự đoán, vấn đề thuộc linh không phải là thế mạnh trong ngôi nhà của ba anh chàng độc thân chúng tôi. Jack và Bob – Cần Sa và Bom Mìn – quả là những bạn đồng trang lứa và bạn cùng phòng đáng nể!

Trong vài tuần lễ đầu đến California, tôi không có phương tiện nào để đi lại bởi vì anh bạn Jack cùng phòng thuyết phục tôi sơn lại chiếc xe “xấu đến nhức mắt” của tôi. Intel cách chỗ tôi chỉ vài tòa nhà và tôi dễ dàng đi bộ đến đó làm việc. Tuy nhiên, không có xe nghĩa là tôi phải đi bộ đến nhà thờ nào gần nhất thay vì đi tìm một nhà thờ UCC hoặc Lutheran – là giáo phái Tin lành gần giống giáo phái mà gia đình tôi theo. Giữ thói quen có mặt ở nhà thờ mỗi sáng Chúa nhật kể từ khi còn nhỏ, tôi thông dong tản bộ đến nhà thờ Cơ đốc Santa Clara cách chỗ tôi ở vài dặm nhà.

Cuối buổi thờ phượng đầu tiên của tôi tại đó, hai thiếu nữ là Karen và Linda đến chào mừng vị khách trẻ là tôi. Họ hay cười khúc khích nhưng thân thiện. Khi tôi cho biết mình vừa mới chuyển đến California để bắt đầu làm việc cho Intel, Linda lập tức hỏi tôi: “Anh có dùng bữa trong quán ăn tự phục vụ không?” Tôi thấy hỏi như thế thật kỳ cục đặc biệt là khi chào mừng khách đến dự nhóm. Tôi đáp lại cô ta bằng cái nhìn bối rối. Biểu hiện này của tôi khiến hai cô gái đó thôi cười khúc khích.

Hai cô gái ngớ ngẩn đó hoàn toàn là con số KHÔNG đối với tôi. Sau này tôi mới biết hóa ra Linda đang làm việc cho một công ty cung cấp thực phẩm đang điều hành hệ thống quán ăn tự phục vụ tại Intel, vì vậy câu hỏi có vẻ kỳ quặc của cô ấy thật ra không ngớ ngẩn như tôi nghĩ, nhưng rõ ràng nó đã đẩy chúng tôi xa khỏi nhau.

Linda cũng chẳng đánh giá tôi cao hơn những gì thoát đầu tôi nhìn thấy ở cô ấy. Cô ấy thấy tôi chẳng hơn gì một cậu nhóc nông nghênh, hỉ mũi chưa sạch. Trong khi đó, Linda lớn hơn tôi ba tuổi, đã sống tự lập hai năm và chắc chắn là chững chạc hơn tôi nhiều. Trong cái nhìn đầu tiên, mối quan hệ của chúng tôi chẳng thể nào tiến xa hơn được.

Đó lại là một trùng hợp thiên thượng khác nữa. Nếu chiếc xe của tôi được sơn xong trước vài tuần thì chắc chắn tôi sẽ không chọn nhà thờ đó để dự nhóm. Thay vào đó, tôi sẽ tìm một nhà thờ nào đó gần với truyền thống gia đình hơn. Tuy nhiên, ban thanh niên ở đó mau chóng mời gọi tôi tham dự nhiều hoạt động khác nhau của họ. Và cô gái trẻ có tên Linda luôn ở đó. Vì thế, chúng tôi bắt đầu làm quen với nhau mặc dầu ấn tượng ban đầu về nhau không mấy tốt đẹp.

Dù những người độc thân chúng tôi không quen với chuyện bếp núc, tôi và hai anh bạn cùng phòng cũng quyết định tổ chức bữa tiệc Tạ ơn cùng với vài người trong khu vực. Tôi mời Linda tham dự cùng chúng tôi. Khi ăn uống và dọn dẹp xong, chúng tôi đi tản bộ loanh quanh và thảo luận rất nhiều về đề tài thuộc linh lẫn cá nhân. Dù chẳng có chút lãng mạn nào nhưng đó là buổi chuyện trò tuyệt vời khi Linda nói rõ về những hoài bão và tiêu chuẩn của cô.

Đi dạo về, chúng tôi vào nhà. Chúng tôi đi ngang qua phòng khách, ở đó Jack, Bob và vài người khách đang tụ tập xung quanh một thiết bị kỳ lạ ở giữa phòng đang tỏa ra một

mùi là lạ. Linda và tôi bước sang một phòng khác. Đang khi trò chuyện và xem hình, Linda hỏi tôi rằng mọi người đang làm gì ngoài kia. Tôi hồ hững đáp: “Họ đang hút cần sa.”

Thất kinh, Linda không bao giờ quay trở lại nhà tôi một lần nào nữa và cô ấy bắt đầu mạnh mẽ thúc giục tôi tìm những bạn cùng phòng mới. Cô ấy cũng bắt đầu khẩn thiết trình dăng tôi trước Chúa cũng như thuyết phục nhiều chiến sĩ cầu nguyện khác tại Hội thánh Santa Clara cùng cầu nguyện cho tôi sớm thoát khỏi hầm hố tội lỗi đó!

Khi tôi bắt đầu dự nhóm thường xuyên tại Hội thánh Santa Clara và tham gia ban thanh niên, tôi càng lúc càng bị cáo trách về lối sống trong sáu ngày còn lại trong tuần của mình. Thật đáng buồn khi Hội thánh UCC nơi tôi lớn lên, cũng như nhiều giáo phái Tin lành chính thống ngày nay, đang dần trở thành một nơi quá dễ chịu. Những bài giảng ở đó khiến tôi thấy dễ chịu và nói chung là khuyến khích tôi sống một đời sống tốt hơn. Họ tổ chức những sự kiện xã hội rất tốt. Dẫu có nhiều Cơ đốc nhân tốt ở những Hội thánh như vậy nhưng cũng rất dễ để các thành viên rơi vào thói quen đi nhà thờ mỗi tuần mà chẳng bao giờ thật sự hiểu đúng ý nghĩa của Phúc âm và có sự biến đổi thật sự trong đời sống mình. Đây rõ ràng là trường hợp của Hội thánh ở quê tôi ngày xưa. Hội thánh ở đó không nhấn mạnh việc dạy Phúc âm. Tôi không được nhắc nhở về nhu cầu phát triển mối liên hệ cá nhân với Chúa Cứu Thế, về những hậu quả của tội lỗi hay công tác cáo trách của Đức Thánh Linh. Dù được nghe một ít sứ điệp Phúc âm, tôi không được thúc giục để sống lối sống của Tân Ước.

Dù tin rằng mình là Cơ đốc nhân như đã từng tuyên bố với Linda và nhiều người khác nhưng giờ đây trong ánh sáng của Phúc âm, tôi bắt đầu nhận ra được lối sống sai trật của mình, tôi không có mối liên hệ cá nhân và chút đức tin nào nơi Chúa Giê-xu Christ.

Vào tháng Hai năm 1980, Mục sư Gary Fraley ở Hội Thánh Santa Clara lúc bấy giờ đã rao ra sứ điệp lấy nền tảng từ [Kh 3:15-16](#):

“Ta biết công việc của ngươi; ngươi không lạnh cũng không nóng. Ước gì ngươi lạnh hoặc nóng thì hay! Vậy, vì ngươi hâm hẩm, không nóng cũng không lạnh, nên ta sẽ nhả ngươi ra khỏi miệng ta.”

Trong giờ giảng hôm đó, tôi cảm thấy như thể Mục sư Gary đang nói với một người duy nhất dưới hàng ghế là tôi. Tôi bị thúc giục và cáo trách. Tôi có thể thấy rõ rằng lối sống trong sáu ngày còn lại trong tuần của mình đã khiến tôi bị xếp vào hàng hâm hẩm. Như những gì Kinh thánh sách Khải huyền đã chép, Chúa sắp sửa nhả tôi ra khỏi miệng Ngài.

Với sự cáo trách trong lòng, tôi bước thêm một bước của đức tin là xưng nhận Chúa Giê-xu làm Chúa và làm Đấng Cứu Rỗi của mình, nhận biết và ăn năn tội lỗi mình, quay sang một hướng đi mới cho cuộc đời tôi và cuối cùng là nhận phép báp-têm bằng nước – là hình bóng cho sự chết, chịu chôn và sống lại của Chúa Giê-xu. Tôi trở nên một tạo vật mới trong Ngài. Vào tháng Hai năm 1980, tôi được tái sinh. Từ đó, một đời sống và lối sống mới mở ra đầy uy quyền trước mắt tôi.

Chừng một tuần sau, khi đang đi ở hành lang lầu 4 của tòa nhà Intel tại Santa Clara để đến quán ăn tự phục vụ thì có một người tiến đến gần tôi. Anh ta nhỏ người nhưng cân đối, cạo râu sạch sẽ, có mái tóc đen, đeo kính và chừng ba mươi tuổi. Trước đây tôi chưa từng gặp anh ta và cũng không nghĩ rằng anh ta quen biết tôi. Khi anh ta tiến đến gần hơn, tôi thấy anh ta đang muốn tôi chú ý và rõ ràng đang muốn trò chuyện riêng với tôi. “Xin chào, tôi là Bob Matthews,” anh ta tự giới thiệu với giọng rõ ràng. Chúng tôi bắt tay chào nhau, tôi bị ấn tượng bởi vẻ lịch lãm của anh và trông chờ được thảo luận một đề tài nào đó có liên quan đến công việc. Thế nhưng lúc đó anh ta mau chóng cho tôi biết Chúa phán với anh rằng tôi sẽ là bạn cùng phòng với anh.

Tôi bị sốc. Chúa phán với anh ta về tôi ư? Thật khó tin! Là một Cơ đốc nhân non trẻ, tôi vẫn chưa được chuẩn bị cho tình huống này. Dù lạ lẫm và bối rối, tôi cũng biết rõ rằng hai anh bạn cùng phòng – một mê nhạc rock ‘n’ roll, một là Đức quốc xã kiểu mới – không đóng góp được gì vào môi trường thuộc linh mà tôi cần. Bob là một Cơ đốc nhân trưởng thành, một người yên lặng và hay giúp đỡ, anh đúng là bạn cùng phòng hoàn hảo cho tôi lúc đó. Sự dẫn dắt của Đức Chúa Trời trong trường hợp này là một ví dụ cho sự hướng dẫn cá nhân của Ngài cho cuộc đời tôi. Khi tôi bận rộn làm việc, học tập và dành từng phút giây rảnh rỗi cho việc nghiên cứu, Đức Chúa Trời đã đem đến cho tôi một người bạn cùng phòng hoàn hảo trong một sự trùng hợp thiên thượng nữa.

Lời cầu nguyện của Linda và những chiến sĩ cầu nguyện khác của Hội thánh Cơ đốc Santa Clara đã được nhậm. Đức Chúa Trời dự bị một bạn cùng phòng mới và một môi trường đem đến sự khích lệ thuộc linh cho tôi. Với đức tin mới mẻ nơi Chúa Cứu Thế Giê-xu, sự thay đổi vĩ đại đầu tiên trong cuộc đời tôi tại California đã diễn ra tốt đẹp.

TRƯỜNG HỌC

“Sếp” đầu tiên của tôi tại Intel là giám đốc David A. Brown. David bảo bọc tôi và tôi bắt đầu làm chân kỹ thuật viên cho anh trong nhóm An Toàn và Chất Lượng (Q & A) thuộc bộ phận bộ vi xử lý.

Ngày đầu tiên đi làm, Dave giải thích cho tôi mọi thứ tôi cần làm. Anh đang tiến hành những thử nghiệm khác nhau về chất lượng và độ tin cậy của sản phẩm. Anh cần tôi nạp chip vào lò, thực hiện những thao tác kiểm tra trên chúng trong những khoảng thời gian nhất định, kiểm tra hoạt động của bo mạch thử nghiệm và những chip mà nó được nạp, sau đó lại nạp chip vào lò với nhiều sức ép hơn và nhiều thử nghiệm hơn. Dù không phải là toàn bộ nhưng đó là phần lớn trách nhiệm trong công tác bước đầu của tôi.

Ngay trong ngày đầu tiên đi làm, đang khi tôi ngồi lắng nghe anh ấy, mục tiêu sự nghiệp duy nhất của tôi mau chóng được xác lập trong trí – tôi muốn ngồi vào vị trí bên kia chiếc bàn. Tôi muốn làm người quyết định những thử nghiệm cần làm, giải mã thông tin và đưa ra phương hướng. Tôi muốn làm kỹ sư là người quyết định điều gì nên làm, chứ không phải là kỹ thuật viên là người được sai đâu đánh đó.

Từ khởi đầu khiêm tốn này, hạt giống sự nghiệp của tôi được ươm mầm. Tôi dành tất cả thì giờ rảnh rỗi để làm việc. Tôi thích làm việc. So với chuyện đồng áng, công việc này quả thật là tuyệt vời – được ở trong môi trường sạch sẽ, có máy điều hòa nhiệt độ so với

cả ngày nóng nực, bụi bặm trên đám cỏ khô. Không có con vật nào lăm le đá tôi hay cắn tôi nữa. Tôi còn được trả lương ngoài giờ nữa chứ!

Khi không phải bận học, tôi dễ dàng làm việc tám mươi hoặc chín mươi giờ một tuần, thường là vượt mức chi trả ngoài giờ dành cho bộ phận của tôi. Một đôi lần, số giờ làm thêm của tôi quá nhiều đến nỗi bên bộ phận chi trả lương phải phàn nàn. Tôi nói họ cứ trả cho tôi khoản tiền vừa đủ để không khiến họ gặp rắc rối.

Một trong những lý do chính khiến tôi đồng ý làm việc cho Intel là để tiếp tục học. Giờ đây tôi mau chóng hiểu rõ rằng mình muốn trở thành kỹ sư và tiếp tục học cao hơn. Trong số những công ty đã mời tôi làm việc, Intel dành cho tôi lịch làm việc linh động nhất. Hơn nữa, Intel có chính sách hoàn trả học phí: bất kỳ nhân viên trọn thời gian nào (những ai làm việc từ ba mươi tiếng trở lên một tuần) tham gia học những khóa học có liên quan đến công việc và nếu đạt điểm B trở lên sẽ được công ty hoàn trả toàn bộ học phí.

Với chính sách này và sự đồng ý của sếp cho phép tôi linh động trong giờ làm việc, tôi bắt đầu việc học của mình tại Đại học Santa Clara vào tháng Ba năm 1980. Tôi tiếp tục làm việc chăm chỉ trong ba năm để hoàn thành chương trình cử nhân ngành kỹ thuật điện tử. Sau đó, tôi lập tức ghi danh vào Đại học Stanford và lấy bằng thạc sĩ vào tháng Sáu năm 1985. Tiếp đến, tôi dành một năm để chuẩn bị cho chương trình tiến sĩ tại Stanford. Dựa trên chính sách hoàn trả học phí của Intel, tôi được đi học với chi phí rẻ chưa từng có. (Dù đã thôi học hơn hai mươi năm qua, tôi tin rằng mình vẫn là người giữ kỷ lục về khoản hoàn trả học phí mà Intel cấp cho nhân viên của mình.)

Đến từ một trường kỹ thuật nhỏ bé ở bờ Đông, tôi có phần lo sợ trong học phần đầu tiên của mình tại Đại học Santa Clara. Mọi người ở đó rất thông minh. Tôi hoang mang vì biết rằng nếu tôi không đạt điểm B trở lên, Intel sẽ không hoàn trả học phí cho tôi. Tôi đến California với tài sản vốn vẹn vài đô-la và không kiếm đủ tiền để chi tiêu trong vài tháng đầu tại Intel. Vì vậy tôi không thể kham thêm khoản học phí.

Điều này thúc đẩy tôi phải học hành chăm chỉ để đạt điểm cao, học mọi phút rảnh rỗi vào ban đêm và vào những ngày cuối tuần. Sau học phần đầu tiên, tôi đạt toàn điểm A và tôi nhận ra rằng nếu chăm chỉ học tập, tôi có thể đỗ đầu lớp. Dù phải tập trung cao độ và siêng năng hơn nữa, tôi đã quyết tâm trở thành sinh viên ưu tú đọc diễn văn trong lễ tốt nghiệp.

Với việc học và sự nghiệp tại Intel đang tiến triển, thay đổi lớn lao thứ hai trong cuộc đời tôi tại California đang diễn ra. Tôi sắp sửa trở thành một kỹ sư!

LINDA

Vì mới chuyển đến California vào tháng Mười năm 1979, tôi không có tiền cũng chẳng có thời gian nghỉ lễ về nhà trong khi chỉ còn vài tháng nữa là đến lễ Giáng sinh. Trong mùa Giáng sinh đó, cha của Linda đột xuất vắng nhà. Vì vậy, một khoảng trống to lớn hiện diện trong kế hoạch đón Giáng sinh thường lệ của Linda và gia đình cô. Họ quyết định dành tình thương đó cho tôi – một chàng trai cô đơn nghèo nàn đến từ Pennsylvania xa xôi.

Tôi được mời đến dùng bữa tối Giáng sinh với Linda, bà Shirley – mẹ cô – và bà ngoại cô. Một chàng trai độc thân xa nhà như tôi hiếm khi nào biết cách từ chối lời mời dùng bữa miễn phí, đặc biệt khi cả ba thế hệ đầu bếp giỏi giang đang cùng chuẩn bị bữa tiệc Giáng Sinh thịnh soạn! Dầu rằng trong thời điểm đó tôi không mấy quan tâm đến cô gái trẻ Linda Sue, nhưng vì quá cô đơn nên tôi đã nhận lời mời tham dự bữa ăn thịnh soạn đó.

Buổi tối đó vượt trên sự mong đợi của mọi người. Chúng tôi thưởng thức bữa tối ngon lành, trò chuyện vui vẻ và cùng nhau chơi nhiều trò chơi. Tôi cực kỳ ăn ý với bà ngoại của Linda. Khi chơi cờ, dường như chúng tôi có thần giao cách cảm với nhau. Không khí thật vui vẻ, nhưng cuối cùng tôi cũng lịch sự cáo về.

Khi bà ngoại của Linda khép cửa lại, bà lập tức quay sang nhìn vào mắt Linda. Với sự khôn ngoan Chúa ban trải nhiều thế hệ, bà đồng dục tuyên bố với Linda và bà Shirley: “Chính là anh ta!”

Linda không những không đồng ý mà còn kinh ngạc trước ý kiến đó. “Bà ơi, anh ta mới có mười tám tuổi thôi,” cô ấy quả quyết. “Con không thân với anh ta mấy và anh ta chỉ là một người bạn, thế thôi!” Tiếp đến, cô ấy mô tả vô số thiếu sót của tôi với một nỗ lực vô vọng nhằm thuyết phục bà ngoại rằng lời tuyên bố của bà thật hết sức nhầm lẫn! Mặc cho những phản kháng của Linda, bà ngoại Christensen vẫn giữ vững lập trường. Linda rất kính trọng người bà tin kính của mình, và cô ấy sợ rằng bà đã nhìn thấy điều mà tự cô chưa thể nhận ra.

Khi Linda và tôi bắt đầu gặp gỡ nhau (một cách tình cờ nhưng thường xuyên hơn), mẹ của Linda khiến cô càng thêm lo lắng khi củng cố cho ý kiến của Bà Ngoại: “Phải, chính là anh ta!” Với cả bà và mẹ đang vun vén và cổ vũ cho tôi, bạn sẽ cho rằng tôi đương nhiên giành được tình cảm của Linda. Tuy nhiên phải mất hơn hai năm Linda mới bị thuyết phục!

Khi chúng tôi bắt đầu hẹn hò với nhau sau vài tháng kể từ bữa tiệc Giáng Sinh đó, Linda nhanh chóng nhận biết cuộc đời tôi được tổ chức và sắp xếp thứ tự ưu tiên ra như thế nào. Dù bận rộn với công tác tại Intel và việc học, tôi vẫn sắp xếp được để hẹn hò với cô ấy mỗi tối thứ Sáu. Tôi cần nghỉ ngơi sau khi học tập và làm việc và tối thứ Sáu chính là ngày thư giãn của tôi. Hơn nữa, hầu như tối thứ Sáu nào cô ấy cũng nấu một bữa tối ngon lành cho tôi tại căn hộ của cô ấy. Nếu cô ấy có hỏi: “Sao chúng ta không đi ăn ở ngoài?” Tôi sẽ đáp: “Nhưng anh thích dùng bữa cơm nhà do em nấu hơn!” Cô ấy chẳng thể nào biết được tôi đang thành thực về tài nấu ăn của cô ấy, hay chỉ vì ăn ở nhà đỡ phải tốn tiền hơn là đi ăn ngoài tiệm. Nhưng thật ra, cả hai lý do trên đều đúng cả.

Thêm vào những buổi hẹn tối thứ Sáu, chúng tôi cũng gặp nhau mỗi Chúa nhật ở nhà thờ. Sau khi đi nhà thờ về, cô ấy thường chuẩn bị bữa ăn cho cả hai. Cơm nước xong, tôi vùi đầu vào sách vở để nghiên cứu suốt mấy giờ đồng hồ trong khi Linda cuộn mình tận hưởng liệu pháp phục hồi sức khỏe mà cô trông chờ suốt cả tuần lễ – một giấc ngủ trưa ngày Chúa nhật. Rồi chúng tôi đi nhóm thờ phượng tối Chúa nhật trước khi chào tạm biệt nhau và hẹn gặp lại vào cuối tuần sau.

Dù không hề gặp nhau vào những ngày khác trong tuần, tôi thường gọi điện cho cô ấy hầu như mỗi ngày để trò chuyện. Thường thì những cuộc gọi không gì khác hơn “không có thời gian nhưng muốn gọi để em biết anh đang nghĩ về em.” Nhiều năm sau đó, chúng tôi thường đùa về khoảng thời gian này rằng: “Đáng lý chỉ cần hẹn hò trong một năm, chúng ta phải mất những ba năm.”

Một lần nọ, Linda gọi cho tôi vào ngày thứ Năm để hỏi rằng chúng tôi có thể gặp nhau hay không. Cô ấy gặp chuyện bất đồng và cần có người để trao đổi. Là một chàng trai linh hoạt và tốt bụng, tôi nói rằng tất nhiên là được – không có bài kiểm tra nào vào ngày mai, không có bài tập nào tới hạn nộp, cũng không có công việc nào đến hạn phải hoàn tất. Tối hôm đó, tôi dành một lượng thời gian đáng kể để thảo luận với cô ấy về tình huống mà cô ấy gặp phải. Sau một lúc ở cùng nhau, cô ấy cảm thấy dễ chịu hơn.

Tối đó, khi tôi rời căn hộ của cô ấy, Linda hỏi tôi với sự mong đợi cao độ rằng chúng tôi sẽ làm gì vào tối thứ Sáu ngày mai, ngày hẹn thường lệ của chúng tôi. Tôi lập tức trả lời: “Anh xin lỗi, hôm nay em đã có buổi hẹn của mình. Ngày mai anh còn phải học.” Cô ấy bị sốc, tức giận và thất vọng kinh khủng về tôi. Tất cả những bạn gái của cô đều gặp bạn trai bốn, năm, hoặc sáu ngày một tuần, còn bây giờ tôi đang tước đi đêm hẹn hò duy nhất trong tuần mà tôi bảo là dành cho nàng. Không có đêm hẹn nào nữa! Sao tôi có thể độc ác và nhẫn tâm như vậy? Điều này khiến khiến Linda tự hỏi liệu cô ấy có thể kết hôn với một gã như tôi hay không. Liệu tôi có bao giờ thay đổi hay không? Hay là tôi sẽ luôn bận bịu đến nỗi không còn thời gian dành cho cô ấy trong cuộc sống vốn đã đầy ắp công việc của mình? Linda sẽ phải đắn đo suy nghĩ trước khi đề nghị tôi dành thời gian cho cô ấy vào một ngày nào đó không phải ngày hẹn trong tuần! Ngày nay, hai chúng tôi thường nhớ lại tình huống này mà cười mãi. Bây giờ tôi thấy rõ rằng những ưu tiên của mình ngày đó khá khập khiễng và lẽ ra tôi đã có thể vui hưởng lần hẹn tối thứ Sáu ấy! Dần dần, Linda đã giúp đỡ tôi, và Đức Chúa Trời làm cho tấm lòng tôi trở nên mềm mại để có thể hiểu được tầm quan trọng của những mối quan hệ trong cuộc sống. Khi trưởng thành theo năm tháng, tôi nhận ra rằng những mối quan hệ còn quan trọng hơn những mục tiêu hay thời hạn mà tôi tự đặt ra rất nhiều. May mắn sao, Linda đủ kiên nhẫn đồng hành cùng tôi trải qua những đeo đuổi nhiệt thành của thời trai trẻ.

Dù ngày càng yêu mến Linda hơn nhưng tôi cũng cho cô ấy biết rõ ý định của mình. Tôi chưa muốn lập gia đình sớm. Tôi quyết tâm lấy được cử nhân, thạc sĩ, tiến sĩ và thậm chí có thể là một ít công trình sau học vị tiến sĩ rồi mới dừng lại để lo chuyện hôn nhân và gia đình. Dù Linda có thể không thích những mục tiêu này của tôi mấy, nhưng cô ấy không đặt nặng vấn đề đó với tôi. Cô ấy tôn trọng hoài bão của tôi và chưa sẵn sàng để bày tỏ những ước muốn của cô ấy. Thế nhưng, lúc đó Đức Chúa Trời lại bắt đầu hành động.

Trong nhiều năm qua, Linda phải vật lộn với căn bệnh lạc nội mạc tử cung (endometriosis) – là căn bệnh ảnh hưởng nghiêm trọng đến cơ quan sinh sản của cô ấy. Sau khi chúng tôi hẹn hò được một năm rưỡi, cô ấy phải đi phẫu thuật chữa bệnh. Nhiều u nang phát triển trong buồng trứng, ống dẫn trứng và tử cung của cô ấy. Bác sĩ phải cắt bỏ hoàn toàn một buồng trứng. Một phần của buồng trứng còn lại cũng bị cắt bỏ. Sau

cuộc phẫu thuật, bác sĩ phụ khoa hỏi Linda rằng cô ấy có đang tính chuyện hôn nhân...đính hôn...hay có bạn trai không và nói rõ rằng nếu cô ấy muốn có con thì phải thật sớm – rất sớm. Mặc cho sự trì hoãn của Linda, bác sĩ khẳng định rằng cô cần phải thảo luận tình trạng bệnh lý của mình với bạn trai.

Vì vậy, vào tháng Sáu năm 1981, Linda mời tôi đến nhà với vẻ khác thường. Cô ấy báo trước rằng cô ấy có vài điều cần thảo luận với tôi. Từ giọng điệu của cô ấy, tôi hiểu rằng vấn đề rất đáng lo ngại và cô ấy hết sức khó khăn khi đề cập đến nó. Khi cô ấy bước ra với một chồng sách y học, tôi biết mình đang gặp rắc rối nghiêm trọng. Khi cô ấy giở đến phần cơ quan sinh sản, tôi có một linh cảm cháng lạnh. Tôi biết chắc rằng mình chưa sẵn sàng nghe những gì cô ấy sắp trình bày.

Cô ấy bắt đầu giải thích với tôi những gì ca phẫu thuật đã làm và mọi điều bác sĩ nói với cô ấy. Tôi cảm thấy vô cùng bối rối và quá sức chịu đựng của mình. Việc học của tôi đang tiến triển tốt. Tôi đang dần trưởng thành trong đức tin Cơ đốc non trẻ của mình. Công việc thì thật tuyệt vời. Tôi tận hưởng những cuộc hẹn hò với Linda. Nhưng, giờ đây...

Đầu óc tôi quay cuồng với từng lời cô ấy nói khi cô ấy chỉ vào từng bức hình khác nhau. Cô ấy cố hết sức giữ bình tĩnh khi giải thích một cách hệ thống cho tôi hiểu những gì bác sĩ nói và những gì cô ấy nghiên cứu được về bệnh trạng của mình. Lúc cô ấy đưa ra quan điểm có con hoặc bây giờ, hoặc không bao giờ, nó khiến tôi nhức buốt giống như vừa chạm phải tia nước lạnh như băng đang khi tắm nước nóng vậy.

Khi cô ấy dứt lời, tôi không những thấy bối rối mà còn có cảm giác mình đang trong tình thế tiến thoái lưỡng nan. Ở thời điểm đó, tôi đã đem lòng yêu cô ấy. Sao tôi có thể tước mất hy vọng được làm mẹ một cách tự nhiên như bao người mẹ khác của cô ấy được? Tôi có nên đơn giản cắt đứt quan hệ và chúc cô ấy sớm tìm được người nào không có những mục tiêu rõ ràng và chắc chắn như tôi – một ai đó không bị buộc phải “đua xe đạp chậm” trong hôn nhân như tôi? Tôi cần phải suy nghĩ, cầu nguyện và cân nhắc những gì chúng tôi đã thảo luận.

Phần vì sợ hãi và muốn thoát khỏi cuộc chuyện trò đường đột ấy, tôi nói với Linda rằng tôi sẽ có câu trả lời cho cô ấy trước khi năm học mới bắt đầu vào mùa thu. Với câu trả lời ấy, cuộc trò chuyện được khép lại và tôi hết sức lo lắng khi rời khỏi đó. Hôn nhân ư? Thai nghén ư? Con cái ư? Tôi muốn có một đại gia đình, có thể là tám hay mười hai con – nhưng chắc chắn không phải là bây giờ. Ngài đang muốn phán bảo với con điều gì đây, thưa Chúa?

Với thời hạn đã đề ra, tôi tranh đấu rất nhiều trước vấn đề này suốt cả mùa hè năm đó. Chúng tôi tiếp tục hẹn hò nhưng cô ấy biết chắc chắn rằng tôi đang rất hoang mang. Những lúc chúng tôi ở bên nhau thường là rất khổ sở. Chúng tôi dành một ngày cuối tuần để đi cắm trại với vài người bạn thân, Joe và Kathy. Vì lịch học và làm việc của tôi quá bận rộn, đây là lúc thích hợp để suy nghĩ và cân nhắc về mối quan hệ của chúng tôi. Tuy nhiên nó trở nên một ngày cuối tuần khốn khổ vì Linda luôn sống trong nỗi sợ hãi rằng tôi có thể tuyên bố chấm dứt mối quan hệ với cô ấy bất cứ lúc nào.

Sau nhiều tháng đắn đo và cầu nguyện, tôi đã có quyết định. Ngày cuối tuần cuối cùng trước khi bước vào năm học mới, tôi dẫn cô ấy đi ăn tiệm (mà hôm đó thậm chí chẳng phải một tối thứ Sáu nữa!) Bởi tôi vốn là một anh chàng hà tiện nên chuyện dẫn cô ấy đi ăn ở nhà hàng mà cô ấy yêu thích lại thành ra chuyện lớn.

Tôi giục cô ấy chọn bất cứ món nào cô ấy thích. Việc tôi từ một gã keo kiệt trở nên một quý ông hào phóng khiến Linda biết có gì đó sắp xảy ra. Lúc ấy, cổ họng cô ấy nghẹn đắng, không thể nuốt nổi tí thức ăn nào. Vì là một chàng trai độc thân tiết kiệm lại vô tư, tôi đã ăn hết phần của mình và hầu hết phần thức ăn của cô ấy.

Khi cả hai về đến căn hộ của tôi sau bữa ăn, tôi đã chuẩn bị sẵn mười hai bông hồng đỏ thắm dành cho cô ấy. Cuối cùng, sau khi lắng nghe sự dẫn dắt của Đức Chúa Trời, tôi đã ngỏ lời cầu hôn cô ấy. Với đôi mắt ngấn lệ, cô ấy cố lấy hết sức đáp thật rõ ràng và mạnh mẽ: Vâng, em đồng ý.

Đối với nhiều người trong chúng ta, sự tranh chiến của tôi suốt mùa hè năm đó không lấy gì làm lạ: Phải chọn giữa kế hoạch và ước muốn của chúng ta hay của Đức Chúa Trời? Chúng ta có sẵn lòng đem những kế hoạch của chúng ta phục dưới ý chỉ tỏ tường của Ngài cho đời sống chúng ta hay không? Đối với tôi, đó là một cuộc khủng hoảng niềm tin và phương hướng. Chúng ta đọc thấy những tình huống tương tự được lặp đi lặp lại xuyên suốt Kinh Thánh: Môi-se có kế hoạch giải cứu dân sự mình tại Ai Cập, nhưng Đức Chúa Trời lại có kế hoạch khác hơn. Kế hoạch để cất nhắc Giô-sép lên hàng lãnh đạo của Đức Chúa Trời khác xa với con đường mà Giô-sép mừng tượng. Qua Kinh thánh, hết lần này đến lần khác chúng ta nhận thấy kế hoạch của Đức Chúa Trời khác hẳn so với kế hoạch của chúng ta. Đường lối Ngài không phải đường lối chúng ta.

Dù đôi lúc tôi không tài nào biết trước được Linda sẽ là sự bổ sung tuyệt vời cho tôi nhưng cô ấy đã và vẫn là sự lựa chọn hoàn hảo của Đức Chúa Trời dành cho tôi. Năm tháng trôi qua, tôi không ngừng xúc động khi thấy cô ấy khoe sắc như một nụ hồng đang nở ra trước mắt tôi, mỗi một cánh hoa là một phẩm cách mà trước đây tôi chưa nhìn thấy được.

Trong khi tôi là người cực kỳ logic, thì cô ấy lại đầy cảm xúc. Tôi có thể nhìn thấy nhu cầu vật lý của hoàn cảnh, cô ấy thì nhạy cảm trước những nhu cầu cảm xúc. Tôi có khuynh hướng năng động thái quá, luôn cố làm thêm công việc trong mỗi tuần, mỗi ngày, mỗi giờ rảnh rỗi. Cô ấy biết cách nghỉ ngơi, thư giãn và là phanh hãm cho tôi, ngăn tôi khỏi sự quay cuồng mất kiểm soát. Khi nào tôi có khuynh hướng phản ứng mau mắn và đôi khi bốc đồng, cô ấy lại tỏ ra có phương pháp và thiết thực. Trong khi tôi chấp nhận để cho một số vấn đề ở trong tình trạng nhập nhằng, tranh tối tranh sáng, thì cô ấy muốn chúng được giải quyết thấu đáo, trắng đen tường tận; cô ấy luôn đòi hỏi mọi thứ phải rõ ràng và trọn vẹn nhất. Đúng giờ đối với tôi có nghĩa là sớm hoặc muộn hơn mười, mười lăm phút. Còn đối với Linda, bất kỳ cái gì không sớm hơn năm phút là trễ. Trong khi tôi có thể lơ là trước những gì bọn trẻ xem và làm, thì cô ấy rất kỹ lưỡng, đảm bảo các con phải được nuôi dưỡng trong môi trường đạo đức Cơ đốc mọi lúc mọi nơi.

Trong khi bác sĩ khuyên cô ấy nên lập gia đình và có con càng sớm càng tốt, chúng tôi quyết định chờ đến mùa hè năm sau mới tổ chức lễ cưới. Chúng tôi sẽ chuẩn bị thật chu

đáo, mời bà con thân tộc và hoàn tất lớp tư vấn tiền hôn nhân ở nhà thờ. Trong khi chúng tôi chuẩn bị làm đám cưới và bắt đầu đời sống gia đình, chúng tôi tin rằng nếu Chúa có ý định ban con cái cho chúng tôi, thì Ngài sẽ làm thế khi chúng tôi tin cậy Ngài.

Khi gần đến ngày cưới của chúng tôi vào tháng Tám năm 1982 bác sĩ phát hiện rằng Linda vẫn chưa tiêm ngừa bệnh sởi. Sau khi chích thuốc ngừa ngay trước đám cưới, cô ấy không được mang thai trong vòng ba tháng sau đó. Đúng ba tháng sau, buồng trứng còn lại và cơ quan sinh sản không được lành lặn của cô ấy đã tượng hình đứa con đầu lòng của chúng tôi. Khi cô ấy đến gặp bác sĩ, cả hai bật khóc. Bác sĩ nói: “Tôi không thể tin nổi vì tôi là người biết rõ tình trạng của chị hơn ai hết !” Nhớ đến tử cung hiếm muộn của Ê-li-sa-bét, vợ Xa-cha-ri, mẹ của Giăng Báp-tít, chúng tôi đặt tên con gái đầu lòng của mình là Ê-li-sa-bét. Như Chúa đã ban cho Ê-li-sa-bét và Xa-cha-ri sự thụ thai kỳ diệu thể nào, Ngài cũng ban cho chúng tôi điều mà ngay cả bác sĩ của Linda cũng cho là một phép lạ.

Tháng Tám năm 1982 là mùa hè trước khi tôi bước vào năm học cuối tại Đại học Santa Clara. Tôi còn một năm nữa mới tốt nghiệp và sau đó học tiếp cao học. Vẫn còn tập trung vào mục tiêu đỗ đầu lớp, tôi hoặc là miệt mài trên bàn học mỗi tối, hoặc là làm việc khuya tại Intel, hoặc là ngồi trong lớp học. Tôi cũng học cả trong những ngày cuối tuần. Trong khi vài người cho rằng tình cảnh đó thật kinh khủng, Linda lại thấy nó thật tuyệt vời. Thay vì chỉ được gặp tôi mỗi tối thứ Sáu và mỗi Chúa nhật ở nhà thờ, mỗi sớm tối cô ấy đều được nhìn thấy tôi! Dù cô ấy chỉ nghe tôi nói vài lời ít ỏi và quan sát tôi tựa người vào bàn, chúi mũi vào chồng sách kỹ thuật thì ít ra ngày nào chúng tôi cũng được ở bên nhau.

Nhiều năm qua, tôi có tư vấn cho những người vừa học vừa làm như tôi ngày xưa. nỗ lực vừa học vừa làm có thể nói là một nhiệm vụ đầy thách thức. Nhớ lại, tôi thấy mình thật ngông cuồng. Lẽ ra tôi đã có thể dành nhiều thời gian hơn cho Linda. Việc tập trung nhiều hơn cho mối quan hệ của tôi và cô ấy sẽ có ích lợi cho cả hai. Bây giờ, đó là lời khuyên của tôi dành cho mọi người.

Hãy tưởng tượng hình ảnh một người tung hứng đang giữ cho ba cái đĩa nhỏ xoay tròn. Cái đĩa thứ nhất tượng trưng cho mối quan hệ với Đức Chúa Trời, cái thứ hai cho gia đình và cái thứ ba cho công việc. Cuộc sống của tôi là như vậy. Tôi không ngừng ra sức giữ cho cả ba cái đĩa này chuyển động. Không có cơ hội nào cho tôi tạm ngưng, ngơi nghỉ, hay dừng tay được. Chỉ cần tôi một mảy may lơ đãng thì một cái hay nhiều cái đĩa sẽ rơi xuống và vỡ tan tành.

Phải chăng đó cũng là bức tranh tả thực về cuộc đời bạn? Bạn có thể liên tưởng đến hình ảnh người tung hứng đó hay không? Nếu có, hãy tiếp tục đọc nhé.

Trong khi phải chịu đau đớn và vật lộn với bệnh tật trong nhiều năm kế tiếp, cơ thể bệnh tật của Linda lại thụ thai lần thứ hai, thứ ba, và rồi là thứ tư. Elizabeth giờ đã hai mươi bốn tuổi, đã hoàn tất bằng cử nhân sư phạm và đi dạy bậc tiểu học được hai năm. Con bé đang học tại Đại học George Fox ở bang Oregon để lấy bằng thạc sĩ giáo dục. Elizabeth giờ đã là một quý cô thanh lịch, trưởng thành và tận trung trong đức tin. Mùa

thu này con bé sẽ nhận một công việc ở Thượng Hải. Tôi tin chắc rằng Đức Chúa Trời sẽ sử dụng Elizabeth cách lạ lùng trong vai trò giáo viên trong những năm tháng sắp đến.

Sau Elizabeth là Josiah, con trai lớn của chúng tôi. Khi nhận ra mình có con trai, tôi reo to “Là con trai!” khiến cho mọi người gần đó đều nghe thấy. Thật hứng khởi khi tôi có một cậu nhóc để chơi đùa, vật lộn và cùng làm những chuyện của cánh đàn ông với nhau! Thằng bé thông minh và nhạy bén. Nó thích chơi bóng đá và từ khi lên bốn, hằng năm nó đều chơi trong đội bóng. Tôi thích quan sát các con mình khi chúng còn nhỏ để cố đoán xem chúng sẽ như thế nào: chúng giỏi môn học nào, thích môn thể thao nào, thích chơi loại nhạc cụ nào. Josiah là đứa khó đoán nhất, nó trầm tĩnh và hướng nội hơn. Bây giờ, khi lên hai mươi mốt tuổi, thằng bé làm tôi kinh ngạc khi bảo rằng nó muốn trở thành mục sư đặc trách mục vụ thanh thiếu niên. Năm nay, Josiah đã tốt nghiệp Đại học William Jessup và ra hầu việc Chúa với mục vụ thanh niên tại một Hội thánh ở California.

Tiếp đến là một cậu nhóc khác, Nathan, bây giờ tròn mười chín tuổi. Thằng bé với sức lực căng tràn, đầy nhiệt huyết, tươi vui và yêu đời. Nó lớn lên thật nhanh giống như chỉ mất đôi ba bữa. Ở Nathan chỉ có hai trạng thái: hoặc là náo động, ồn ào và mãnh liệt; hoặc là...ngủ! Thằng bé thích nghe và chơi ghi-ta. Hồi chừng mười bốn, mười lăm tuổi, Nathan quả quyết nó cảm nhận Đức Chúa Trời kêu gọi mình vào công tác hầu việc Chúa. Nathan vừa mới học hết năm thứ hai Đại học William Jessup về mục vụ thanh niên, mục vụ âm nhạc và thờ phượng. Chúng tôi nóng lòng muốn thấy Chúa sử dụng Nathan như thế nào trong chức vụ tương lai.

Cuối cùng, Linda hạ sinh đứa con thứ tư, Micah, đứa con trai thứ ba của chúng tôi. Micah cũng giống như bao đứa con út khác. Thằng bé khó bảo và rất kiên quyết. Micah sẵn sàng tranh luận bất cứ điều gì với bạn, khẳng định rằng nó đúng hoặc hiểu biết tình huống hơn bạn. Dù trước đây thằng bé có nói về công tác truyền giáo, có thể là đến Châu Phi, nhưng bây giờ Micah vẫn chưa xác định được con đường đời nào mình sẽ chọn. Đây cũng là điều thường thấy ở con cái khi chúng đang ở bước quá độ từ năm cuối Trung học học lên bậc Đại học. Thằng bé có lòng quyết tâm và sự khéo léo mà chúng tôi tin chắc rằng Đức Chúa Trời sẽ sử dụng nó một cách năng quyền nhất.

Như [Thi 127:3,5](#) chép: *“Kìa, con cái là cơ nghiệp bởi Đức Chúa Trời mà ra; ... Phước cho người nào vất nó đây gửi mình !”* Gửi của tôi đã đầy ắp, và ơn phước Đức Chúa Trời theo đó tuôn đổ trên đời sống tôi. Đức Chúa Trời Toàn năng chắc chắn sẽ làm những điều tuyệt diệu khi chúng ta tin cậy Ngài và để Ngài hành động trong cuộc đời mình. Sự thay đổi đổi lớn lao thứ ba trong cuộc đời tôi sau khi chuyển đến California chính là gia đình ngày càng lớn mạnh của tôi.

Trở về với hình ảnh của người tung hứng: Bây giờ, gia đình tôi có thêm bốn thành viên, tôi có thể ném đi chiếc đĩa nhỏ đại diện cho gia đình và thay bằng chiếc đĩa khác lớn hơn – loại đĩa thường dùng đựng món rau trộn. Những chiếc đĩa kích cỡ lớn hơn đại diện cho những nhu cầu gia tăng. Tung hứng những vật có kích cỡ khác nhau như vậy rõ ràng là thách thức hơn nhiều.

INTEL

Trong khi mối quan hệ với Linda và việc học tập đang tiến triển tốt đẹp, thì sự nghiệp của tôi tại Intel còn vượt ngoài sức tưởng tượng.

Trong vị trí kỹ thuật viên bộ phận an toàn và chất lượng (Q+A), tôi có cơ hội lập trình chút ít. Những lúc rảnh rỗi, sếp bắt đầu dạy tôi lập trình với ngôn ngữ lập trình C. Anh thường giao cho tôi vài bài tập thực hành đơn giản để nâng cao kỹ năng lập trình của tôi. Nhờ sự kèm cặp của sếp, đăng ký học các lớp lập trình ở trường và tự mày mò học hỏi, tôi mau chóng nắm bắt kỹ năng mới mẻ này. Tôi cũng bắt đầu điều khiển hệ thống máy tính sử dụng hệ điều hành UNIX của bộ phận Q+A.

Tại Intel, tôi bắt đầu đặt câu hỏi về phương pháp kiểm tra ở đầu cuối về chất lượng và độ bền sản phẩm tại Intel. Tôi nghĩ thay vì cố kiểm tra chất lượng *sau khi* con chip đã được thiết kế, trước đó chúng ta có thể thiết kế chức năng tự kiểm nghiệm ngay trong con chip. Dựa trên ý tưởng này và sự hỗ trợ cũng như khích lệ từ sếp của mình, tôi bắt đầu tự mày mò để thiết kế và xây dựng những chức năng kiểm thử cũng như hệ thống mạch tự kiểm nghiệm được gắn trực tiếp vào con chip. Hướng đi này nghe có vẻ hợp lý, và cũng có một vài công trình nghiên cứu về lĩnh vực này, nhưng hầu hết chúng đều mang tính lý thuyết và chỉ có vài ứng dụng đơn giản cho việc phát triển chip mang tính thương mại. Tôi bắt đầu liên lạc với nhóm thiết kế chip 80286. Tôi hy vọng vài ý tưởng của mình có thể được áp dụng trong thiết kế của chip 80386 – là thiết kế đã được tiến hành ngay sau khi mẫu thiết kế của chip 80286 bước vào giai đoạn hoàn tất.

Intel phát minh bộ vi xử lý vào năm 1974. Những tập đoàn khác như Motorola và National cũng nhảy vào lĩnh vực sản phẩm mới mẻ thú vị này với những thiết kế của mình, tuy vậy Intel vẫn là công ty đi đầu. Đôi khi do làm tốt, đôi khi do may mắn, Intel đã giành được hợp đồng IBM PC quan trọng bậc nhất với con chip 8088/6. IBM PC mau chóng chứng tỏ mình là “thiết kế” sẽ định nghĩa lại toàn bộ ngành công nghiệp ngày. Dù IBM PC bước vào thị trường sau những thiết kế khác nhưng nó không những là thiết kế hữu ích mà còn “thân thiện” nữa – những chi tiết kỹ thuật bên trong của nó được công bố rộng rãi khiến những người khác có thể cải tiến và nâng cấp nó. Thiết kế này trở thành sự kiện bước ngoặt cho thế giới máy tính và nó mau chóng dẫn đường trong lĩnh vực máy tính cá nhân như chúng ta đã biết và yêu thích nó ngày nay.

IBM đã dựa vào hai bộ phận then chốt từ công nghệ của các công ty khác để mau chóng đưa máy tính cá nhân vào thị trường, đó là bộ vi xử lý của Intel và hệ điều hành DOS của Microsoft. Intel bắt đầu nhận thấy tầm quan trọng chiến lược của thiết kế đó và công ty bắt đầu chen chân vào vị trí chiến lược này. Kết quả là những người giỏi nhất, sáng giá nhất trong công ty sẽ được tham gia đội thiết kế bộ vi xử lý.

Hãy cùng tôi hình dung: một anh chàng hai mươi tuổi, chẳng biết tí gì về thiết kế chip, đang học nửa chừng chương trình cử nhân ngành kỹ sư điện tử, giờ đang tiếp cận nhóm thiết kế bộ vi xử lý của Intel. Không hẳn là “thánh địa”, nhưng đội thiết kế lúc đó là nơi rất gần với đích đến của bạn trong ngành công nghiệp máy tính. Họ nghiên cứu hầu hết những dự án quan trọng cho công ty và – như thực tế chứng minh – cho toàn bộ ngành công nghiệp máy tính nữa. Mọi điều họ làm đều được tường thuật trên mặt báo. Dù

cũng có đôi chút lo sợ nhưng tôi không ngần ngại tiếp cận đội thiết kế với vài ý tưởng điên rồ về chức năng tự thử nghiệm chất lượng được gắn sẵn trong chip.

Lẽ tự nhiên đội thiết kế sẽ đáp với giọng mỉa mai: “Đương nhiên rồi, chúng tôi sẽ lập tức thực hiện ý tưởng của anh. Thật xấu hổ vì chúng tôi đã không tự nghĩ ra được như thế!”

Dù ý tưởng của tôi không bị phản đối ngay, nhưng chúng được đón nhận một cách bốn cọt. Tuy nhiên, dù nghi ngờ những ý tưởng đặc biệt mà tôi trình bày, đội thiết kế cũng thấy một cậu bé năng nổ như tôi có thể có ích cho đội vì tôi biết sử dụng hệ điều hành UNIX.

Hóa ra UNIX là chiếc vé cho tôi gia nhập đội thiết kế chip. Đội thiết kế chip 80386 đặc biệt thích kỹ năng này ở tôi và họ muốn tôi tham gia vào đội. Họ có ý định thoát khỏi môi trường hệ điều hành hợp trợ CMS để chuyển sang hoạt động trong môi trường linh hoạt và hữu dụng hơn của hệ điều hành UNIX. Vì vậy, trong khi bộ phận Q+A gửi tôi sang nhóm thiết kế để xây dựng khả năng tự thử nghiệm trong chip, thì đội thiết kế lại thấy tôi là cơ hội để gia thêm sức mạnh cho bước tiến vào môi trường UNIX đầy táo bạo của họ. Đội thiết kế mau chóng lôi tôi vào cuộc và tôi không bao giờ phải quay trở lại bộ phận Q+A nữa.

Sau khi tham gia đội thiết kế, tôi được tham gia vài công tác để hoàn tất thiết kế chip 80286. Và rồi tôi trở thành kỹ sư đứng hàng thứ tư trong nhóm thiết kế 80386! Tôi xúc động được góp phần vào sự phát triển bộ vi xử lý cho Intel. Hồi mới đi làm, tôi không dám mơ có được vị trí tuyệt vời này. Ban ngày tôi học còn ban đêm tôi làm việc. Mỗi ngày, tôi tham gia nhiều lớp học về những khía cạnh khác nhau trong ngành kỹ thuật điện tử và khoa học máy tính, đầu tiên là tại Đại học Santa Clara để lấy bằng cử nhân, sau là tại Đại học Stanford để lấy bằng thạc sĩ. Ban đêm tôi mới thật sự ngồi lại để thiết kế những con chip cho bộ vi xử lý quan trọng bậc nhất trong ngành công nghiệp máy tính.

Tôi mau chóng thăng tiến trong vị trí thiết kế và nhận lấy những trách nhiệm lớn hơn trong dự án thiết kế chip. Một năm sau khi tham gia đội thiết kế 80386, tôi bắt đầu hướng dẫn một số kỹ thuật viên khác làm công việc nhập lược đồ. Tôi từng mong muốn trở thành kỹ sư để có thể sai bảo các kỹ thuật viên làm việc này việc nọ và tôi rất hứng khởi với thách thức mới này. Tôi hoàn tất một khối trong con chip – đơn vị giải mã chỉ thị – sớm hơn lịch trình. Tôi được giao thiết kế tiếp đơn vị thứ hai – đường dẫn dữ liệu chính. Hoàn tất đơn vị này, tôi chuyển đến giải quyết đơn vị thứ ba – tính lô-gic trong việc bảo vệ và kiểm nghiệm. Cuối cùng, tôi đảm nhận luôn khâu lắp ráp cuối cùng và hoàn chỉnh sản phẩm.

Nếu bạn so sánh việc thiết kế chip với việc thiết kế máy bay, thì khâu này cũng giống như khâu lắp ráp cuối cùng của chiếc máy bay đầu tiên. Cánh, động cơ, thân máy bay, thiết bị hạ cánh và những hệ thống điều khiển được thiết kế độc lập bởi nhiều đội nhỏ khác nhau. Sau đó, chúng ta cần kết hợp từng hệ thống con này vào một sản phẩm hoàn chỉnh. Khâu hoàn thiện thiết kế chip cũng như vậy, lần đầu tiên tất cả các đơn vị được ráp lại trong một thiết kế hoàn chỉnh.

Sau khi hoàn thiện, mẫu thiết kế được gửi đến bộ phận chế tạo silicon. Sau ba đến bốn tuần, con chip bằng silicon đầu tiên được giao lại cho đội thiết kế để kiểm tra lỗi. Kiểm tra lỗi phần nào giống như việc khởi động các động cơ của máy bay, thử xem hệ thống điều khiển chuyển bay có thật sự hoạt động, kiểm tra cánh và bánh lái có hoạt động hoàn hảo hay không. Sau đó là chuyển bay thử đầu tiên. Cỗ máy đó có thật sự bay được hay không? Nếu như có vấn đề, thì vấn đề đó là gì? Lỗi và những vấn đề nào mà phép mô phỏng đã không nhận ra? Chúng tôi đã mắc phải sai sót nào khi ráp từng bộ phận lại với nhau? Những thay đổi nào cần có để con chip hoạt động hoàn hảo và sẵn sàng cho việc tung ra thành phẩm?

Khâu hoàn thiện và quá trình kiểm tra lỗi được công ty đặc biệt chú ý. Sau bốn năm lao động vất vả và âm thầm của chúng tôi, giờ đây thế giới muốn nhìn thấy thành quả. Cả đội thiết kế, toàn thể công ty và hàng trăm người tại những công ty như IBM và Compaq đều vô cùng nôn nóng muốn biết thông tin mới nhất về tình hình của con chip, chẳng khác nào những ông bố, bà mẹ, ông bà và họ hàng đang chờ đợi đứa bé đầu lòng sắp chào đời. Không phải bàn thêm, đối với một người ở tuổi tôi, với kinh nghiệm ít ỏi như tôi thì đây quả là một trách nhiệm to lớn.

Giai đoạn này hết sức bận rộn, căng thẳng nhưng hồ hởi lạ lùng khi những con chip đầu tiên “hoạt động” dù mắc phải một số lỗi. Chúng tôi mau chóng sửa lỗi để có thể tiếp tục khám phá con chip và cho chạy thêm vài thử nghiệm và phần mềm trên nó. Rồi chúng tôi lại phát hiện thêm một số lỗi nữa và mau chóng sửa lỗi. Chu kỳ này cứ nối tiếp nhau đến chóng mặt trong nhiều tháng. Sau giai đoạn chỉ lo làm sao cho nó hoạt động đúng, chúng tôi dần chuyển sang tập trung vào việc làm cho nó có thể được sản xuất dễ dàng. Tại sao một số con chip hoạt động tốt, số khác lại không? Điểm yếu trong thiết kế đó là gì và làm thế nào để sửa chữa chúng?

Khi chúng tôi hoàn tất khâu hoàn thiện và phần kiểm tra lỗi của chip 80386 và dần biến nó thành sản phẩm hoàn chỉnh, tôi được yêu cầu xúc tiến việc thiết kế chip 80486 với vai trò nhà sáng chế gốc. Ôi chao, tôi chính là nhân viên số một trong đội thiết kế thế hệ tiếp theo của gia đình bộ vi xử lý quan trọng nhất hành tinh! Tôi dốc sức vào công việc này trong một năm cũng như vào một số công tác phát triển khác và vài công việc cuối cùng của chip 80386.

Tuy nhiên, sau khi hoàn tất bằng thạc sĩ tại Đại học Stanford và với nhiều sự khích lệ từ cha mẹ, tôi quyết định hoàn tất nốt bằng Tiến sĩ. Vì vậy, Intel bất ngờ nhận lá đơn từ chức của tôi khi tôi lên kế hoạch dành trọn thời gian cho việc học. Dẫu vậy, Andy Grove nhất quyết không để tôi ra đi và ông thách thức tôi: “Cậu muốn học lái máy bay mô hình hay bay trên một máy bay thực thụ?” Ông đề bạt tôi vào vị trí giám đốc thiết kế 80486! Hãy thử tưởng tượng: vương miện của Intel – dự án chip quan trọng nhất trong ngành công nghiệp máy tính – và tôi – vừa tốt nghiệp bằng thạc sĩ, một gã hai mươi lăm tuổi không biết ngưng, ít kinh nghiệm hơn nhiều người dưới quyền mình – lại được đề bạt một cơ hội vận hành toàn bộ dự án. Tôi không những thích thú mà còn có phần bị choáng ngợp bởi sự thách thức và trách nhiệm lớn lao ấy. Không cần phải nói gì thêm, tôi đã bỏ

giấc mộng tiến sĩ và chọn “bay chiếc máy bay thực thụ.” Tôi được thách để thức miệt mài làm việc và cũng vui thỏa tột cùng.

Sau dự án 80386 và 80486 và những năm tiếp theo, sự nghiệp của tôi tiếp tục phát triển mau chóng. Mười lăm năm qua, mỗi năm tôi được thăng cấp một lần. Tôi đi từ vị trí giám đốc thiết kế dự án 80486, 486DX2 rồi đến Pentium Pro. Tất cả những con chip này đã đem công ty và cả ngành công nghiệp máy tính bước vào giai đoạn nổi bật và đi đầu. Tôi trở thành tổng giám đốc bộ phận chuyên về sản phẩm cho Internet, hội thoại trực tuyến (video-conferencing) và thông tin liên lạc. Bộ phận này đã khởi xướng nhiều công nghệ then chốt giúp Internet lan rộng, thay thế cho hệ thống điện thoại chuyển mạch tiếng nói truyền thống.

Tôi được vinh dự cất nhắc lên chức vụ Phó Chủ Tịch (Vice President – VP) ở tuổi ba mươi hai, một VP trẻ tuổi nhất trong lịch sử công ty. Tôi nhận nhiệm vụ to lớn làm tổng giám đốc bộ phận sản phẩm máy tính để bàn – đơn vị kinh doanh lớn nhất của công ty – với doanh thu hàng chục tỉ USD. Ở tuổi ba mươi lăm, tôi trở thành viên chức cấp cao của công ty và tham dự ban quản trị – thể chế điều hành cao nhất tại Intel.

Mùa thu năm 2001, tôi được cất nhắc làm Giám Đốc Kỹ Thuật (Chief Technology Officer – CTO) đầu tiên cho tập đoàn Intel khi gần bốn mươi tuổi. Bạn hãy tưởng tượng niềm vinh dự lớn lao được trở thành CTO cho một trong những công ty kỹ thuật nổi bật nhất trong năm mươi năm trở lại đây. Hãy tưởng tượng mình làm CTO của một công ty với những lãnh đạo một thời làm mưa làm gió như Gordon Moore, Andy Grove và Robert Noyce – những huyền thoại trong ngành công nghiệp máy tính. Dù họ là những người lèo lái kỹ thuật chủ chốt của công ty trong nhiều năm, nhưng tôi là người đầu tiên nhận được chức vị CTO. Tôi nhớ tôi đã gọi điện cho mẹ tôi chỉ để thông báo rằng tuần tới sẽ có thông báo chính thức về việc tôi được thăng chức làm CTO đầu tiên của Intel. Nghe vậy, mẹ tôi đáp: “Tuyệt lắm, con yêu! Nhưng CTO là gì vậy?”

Kể từ đó, tôi cũng được cất nhắc làm phó chủ tịch cấp cao của Nhóm Doanh nghiệp Kỹ thuật Số. Hiện tại tôi đảm nhận trách nhiệm lãnh đạo kỹ thuật và kinh doanh cho nhóm kinh doanh lớn nhất tại Intel. Tôi được ơn nhiều đến mức choáng ngợp.

Lẽ dĩ nhiên, dù chính bởi tay Đức Chúa Trời thi hành năng quyền trên tôi, nhưng tôi cũng phải dừng lại để tỏ lòng biết ơn lớn lao dành cho Intel – công ty đã thuê tôi làm việc. Có mấy công ty dựa vào năng lực thật sự khi quyết định cất nhắc và giao trách nhiệm cho nhân viên của mình? Có mấy ai làm chủ lại chấp nhận liều lĩnh cho một gã hai mươi lăm tuổi đảm nhận vương miện tương lai của cả một tập đoàn? Hết lần này đến lần khác, Intel đã trao cho tôi những cơ hội, thách thức và những phần thưởng hết sức to lớn.

Đến đây, chúng ta hãy trở về với hình ảnh người tung hứng với những chiếc đĩa xoay tròn. Một chiếc đĩa nhỏ tượng trưng cho công việc, một chiếc khác cho mối liên hệ với Đức Chúa Trời và chúng ta vừa mới thay chiếc đĩa nhỏ của gia đình bằng một chiếc đĩa lớn hơn – cỡ đĩa đựng món rau trộn. Đến đây, hãy quảng đi chiếc đĩa nhỏ tượng trưng cho công việc và thay vào đó là một chiếc đĩa lớn hơn – cỡ đĩa đựng phần com tối.

HỘI THÁNH

Dầu gia đình, việc học tập và công việc lấy đi gần hết thời gian của tôi, Linda và tôi luôn năng nổ hoạt động trong Hội thánh địa phương của mình. Chúng tôi tổ chức lớp học Kinh thánh tại nhà. Ngoài trừ năm chúng tôi chuyển nhà từ California đến Oregon, chúng tôi đã duy trì nề nếp này gần hai mươi năm qua. Chúng tôi nhận thấy đây là ơn phước lớn lao, là cơ hội chia sẻ niềm tin với người khác và xây dựng nhiều mối quan hệ lâu bền. Khi các con chúng tôi tự lập, tôi chỉ hy vọng chúng sẽ nhớ lại gương mẫu này để tham gia hoặc tổ chức những nhóm thông công và học Kinh thánh. Rất tiếc là lịch công tác của tôi bây giờ buộc tôi phải bận rộn vào nhiều buổi tối trong tuần, vì thế trong những năm gần đây, chúng tôi không còn hướng dẫn lớp học Kinh thánh nữa mà thay vào đó, chúng tôi tham dự vào một nhóm nhỏ vào cuối tuần.

Khi đọc tiếp, bạn sẽ thấy trong tuyên ngôn sứ mạng cá nhân của tôi có mục tiêu “trở thành trưởng lão trong hội thánh địa phương.” Khi viết điều đó, tôi nghĩ mình sẽ đạt được mục tiêu lúc già hơn và thông thái hơn... có lẽ là lúc năm mươi hay sáu mươi tuổi. Tuy nhiên, viết một điều như thế có thể hơi nguy hiểm. Khi mục sư của chúng tôi rao ra sứ điệp về chức vụ trưởng lão được Kinh thánh đề cập, cùng với đòi hỏi rằng những người nam phải giữ vai trò lãnh đạo trong gia đình và trong Hội thánh, lời đó đã thấm vào lòng tôi. Dù giữ yên lặng nhưng tôi lại biết rõ những gì sẽ xảy đến. Tôi viết ra những mục tiêu này nhiều năm về trước, và giờ đây tôi cảm nhận Chúa đang hành động trong tấm lòng tôi. Vài tháng sau, tôi được kêu gọi trở thành trưởng lão. Tôi đã làm trưởng lão được tám năm ở Hội thánh Cơ đốc Singing Hills ở Hillsboro, tiểu bang Oregon và đặc biệt góp sức cho Hội thánh trong những giai đoạn chuyển tiếp đầy thách thức của vai trò lãnh đạo.

Trong phần thảo luận sau này về việc dâng một phần mười, Linda và tôi tin rằng ngoài tiền bạc, chúng tôi còn phải dâng thời gian và khả năng của mình để phục vụ. Vì vậy, tôi hiện là Chủ tịch Sáng lập trường Đại học William Jessup và là cố vấn năng động trong nhiều mục vụ khác.

Bạn có thể nhận thấy rằng tôi là một người bận rộn. Tôi thích sống tích cực và bận rộn để hoàn tất việc này việc nọ. Những bận rộn và thách thức làm cho lượng adrenaline của tôi tăng lên. Khi chết, tôi muốn mình đã được vắt kiệt sức cho Đức Chúa Trời, đã dâng mọi điều tốt nhất tôi có thể, đã làm hết sức mình cho vương quốc Ngài. Tôi không bao giờ muốn nghỉ hưu. Thật ra, tôi thường thách đố bất kỳ ai trung dẫn những phần Kinh Thánh nói Chúa gọi ý người ta nên nghỉ hưu. Những phân đoạn Kinh Thánh như [Phi 3:14](#) [ICo 9:24-26](#) [Ga 2:2](#) vẽ nên hình ảnh một vận động viên đang chạy đường trường và cố sức chạy đến đích là nước thiên đàng ở cuối cuộc đời trên đất của mình. Như vậy, tôi chỉ muốn đi từ loại công việc này đến loại công việc khác theo sự hướng dẫn của Đức Chúa Trời. Ở một vài nơi nào đó trong hành trình, tôi có thể ngưng một công tác thể tục nào đó để dành toàn bộ tâm sức cho công tác phục vụ.

Trước khi kết lại chương 1, tôi muốn chúng ta trở lại lần cuối với bức tranh của người tung hứng những chiếc đĩa: chiếc đĩa đựng rau trộn tượng trưng cho gia đình, chiếc đĩa đựng phần com tối tượng trưng cho công việc và chiếc đĩa nhỏ tượng trưng cho Đức Chúa Trời. Đến đây, các con tôi đã bước vào tuổi thiếu niên, vì vậy hãy quăng đi chiếc đĩa đựng

món rau trộn tượng trưng cho gia đình. Thiếu niên ngày nay có phần hơi kỳ dị – rất khó đoán và thường đòi hỏi nhiều thời gian và lưu tâm – tốt hơn chúng nên được đại diện bằng hình ảnh một chiếc khay đựng cơm công sở. Vậy, ta hãy bắt đầu tung hứng với:

- Một chiếc đĩa nhỏ tượng trưng cho mối liên hệ với Đức Chúa Trời.
- Một khay đựng cơm công sở tượng trưng cho gia đình.
- Và một đĩa đựng phần cơm tối cho công việc.

Tung hứng trong điều kiện thuận lợi nhất đã khó, nhưng nếu bạn tung hứng những vật dụng hình thù kỳ lạ hoặc có kích cỡ khác nhau thì sẽ còn khó khăn hơn nhiều. Bạn có thể liên tưởng đến loại kinh nghiệm và hình ảnh này không? Nếu có, bảy chương kế tiếp với những lời khuyên thực tiễn và có cơ sở sẽ giúp bạn xoay sở với tình huống đó tốt hơn.

Câu hỏi chương 1

Ghi chú: Câu trả lời gợi ý của tôi được in ở cuối sách.

1. Nhiều người cho rằng Internet là tội lỗi. Bạn nghĩ gì về Internet và những công nghệ khác đang được sử dụng một cách đáng ngờ?

2. Chester Carlson, người sáng lập ra hãng Xerox, cho rằng bản văn Hindu giáo *Bhagavad Gita* là nguồn nâng đỡ ông trong những lúc khó khăn. Bất kể bạn là một Cơ đốc nhân, một tín đồ Hindu giáo, hay Hồi giáo, bạn có cho rằng tâm linh là điều quan trọng hay không?

3. Trong lúc thưa chuyện với Đức Chúa Trời, bạn có cầu xin Ngài giúp đỡ bạn trong công việc hay nghề nghiệp của mình không? Đức Chúa Trời có ban cho bạn ý tưởng, phát minh hay sự giúp đỡ đặc biệt nào trong công việc không? Bạn có cách nào để biết được mình nên tiến bước như thế nào, ví dụ như bạn sẽ đi hướng nào trong công việc của mình?

4. Có thể bạn cảm thấy mình đang làm việc chăm chỉ hết mức để theo kịp người khác; bạn không phải là loại người đạt toàn điểm A và bạn thường cần phải ngủ nhiều hơn Pat. Dầu cho rằng mình là một người “bình thường”, làm thế nào bạn có thể đạt được sự quân bình trong cuộc sống?

5. Làm thế cách nào bạn biết được mình đã chọn đúng ngành nghề? Liệu sự tranh chiến để sống quân bình có thể xảy ra bởi vì bạn chọn nhầm công việc không?

2. THẢO KẾ HOẠCH CHI TIẾT CHO CUỘC ĐỜI

Hãy thử hình dung vào sáng ngày mai, không hề báo trước, bạn lớn tiếng tuyên bố với gia đình: “Hôm nay chúng ta sẽ đi nghỉ. Hãy sẵn sàng lên đường ngay lập tức!”

Dĩ nhiên là vì không được báo trước, vợ con bạn sẽ nhìn nhau bối rối và bắt đầu đặt ra những câu hỏi đại loại như: “Chúng ta sẽ đi đâu?”

Với câu hỏi này, bạn trả lời: “Anh không biết.”

“Chúng ta sẽ làm gì?” Bạn trả lời: “Anh chưa xác định.”

“Chúng ta đến đó bằng phương tiện gì? ” Bạn đáp: “Anh không chắc nhưng chúng ta sẽ khởi hành và quyết định phần còn lại sau đó.” Sau vài cái nhìn bối rối, bạn giục : “Gói ghém hành lý đi, chúng ta sẽ khởi hành trong vòng mười lăm phút nữa.”

Lúc này, sự việc càng trở nên khó hiểu, các con bạn bèn đáp: “Chúng con gói ghém hành lý như thế nào đây? Chúng con đâu có biết mình sắp đi đâu? Chúng con nên đem theo những gì? Chúng con đâu có biết mình sắp làm gì. Chúng ta sẽ đi xa trong bao lâu vậy ba!”

Lần này, bạn lại đáp: “Ba không chắc về mấy chuyện đó, nhưng cứ gói ghém bất kỳ thứ gì các con muốn đem theo cho kỳ nghỉ và lên đường. Mười bốn phút nữa chúng ta sẽ khởi hành!”

Dĩ nhiên, đây chỉ là một cảnh tượng ngớ ngẩn. Bạn không thể chỉ đơn giản đi nghỉ mà không hề lên kế hoạch gì. Ít nhất bạn phải có một kế hoạch nào đó trong đầu cho dù bạn muốn linh động và để mọi thứ diễn ra tự nhiên. Bạn sẽ đi bằng phương tiện gì, xe hay máy bay? Bạn sẽ đi cắm trại hay đi tắm biển? Bạn sẽ đi trong một ngày, hai ngày hay một tuần lễ, nửa tháng?

Tôi có một anh bạn thân. Hình như anh chỉ sống cho các kỳ nghỉ. Mỗi lần chúng tôi trò chuyện với nhau là y như rằng anh đều kể cho tôi nghe về chuyến du hành bằng bè, chuyến đi săn, đi trượt tuyết mà anh đã lên kế hoạch cả năm hoặc thậm chí cho hai, ba năm nữa. Những kế hoạch đi nghỉ đã ngốn hết phần lớn thời gian cần thiết của anh.

Tất cả chúng ta sẽ dành thời gian và năng lực đáng kể để lên kế hoạch cho một kỳ nghỉ. Chúng ta sẽ phác họa lộ trình, mua vé và đặt chỗ nghỉ. Tương tự, với những cuộc mua bán quan trọng như mua xe, mua nhà, hoặc với những quyết định như chọn trường Đại học cho con cái, chúng ta sẽ nghiên cứu kỹ lưỡng và tranh thủ sự trợ giúp và lời khuyên của người khác. Đôi khi chúng ta còn tìm sự hỗ trợ chuyên môn của kiến trúc sư, đại lý du lịch hoặc tư vấn học đường. Trong công việc, nếu được sắp giao một công tác quan trọng, chúng ta sẽ hoạch định chi tiết từng khía cạnh của công tác đó. Chúng ta sẽ phác thảo về lịch trình, ngân sách và lên kế hoạch về nguồn lực cho đến khi nắm bắt được từng chi tiết của dự án.

Như vậy vấn đề ở đây là gì? Trong khi hầu hết chúng ta dành sức lực đáng kể để hoạch định trong các lĩnh vực khác, thì ít ai trong chúng ta nghiêm túc cân nhắc và hoạch định cho những tài sản quan trọng nhất và nguồn lực giới hạn nhất của chúng ta: những năng khiếu và thời gian. Bạn có nghĩ đến một đích đến nào cho cuộc đời mình không? Bạn có chiến lược nào để đạt được nó không? Làm thế nào bạn nhận biết được mình đã đạt đến một cột mốc quan trọng hoặc biết mình lạc hướng? Bạn muốn đạt được những gì với phần đời còn lại của mình?

Khi bước vào tuổi ba mươi hai, tôi bắt đầu có cảm giác bối rối, đánh mất mục tiêu. Năm 1979, sau khi chuyển đến sống ở California để khởi nghiệp tại Intel, tôi mau chóng phác thảo những mục tiêu mà tôi muốn đạt được. Mục tiêu của tôi khá rõ ràng dù rằng tôi

không thảo ra chi tiết trên giấy. Vấn đề nằm ở chỗ ở tuổi ba mươi hai, tôi đã đạt được gần hết những gì mình đã đề ra:

- Tôi muốn trở thành kỹ sư và tôi đạt được mục tiêu đó bằng lần thăng chức kỹ sư sau khi tham gia nhóm thiết kế con chip 80386 vào năm 1982.

- Sau khi kết hôn – cùng với tình trạng bệnh lý của Linda – chúng tôi đặt mục tiêu tạo lập một gia đình. Linda ao ước có hai con; tôi thì tham lam hơn, tôi muốn có tám đứa. Chúng tôi thỏa thuận dừng lại ở bốn con.

- Tôi muốn hoàn tất việc học của mình. Tôi lấy bằng cử nhân ở trường Santa Clara năm 1983, hoàn tất bằng thạc sĩ ở trường Stanford năm 1985 và quyết định tranh đấu cường lại mong muốn lấy bằng tiến sĩ.

- Tôi luôn muốn làm một nhà phát minh. Tôi nhận bằng sáng chế đầu tiên của mình vào ngày 12 tháng 4 năm 1988 với kỹ thuật “Mạch cộng tiền tải có khả năng tái tạo và được ngăn cách tối ưu” – Optimally Partitioned Regenerative Carry Lookahead Adder. (Nghe thật tuyệt vời phải không?)

- Sau khi hoàn tất việc học và ít ra với chút thời gian tự do, tôi bắt đầu cộng tác viết sách với nhà thiết kế chip 80386 – John Crawford. Hoàn tất quyển sách là một mục tiêu khác và quyển *Lập trình chip 80386* (Programming the 80386) được Sybex xuất bản năm 1987. Như vậy tôi đã trở thành một tác giả!

- Tôi muốn chuyển nhà đến một nơi thích hợp cho cuộc sống gia đình để nuôi dạy bọn trẻ. Oregon tỏ ra hợp túi tiền và vào năm 1990, chúng tôi tái định cư tại Beaverton, Oregon.

- Tôi muốn hoàn tất vài dự án quan trọng tại Intel mà mãi sau này, khi nhìn lại, tôi vẫn có thể xem đó là thành quả của mình. Là người giữ vai trò quan trọng trong việc phát triển hai dự án chip quan trọng nhất trong ngành công nghiệp máy tính – bộ vi xử lý 80386 và 80486 – mục tiêu đó của tôi cũng đã hoàn tất.

- Tôi cũng muốn tăng cường vai trò và ảnh hưởng của mình tại Intel. Tôi trở thành Phó Chủ Tịch (VP) trẻ nhất trong lịch sử công ty ở tuổi ba mươi hai.

Thành linh, tôi thấy mình đang vật lộn với câu hỏi: tôi muốn làm gì với phần đời còn lại của mình? Tôi còn muốn đạt được điều nào *khác* nữa? Tôi thấy như thể con tàu cuộc đời mình đã lạc mất bánh lái, giờ tôi đang tha thẩn vô định, chẳng biết nơi nào mình muốn đến trong phần đời còn lại.

PHÁT TRIỂN TUYÊN NGÔN SỨ MẠNG CÁ NHÂN

Nhờ đọc sách, tôi bắt gặp ý tưởng viết ra một tuyên ngôn sứ mạng cá nhân. Nghe thì thấy dễ lắm, nhưng đối với tôi và cũng như đối với hầu hết những người tôi từng nói chuyện qua thì công việc đó chẳng dễ dàng chút nào. Nó đòi hỏi sự cầu nguyện và xem xét cẩn thận chính mình. Bạn cần phải suy nghĩ thấu đáo mình là ai, mình muốn là một người như thế nào và đâu là điều mình muốn đạt được trong cuộc đời. Nó không phải là điều mà bạn chỉ cần viết vài chữ nguệnh ngoạc trên khăn giấy trong giờ ăn trưa. Tôi đã vật lộn hơn một năm để có được tuyên ngôn sứ mạng cá nhân của mình. Tôi viết nhiều

bản nháp, rồi ném chúng đi. Tôi viết lại, rồi cất vào một nơi. Sau vài tháng, tôi lại đem ra sửa lại và cứ như vậy hết lần này đến lần khác. Sau một năm suy gẫm và sửa đi sửa lại, tôi đã có một bản tuyên ngôn mà tôi rất lấy làm thích thú và từ đó đến nay nó tỏ ra đã trụ được với thời gian.

Bạn sẽ hỏi: Điều này có phù hợp với lời giáo huấn quen thuộc trong thư [Gia 4:13-15](#) hay không? Phân đoạn Kinh thánh đó nói như vậy:

“Hỡi anh em, là kẻ nói rằng: Hôm nay hoặc ngày mai, ta sẽ đi đến thành kia, ở đó một năm, buôn bán và phát tài, song ngày mai sẽ ra thế nào, anh em chẳng biết: Vì, sự sống của anh em là chi? Chẳng qua như hơi nước, hiện ra một lát rồi lại tan ngay. Anh em phải nói trái lại: Ví bằng Chúa muốn, và ta còn sống, thì ta sẽ làm việc nọ việc kia.”

Thoạt nhìn thì hai điều này dường như trái ngược nhau, nhưng tôi cho rằng thực chất không phải vậy. Đức Chúa Trời ban cho chúng ta những tài năng và kỹ năng. [Thi 139:14](#) nói rằng mỗi người chúng ta “được dựng nên cách đáng sợ lạ lùng” hay nói cách khác chúng ta “được tạo dựng một cách kỳ diệu.” [Ro 12:6](#) chép: “Vì chúng ta có sự ban cho khác nhau, tùy theo ơn đã ban cho chúng ta, ai được ban cho nói tiên tri, hãy tập nói theo lượng đức tin.”

Đức Chúa Trời sáng tạo từng cá thể một cách đặc biệt. Và Ngài cũng khen ngợi việc chúng ta biết sử dụng những tài năng của mình để làm những việc lớn lao cho Nước Trời:

“Chủ rằng: Hỡi đầy tớ ngay lành kia, được lắm; vì người trung tín trong sự nhỏ mọn, người sẽ được cai trị mười thành.” ([Lu 19:17](#))

Ngài còn quở phạt những ai lãng phí những điều mình được ban cho.

“Chủ lại nói cùng các người đứng đó rằng: Hãy lấy nén bạc nó đi, cho người có mười nén.” ([Lu 19:24](#))

Ngài khen ngợi những ai kết quả cho Nước Trời:

“Này, Cha ta sẽ được sáng danh là thế nào: Ấy là các người được kết nhiều quả, thì sẽ làm môn đồ ta vậy.” ([Gi 15:8](#))

Chúa khuyến khích những kẻ theo Ngài phát triển chính mình và tìm kiếm vị trí lãnh đạo trong Hội Thánh. Ngài khen ngợi những người thợ khéo. Ngài cũng xem việc học hỏi và kiến thức là một sự ban tặng đáng được sử dụng một cách cẩn trọng. Ngài khen ngợi người nữ trong [Ch 31:1-31](#) về sự khôn ngoan và tài vén khéo của nàng. Như vậy, chúng ta tìm thấy nhiều chỗ trong Kinh thánh ủng hộ ý tưởng phát triển một tuyên ngôn sứ mạng cá nhân.

Như vậy, theo [Gia 4:1-17](#), chúng ta phải làm gì? Thay vì ngăn chúng ta hoạch định cuộc đời mình, tôi tin rằng phân đoạn này muốn nhắc nhở những ai đang phớt lờ sự trở lại sau cùng và chắc chắn của Chúa Cứu Thế Giê-xu – những người đó sống như thể Chúa Giê-xu không tồn tại và họ bất chấp sự tái lâm chắc chắn của Ngài.

Vì vậy, tôi tin rằng việc viết ra tuyên ngôn sứ mạng cá nhân sẽ là một công tác hữu ích. Tôi thấy rõ điều này không chỉ trong cuộc đời tôi mà còn trong cuộc đời của những người tôi từng giúp viết tuyên ngôn sứ mạng cá nhân trong những năm qua. Với suy nghĩ đó, tôi trích dẫn dưới đây một phần tuyên ngôn sứ mạng của mình để làm ví dụ hỗ trợ bạn khi viết ra tuyên ngôn sứ mạng của mình. Xin được nói rõ: Đây là tuyên ngôn sứ mạng của tôi. Đây là lời tuyên bố về mẫu người mà tôi đang gắng sức trở thành và những gì tôi muốn đạt được. Tôi vẫn chưa đạt được mẫu người mà mình khao khát. Vẫn còn nhiều công tác chưa được hoàn tất. *Đây không phải là lời tuyên bố những gì tôi đã làm, nhưng là những gì tôi khao khát trở thành.* Đây không phải là bức tranh mô tả tôi là ai, nhưng là mẫu người mà tôi tin rằng Đức Chúa Trời đã tạo dựng tôi để trở nên như vậy.

Lẽ đương nhiên, đã là tuyên ngôn sứ mạng cá nhân thì nó phải thật riêng tư, thật cá nhân! Những tài năng và những nhiệt huyết mà Đức Chúa Trời ban cho tôi khác với điều mà Ngài ban cho bạn. Mỗi người có năng khiếu khác nhau. Bạn có thể sử dụng tuyên ngôn sứ mạng của tôi như một biểu mẫu để giúp bạn vạch ra tuyên ngôn sứ mạng của mình.

Giống như tôi đã làm, tôi khuyên bạn nên có giai đoạn tra xét tâm linh của mình trước khi soạn thảo tuyên ngôn sứ mạng. Đây là công việc khó khăn, bạn chẳng thể nào hoàn tất nó chỉ trong một ngày hoặc một tuần được. Bạn có thể mau chóng viết nó ra giấy, nhưng rồi những mục tiêu kiểu như vậy hoặc sẽ không tồn tại được trước sự thử nghiệm của thời gian, hoặc bạn sẽ không còn hứng thú thực hiện chúng nữa. Đây là bài tập tra xét tâm linh sâu sắc; hãy dành thời gian cho nó và khi hoàn tất, bạn sẽ nhận được sự ích lợi trong nhiều năm tiếp đến.

Tuyên ngôn của bạn phải tồn tại được trong mười hoặc hai mươi năm và sau khoảng thời gian đó, nó vẫn còn thôi thúc bạn gắng sức cho được tiến bộ hơn. Bản tuyên ngôn của tôi tồn tại gần mười lăm năm qua và tôi vẫn chưa làm xong nhiều điều mà mình đã đề ra.

Sau khi hoàn tất bản tuyên ngôn của mình, hai ba năm sau, tôi có quay lại chỉnh sửa nó qua một vòng và rồi sau đó theo định kỳ tôi chỉ cần thực hiện một vài sửa đổi rất nhỏ. Tôi có trau chuốt lại từ ngữ của mình rất nhiều so với bản thảo đầu tiên và đặc biệt là tôi có thêm vào phần trích dẫn Kinh thánh nhằm định hướng cho những tuyên bố về giá trị trong tuyên ngôn của mình.

Khi con út của chúng tôi chuẩn bị sống tự lập, tôi thấy mình sắp phải tiến hành sửa đổi bản tuyên ngôn trên diện rộng vì tôi và Linda đang bước vào một giai đoạn mới, một chương mới hay một thời kỳ mới của cuộc đời. Khi bạn trải qua từng giai đoạn của cuộc đời – từ lúc trưởng thành, lập gia đình, nuôi dạy con cái, đến lúc tổ ấm trống vắng và bạn chuẩn bị lên chức ông/bà và cuối cùng là nghỉ hưu, thời kỳ hậu chiến sau khi đánh đông dẹp bắc – mỗi bước chuyển tiếp đó có lẽ là thời điểm thích hợp để bạn suy nghĩ lại một cách cẩn thận về tuyên ngôn sứ mạng cá nhân của mình. Lúc mới lập gia đình, bạn khó xác định rõ ràng và chính xác những gì bạn muốn làm lúc tổ ấm trống vắng, lúc các con bạn đã xây dựng gia đình riêng của chúng. Tương tự, khi con cái bạn sắp khôn lớn, bạn khó lòng nhận thức hết những gì bạn sẽ cho là mục tiêu hay đích đến khi bạn không còn

đi làm, hoặc bạn sẽ sử dụng thời gian và những nguồn lực của mình như thế nào trong những năm cuối đời.

Dưới đây là vài lời khuyên cho bạn khi bạn cân nhắc viết tuyên ngôn sứ mạng cá nhân cho mình: Sau khi hoàn thành bản nháp, hãy nhờ người bạn đời của bạn đọc nó. Hãy hỏi xem đó có phải là mẫu người mà anh ấy/cô ấy nghĩ mình đã kết hôn và hy vọng bạn sẽ trở thành hay không. Dù đây là những mục tiêu cá nhân nhưng bạn cần biết liệu nơi bạn muốn đến phải chăng cũng là đích đến mà người bạn đời của bạn muốn bạn đạt được. Nếu không phải, cách làm này sẽ giúp bạn xác định những lĩnh vực xung đột dai dẳng giữa hai người mà trước giờ bạn chưa nhận ra. Còn nếu phải, đây là cơ hội để bạn tranh thủ sự hỗ trợ và khích lệ từ người bạn đời của mình cho sứ mạng lâu dài và có mục đích mà bạn đang dần bước.

Bạn cũng nên nhờ vài người bạn thân tín, hoặc cố vấn (được đề cập trong chương 6) đọc bản tuyên ngôn của bạn. Hãy hỏi xem theo cách nhìn của họ thì những mục tiêu đó có nhất quán với tính cách và nhân phẩm của bạn hay không. Những đánh giá độc lập của họ về bạn có thể quý giá và sáng suốt hơn bạn tưởng rất nhiều. Những góp ý từ bạn bè thân thuộc sẽ giúp bạn có cái nhìn khác hơn về bản thân. Có thể một số mục tiêu mà bạn cho rằng mình muốn đeo đuổi thật ra không phù hợp với tính cách mà người khác nhìn thấy nơi bạn.

TUYÊN NGÔN SỨ MẠNG CỦA TÔI

Sứ mạng: Tôi sẽ là người chồng, người cha và doanh nhân Cơ đốc. Tôi sẽ tận dụng mọi nguồn lực Chúa ban để thực hiện công tác của Ngài trên đất như những gì liệt kê dưới đây.

Giá trị: Những điều tôi sẽ đấu tranh để đạt được và những giá trị người khác sẽ thấy nơi tôi. Tôi sẽ:

1. Chăm chỉ trong mọi việc mình làm ([Co 3:23](#)).
2. Nỗ lực hết mình trong mọi công tác ([ITe 4:1](#)).
3. Nhảy bèn trước sự dẫn dắt của Đức Thánh Linh ([Gi 14:26](#)).
4. Hằng hái tiếp cận những thách thức mới ([IICo 9:2](#)).
5. Sống bằng nguyên tắc Cơ đốc. Trong mọi việc, tôi cố gắng thực thi đạo đức và luân lý của Chúa Cứu Thế ([Ro 2:7-8](#)).
6. Cởi mở, chân thành và rộng lượng ([IICo 9:11](#)).
7. Cẩn trọng trong lời nói và việc làm ([Gia 1:26](#)).
8. Thường xuyên và cẩn thận tiếp nhận sự khuyên bảo của người khác ([Ch 15:22](#)).
9. Không bao giờ bằng lòng với hiện trạng của mình. Tôi sẽ là người đại diện cho sự đổi mới ([Ro 15:20](#)).
10. Tìm cách cải thiện và phát triển những người xung quanh và dưới quyền trong công việc cũng như trong mọi lĩnh vực khác ([ITe 5:14](#)).

11. Không tìm kiếm vinh quang cá nhân nhưng tôn cao Đức Chúa Trời và hòa với mọi người chung quanh ngợi khen Ngài ([Ro 15:5-6](#)).

12. Không nghiêm trọng hóa vấn đề nhưng có thời gian tuyệt vời trong mọi việc, không ngừng tận hưởng ơn phước Chúa ban ([Gia 4:13-15](#)).

Mục tiêu: Là những gì tôi sẽ đạt được. Tôi sẽ:

1. Noi theo chuẩn mực của Kinh thánh trong đời sống hôn nhân. Tôi sẽ là chồng của một vợ và luôn tìm cách giúp vợ tiến bộ. Tôi sẽ hỗ trợ cô ấy trong công việc nhà, thường xuyên hẹn đi chơi với cô ấy và luôn làm cô ấy vui.

2. Khích lệ cả bốn đứa con của mình thực hiện cam kết đức tin cá nhân nơi Chúa Cứu Thế, công khai thể hiện đời sống mới qua thánh lễ Báp-têm. Giữ vai trò chủ động trong việc hướng dẫn chúng bước vào sự trưởng thành Cơ đốc.

3. Giúp đem 100 người về với Chúa hoặc dắt dẫn họ trưởng thành hơn trong đức tin Cơ đốc.

4. Viết sách giải bày những điều Đức Chúa Trời đã dạy dỗ tôi trong suốt cuộc đời mình cho con, cháu và chắt của tôi.

5. Tạo ra nhiều của cải cho chủ.

6. Trở thành chủ tịch tập đoàn Intel. Tôi sẽ thực hiện mục tiêu này trong khi vẫn duy trì những giá trị và đạo đức của mình.

7. Trở thành trưởng lão trong Hội thánh địa phương.

8. Dâng hiến ngày càng nhiều hơn phần mà tôi kiếm được cho công tác thiện nguyện: nhà thờ, công tác truyền giáo và những tổ chức Cơ đốc khác.

9. Cung cấp tài chánh cho vợ, con và cháu của tôi.

10. Dành đủ thì giờ chất lượng với các con khi chúng còn nhỏ. Trung bình tôi sẽ dành mười tiếng một tuần để có thời gian riêng tư với chúng.

11. Đi thăm 50 quốc gia trở lên để phát triển một thế giới quan và tình yêu thương rộng lớn đối với tạo vật của Đức Chúa Trời.

12. Hỗ trợ những Cơ đốc nhân khác thành đạt trong chuyên môn và sự nghiệp của họ.

13. Không ngừng sống trong lời Đức Chúa Trời. Tôi sẽ sống với lời Chúa mỗi ngày. Tôi sẽ đọc toàn bộ Kinh thánh ít nhất hai lần mỗi năm.

14. Học thuộc lòng nhiều câu Kinh thánh. Tôi sẽ thêm vào quỹ Kinh thánh thuộc lòng của mình ít nhất mười câu mỗi năm.

15. Tiếp tục đọc. Tôi sẽ đọc ít nhất hai quyển sách mỗi năm.

16. Tiếp tục học. Tôi sẽ học ít nhất một đề tài, môn thể thao, lĩnh vực hay một kỹ năng mới mỗi năm.

17. Tiếp tục dạy. Tôi sẽ dạy ít nhất một lớp học mỗi năm.

18. Trở nên thông thạo ít nhất một ngôn ngữ nữa.

19. Kiêng ăn mỗi tuần một ngày vì sự khỏe mạnh thuộc linh và sự bảo vệ cho gia đình và con cái.

20. Tập thể dục thường xuyên, ít nhất ba lần một tuần.

21. Hướng dẫn học Kinh thánh hằng tuần.

Tôi thấy việc soạn thảo ra ba phần trên rất có ích lợi. Nếu đọc những tác phẩm khác nói về đề tài này, có thể bạn sẽ thấy chúng không đi theo khuôn mẫu này. Hãy sử dụng bất kỳ kiểu mẫu nào và viết trên bất cứ thứ gì mà bạn thích – giấy papayrus, đĩa hay khăn giấy cũng được! Tuy nhiên việc phân chia ba phần như thế này có ý đồ của nó:

Sứ mạng: Lời tuyên bố ngắn gọn, đơn giản. Nếu ngày mai qua đời, bạn muốn bia mộ của mình sẽ được viết những gì? Nếu bạn có thể trả lời được điều đó thì đó là một khởi điểm tốt. Nếu không, bạn nên bắt đầu tra xét bản thân mình cách nghiêm túc. Trong tuyên ngôn sứ mạng của mình, từ khóa của tôi là “mọi nguồn lực”. Đến cuối cuộc đời này, tôi muốn giống như sứ đồ Phao-lô – đã chạy xong cuộc đua (II Ti 4:7), đã tận dụng hết mọi năng lực, mọi phút giây, mọi đồng tiền và mọi nguồn lực khác cho mục đích và vương quốc của Ngài.

Giá trị: Đối với tôi, đây là những gì tôi muốn mọi người lập tức nghĩ ngay đến khi được hỏi: “Pat là người thế nào vậy?” Vài năm trước, tôi bị cáo trách về một số cách hành xử của mình tại Intel trong những năm đã qua và tôi tự hỏi liệu những người khác có nghĩ rằng chúng nhất quán với niềm tin Cơ đốc của tôi không. Tôi có xu hướng nói quá về thành quả của mình trong khi đôi lần hạ thấp công việc của những người khác. Tôi cũng muốn sở hữu và điều khiển những lĩnh vực và nguồn lực mà lẽ ra tôi chỉ nên ở trong vai trò tư vấn hoặc chỉ làm cổ đông. Thật đáng buồn nhưng tôi phải thừa nhận rằng những cách xử sự như thế không nhất quán với niềm tin và mẫu người mà tôi mong muốn trở thành. Tôi rất đau lòng và được thúc giục để sửa chữa sai lầm của mình.

Mục tiêu: Mục tiêu phải thật cụ thể để bạn có thể thường xuyên đánh giá tiến bộ của mình. Hy vọng rằng sau nhiều năm bạn sẽ hoàn tất một số mục tiêu và có thể loại bỏ chúng ra khỏi danh sách. Một số mục tiêu có thể là những mục tiêu liên tục, như là đọc sách hoặc tập thể dục. Những mục tiêu khác sẽ đến và đi khi bạn đạt đến mốc mốc nào đó ví dụ viết xong một quyển sách hay chúng kiến đưa con út của bạn bước vào mối liên hệ cá nhân với Chúa Cứu Thế. Dưới đây là vài lời diễn giải cho một số mục tiêu của tôi:

Mục tiêu 4: Viết sách giải bày những điều Đức Chúa Trời đã dạy dỗ tôi trong suốt cuộc đời mình cho con, cháu và chắt của tôi.

Khi nhận được lời khuyến khích viết sách từ những thánh giả từng tham dự những buổi nói chuyện của mình, tôi đã đối diện với tuyên ngôn sứ mạng cá nhân. Nếu không viết rõ ràng mục tiêu này, tôi nghĩ mình sẽ không bắt tay thực hiện tác phẩm mà bạn đang đọc đây. Nhiều năm trước, khi tôi viết ra những mục tiêu này, tôi muốn truyền lại những gì mình học được cho các thế hệ con cháu tương lai của mình. Như thế, tôi đã cố gắng làm cho công việc này mang tính cá nhân hơn. Nhiều người sau khi đọc ấn bản đầu của tôi cho biết họ cảm thấy giống như có mối liên hệ cá nhân với tôi và gia đình tôi vậy.

Bây giờ, trong khi viết ấn bản thứ hai, tôi hy vọng mở thêm nhiều cánh cửa để bạn có thể hiểu biết sâu hơn về tôi, gia đình tôi và tấm lòng của tôi.

Mục tiêu 7: Trở thành trưởng lão trong Hội Thánh địa phương.

Như đã nói ở trên, một khi đã khi viết điều này vào tuyên ngôn sứ mạng của mình, tôi không thể nào phớt lờ lời đề nghị phục vụ trong lĩnh vực này. Nếu không viết ra mục tiêu này nhiều năm trước, chắc chắn tôi sẽ thoái thác: “để sau này làm cũng được!” Nếu cứ nói như vậy thì chúng ta sẽ chẳng bao giờ làm. Thay vào đó, chúng ta cần đặt ra mục tiêu và ưu tiên và rồi sống với những ưu tiên và mục tiêu đó. Dù Đức Chúa Trời không đòi hỏi chúng ta viết ra tuyên ngôn sứ mạng để giúp mình sẵn sàng cho công tác phục vụ, nhưng là con người, chúng ta luôn dễ dàng sàng gạt bỏ tiếng phán êm dịu của Ngài trong đời sống chúng ta. Viết mục tiêu xuống và công khai với mọi người sẽ giúp chúng ta sẵn lòng dừng lại để cân nhắc khi thời cơ đến.

Mục tiêu 9: Cung cấp tài chánh cho vợ, con và cháu của mình.

Mục tiêu này khiến tôi và Linda tiến hành lập di chúc và sự ủy thác cho các con cũng như cho chính mình mười lăm năm về trước. Khoảng năm năm trước, chúng tôi đã sửa đổi lại toàn bộ, chú ý nhiều hơn đến tình hình tài chánh hiện tại cũng như hướng đến thế hệ tương lai nhiều hơn. Nếu bạn chưa lập di chúc, tôi khuyến khích bạn hãy làm điều này. Đây là một trong những việc rất dễ bị trì hoãn. Ngay bây giờ, hãy dừng lại và tiến hành thực hiện nó. Hãy viết ngay vào sổ tay, gọi cho người lập kế hoạch hoặc luật sư của bạn, hoặc cam kết thực hiện điều này với người bạn đời của mình. Ở nhiều nơi, việc thiếu hoạch định tài chánh và lập di chúc sẽ có thể dẫn đến những khoản thuế phụ trội đáng kể, cũng như việc phơi bày một cách bất lợi tình hình tài chính của bạn. Việc lên kế hoạch tài chánh, ủy thác và lập di chúc một cách đúng đắn có thể giúp bảo mật việc chuyển khoản tài chính tới gia đình của bạn, những tổ chức thiện nguyện và những đối tượng mà bạn và người bạn đời mong muốn.

Những mục tiêu của bạn có thể hoàn toàn khác với mục tiêu của tôi. Chúng có thể là mua nhà, trả dứt nợ, bước vào công tác phục vụ, mở cơ sở kinh doanh riêng, tìm một bạn đời Cơ đốc, hoàn tất một học vị, mở hội thánh mới, đi truyền giáo ngắn hoặc dài hạn, nhận con nuôi, đạt được mục tiêu nào đó về tài chánh hoặc gia đình. Hãy để tâm trí bạn tiến xa hơn, động não hơn và khi hoàn tất, bản tuyên ngôn sứ mạng của bạn phải là thứ khiến cho bầu nhiệt huyết của bạn sôi sục.

Sau khi hoàn tất bản tuyên ngôn sứ mạng, bạn hãy quay lại đọc nó một hai lần mỗi tháng, hoặc ít nhất là một lần mỗi quý. Hãy xem xét mình đã làm được đến đâu trong những giá trị và mục tiêu đó. Hầu hết những lần đọc lại bản tuyên ngôn của mình, tôi đều nhận thấy một lĩnh vực nào đó cần được đầu tư nhiều hơn, hoặc suy nghĩ về những tình huống khi tôi không hành động theo những giá trị của mình. Tôi thường sẽ quyết định thực hiện thêm một số hành động cụ thể để đạt đến mục tiêu đó.

Nhìn chung, tôi thấy việc xem lại bản tuyên ngôn của mình là rất hữu ích vì ít ra là khi tôi sẽ thấy mình có tiến bộ trong vài lĩnh vực và niềm khao khát trở thành con người

mà mình ao ước luôn động viên tôi tiếp tục tiến tới. Đôi khi điều này cũng có thể làm bạn nản lòng. Việc nhìn vào bức tranh mô tả những gì bạn muốn trở thành rồi nhìn vào những sự kém thiếu của mình có thể khiến bạn nhụt chí – đặc biệt là sau một ngày, một tuần hoặc một tháng tồi tệ. Tôi cũng gợi ý bạn nên nhờ người bạn đời (hoặc bạn thân) xem lại bản tuyên ngôn của mình và hỏi họ: “Đây còn là mẫu người em/anh muốn anh/em trở thành hay không?”

Mỗi năm một lần, hãy đánh giá những tiến bộ của mình đối với những mục tiêu đó. Tôi có giữ một bảng đánh giá chi tiết những tiến bộ hằng năm của mình đối với hai mươi mốt mục tiêu ở trên. Tôi đọc được bao nhiêu quyển sách – tựa đề và tác giả của nó là gì? Tôi viết xuống những điều mình thực hiện được trong năm ở từng mục tiêu. Tôi có đáp ứng được mục tiêu đọc và học thuộc lòng Kinh thánh không? Nhiều năm qua, dầu đề ra mục tiêu này, nhưng tôi vẫn chưa thực hiện nó thật tốt. Tôi lấy những mẫu khai thuế ra, tổng kết xem mình đã làm tốt bao nhiêu đối với mục đích dâng hiến và thiện nguyện, sau đó lên kế hoạch và mục tiêu cụ thể cho việc dâng hiến trong năm sau. Tôi thường làm công việc “chấm điểm” này vào thời điểm khai thuế – tháng 4 hằng năm. Đó là lúc tôi có được mọi thông số tài chánh của mình và cũng là lúc tôi thất vọng đôi chút vì khoản thuế mà mình phải đóng. Vì vậy đây là dịp tốt để tôi đánh giá bản thân mình một cách nghiêm túc dựa trên những giá trị và mục tiêu mình đề ra.

Cảm tạ Chúa vì một số mục tiêu của tôi đã gần như hoàn tất – như mục tiêu 2. Tất cả các con tôi giờ đã tiếp nhận Chúa Giê-xu làm Đấng Cứu Rỗi và làm chủ đời sống mình. Dầu mục tiêu này mới hoàn tất một phần nhưng tôi thích thú với việc suy nghĩ tích cực về nó và chưa muốn chỉnh sửa lại toàn bộ danh sách các mục tiêu của mình của mình. Thêm vào đó, vì phần sau của mục tiêu này nói rằng “hướng dẫn chúng bước vào sự trưởng thành Cơ đốc” nên nó thách thức tôi tiếp tục cầu nguyện cho các con, trình dâng chúng trước ngai Đức Chúa Trời một cách thường xuyên – nếu không nói là mỗi ngày. Nó cũng thôi thúc tôi tìm cách khuyến khích các con giữ đức tin mạnh mẽ và tiếp tục sống đời sống thể hiện mình là người theo Chúa. Cách làm của tôi chẳng có gì to tát – đó chỉ là một câu hỏi ngắn khi tôi gọi điện cho chúng: “Đạo này hành trình thuộc linh của con thế nào rồi?” hay một cuộc thảo luận trong giờ ăn tối với đề tài rộng hơn về vấn đề này.

Đến đây, tôi muốn cổ vũ bạn bằng câu khẩu hiệu của hãng Nike “Hãy làm ngay” (“Just do it”). Gần đây tôi có dùng cơm trưa với anh bạn thân đang muốn sắp xếp lại những thứ tự ưu tiên trong đời sống mình. Biết tôi dạy và viết sách về đề tài này, anh hỏi xin tôi một bản thảo của quyển sách này. Nhiều tháng sau, chúng tôi lại ăn trưa cùng nhau. Nhiều lần anh đã bày tỏ mình đánh giá cao bản thảo này và cho biết nó giúp ích cho anh ra sao trong hành trình trở thành người sống quân bình hơn.

Sau khi thảo luận nhiều điểm khác nhau, tôi hỏi thẳng rằng anh đã viết tuyên ngôn cá nhân cho mình hay chưa. Anh ngượng ngùng cho biết mình vẫn chưa thực hiện điều đó. Điều này khiến tôi hơi sửng sốt. Dù đưa ra vô số nhận định tích cực về giá trị của quyển sách tôi viết, anh không hề biến những gì mình học được thành hành động cụ thể cho đời sống mình. Anh cần khởi sự viết ngay. Tôi thấy nản lòng khi anh muốn “gặp để nói chuyện” mà lại không coi trọng việc phải tra xét tâm hồn mình và biến những điều mình

đã học thành hành động. Tôi nói rõ với anh rằng tôi hy vọng anh sẽ hoàn tất bản thảo tuyên ngôn sứ mạng của riêng mình trước khi chúng tôi gặp nhau lần sau. Thật vui vì trong những lần gặp gỡ sau đó, anh đến cùng với bản thảo tuyên ngôn sứ mạng của mình. Tôi có góp ý cho anh vài lần để giúp làm bản tuyên ngôn đó có thể tồn tại lâu hơn và khơi dậy sự khao khát nhiều hơn. Sau nhiều lần chỉnh sửa, bản tuyên ngôn sứ mạng của anh đã trở nên tốt hơn rất nhiều – bây giờ đến nhiệm vụ khó khăn là sống theo bản tuyên ngôn đó!

Cũng vậy, tôi ao ước bạn tận dụng bản tuyên ngôn sứ mạng của tôi để giúp bạn soạn thảo một tuyên ngôn cho riêng mình. Việc làm này sẽ giúp bạn nhận thức mạnh mẽ hơn về mục đích và phương hướng cho cuộc đời mình. Bạn không muốn ngày qua ngày sống vật vờ, thiếu chủ đích, nhưng là sống đầy ý nghĩa cho cả phần đời còn lại của mình. Một đời sống biết tập trung vào các mục tiêu sẽ có năng lực lớn. Tôi hy vọng khi hoàn tất bản tuyên ngôn của mình, bạn sẽ nhận thức rõ hơn về những mục đích và trọng tâm của mình khi bạn tiến đến một đời sống có chủ đích.

KỶ LUẬT

Không thể hoàn tất cuộc thảo luận về sứ mạng, mục tiêu và thứ tự ưu tiên mà không ít nhiều nhắc đến kỷ luật cá nhân.

Ngày Linda và tôi mới hẹn hò, nhiều lần cô ấy tỏ ra thất vọng về lượng thời gian tôi dành cho cô ấy. Cô ấy thấy mấy cô bạn được người yêu dành nhiều thời gian hơn so với mình. Để đáp lại, như đã đề cập, tôi thảo ra một bản đánh giá chi tiết về quỹ thời gian mà tôi dành cho từng hoạt động trong tuần. Tôi vẽ ra một sơ đồ chi tiết 24-giờ-mỗi-ngày, 7-ngày-mỗi-tuần với tất cả thời gian tôi dành cho học tập, nghiên cứu, công việc, hội thánh, việc vặt, ngủ nghỉ, gặp gỡ Linda, và thư giãn cá nhân; sau hết, tôi xem lại còn mình còn chút thời gian rảnh nào không.

Rồi tôi cùng Linda xem lại sơ đồ. Cô ấy thốt lên: “Anh chẳng còn giờ rảnh nào nữa.” Thật vậy, trong khoảng thời gian đó, tôi không còn chút thời giờ rảnh rỗi nào; thời khóa biểu của tôi đầy ắp. Tôi biết rõ từng giờ từng phút của mình được dùng vào việc gì và chúng được sắp xếp phù hợp với thứ tự ưu tiên của tôi. Dù cũng rất khó khăn, Linda hiểu và có thể chấp nhận tình huống này. Thật ra, dù cô ấy ước gì tôi dành nhiều thời gian hơn cho cô ấy nhưng cô ấy luôn bị lôi cuốn bởi tính kỷ luật mà cô ấy nhìn thấy nơi cách sống của tôi. Nhìn lại, tôi ước chi mình có thể sử dụng thời gian linh động hơn và dành nhiều thì gian hơn cho cô ấy; nhưng phải mất nhiều năm ròng, tôi mới hiểu thông suốt được giá trị của những mối quan hệ là thế nào.

Tôi khuyến khích bạn hãy khảo sát một cách chi tiết quỹ thời gian của mình để biết được mình dùng thời gian vào việc gì. Hãy ước tính bạn dành bao nhiêu thời gian mỗi tuần cho những hoạt động chính yếu của đời sống: làm việc, học hành, nghỉ ngơi, vui chơi, đi lại, làm những gì mình yêu thích, dành thời gian cho bạn đời, con cái, bạn bè, nhà thờ, và cho Chúa... Trong một giai đoạn tiêu biểu của đời sống, hãy chọn ra hai tuần lễ bất kỳ để tiến hành nghiên cứu một cách chi tiết việc sử dụng thời gian của bạn. Hãy ghi nhận lại cách bạn sử dụng thời gian của mình – dùng đơn vị 15 hoặc 30 phút để ghi nhận. Sau khi tổng hợp những dữ liệu thô này, hãy phân loại chúng cẩn thận thành

những nhóm chính: nghỉ ngơi, công việc/học tập, nhà thờ/Chúa, gia đình và tiêu khiển. Hãy phân những công việc nào choáng mất nhiều giờ mỗi tuần vào những mục con phù hợp, ví dụ như thời gian di chuyển giữa nhà và công sở là mục con của công việc, hoặc thời gian xem truyền hình là mục con của tiêu khiển. Cuối cùng, với bảng tóm tắt trong tay, hãy bắt đầu đánh giá một cách chặt chẽ cách sử dụng thời gian của mình. Hãy hỏi chính mình:

- Có bất ngờ nào không? Đây là những lĩnh vực mà tôi không ngờ mình đã lãng phí hoặc dành quá nhiều thời gian cho nó?

- Tôi có muốn dành thời gian cho việc này không?

- Tôi có dành đủ thời gian cho những lĩnh vực ở vị trí ưu tiên trong đời sống mình không?

- Thật sự tôi dành bao nhiêu thời gian cho vợ/chồng? Con cái? Bạn bè?

- Tôi có nhận ra mình đã dành bao nhiêu thời gian cho công việc không?

- Nếu tôi muốn thêm thời gian cho việc này việc kia, thì đây là những lĩnh vực mà tôi cần phải cắt giảm thời gian?

Khi hoàn tất bản tuyên ngôn sứ mạng của mình, có thể bạn sẽ có quá nhiều mục tiêu so với lượng thời gian mà bạn có. Bạn phải tìm thêm thời gian ở đâu? Một bảng nghiên cứu về thời gian chi tiết có thể hé mở cho bạn những viên kim cương còn ẩn giấu. Bạn có thật sự cần ngủ nhiều như vậy hay chỉ vì bạn có phần lười nhác? Nếu muốn, bạn có thể thức dậy sớm hơn vào những ngày cuối tuần để có thời gian tập thể dục hoặc chơi đùa với con cái mình hay không? Đánh vài cú golf mỗi tuần có thật sự quan trọng với bạn hay không? Những giờ ngồi xem truyền hình có thể nhường chỗ cho thời gian mà bạn thật sự dành cho người bạn đời của mình hay không? Bạn dành thời gian nào trong ngày hoặc trong tuần để duy trì giờ tĩnh nguyện của mình?

Tôi không có quyền lên án bất kỳ hoạt động nào. Có thể việc thiết lập những mối liên hệ trên sân golf hoàn toàn nhất quán với tuyên ngôn sứ mạng của bạn. Nó có thể là một phần quan trọng trong công việc hay sự nghiệp của bạn. Có lẽ đó không chỉ là thời gian nghỉ ngơi mà còn là lúc bạn xây dựng những mối liên hệ và cố vấn cho những người khác. Đó có thể là thời gian chủ yếu hàng tuần để bạn thư giãn và phục hồi sức khỏe. Có thể bạn muốn dành một khoảng thời gian đáng kể trong lúc rỗi rãi để xem thể thao trên truyền hình – thật tuyệt! Tôi chỉ thách thức bạn thực hiện những điều này sau khi đã lên kế hoạch và cân nhắc thấu đáo. Nhiều năm qua, khi tư vấn và bàn luận với nhiều người về cách sử dụng thời gian của họ, tôi nhận thấy họ sử dụng thời gian không dựa trên ưu tiên rõ ràng, mà phần lớn tùy thuộc vào sự kiện xảy ra, thói quen hay quán tính. Tôi chưa thấy ai nói rằng: “Vâng, tôi đang sử dụng thời gian rất phù hợp với tuyên ngôn sứ mạng của mình và tôi không cần phải điều chỉnh gì thêm nữa để sống có kế hoạch hơn.”

Với bộn bề công việc và luôn phải đi công tác xa – bao gồm nhiều bữa ăn ở những nhà hàng sang trọng – tôi thấy mình khó lòng tập thể dục và rất dễ tăng cân. Thế là tôi đặt ra mục tiêu giảm cân, lấy lại vóc dáng của thời mới cưới vợ. Tôi bắt đầu tập tành thói quen mang theo giày thể thao, quần short trong những chuyến đi dài ngày và đăng ký phòng ở

những khách sạn có đầy đủ tiện nghi cho việc tập luyện. Nhờ tận dụng thời gian rảnh rỗi, ưu tiên thức dậy sớm để tập luyện, tôi đã có được vóc dáng thon gọn nhất tính từ hai mươi năm trở lại đây. Đối với việc tập thể dục, sẽ tốt hơn nếu bạn luyện tập chung với bạn thân của mình là người sẽ cùng bạn giữ cam kết. Tôi thường chơi quần vợt ở phòng tập thể dục mỗi sáng sớm. Thật dễ để tắt đồng hồ reo rồi ngủ tiếp nhưng vì biết có Ed hoặc Mary đang chờ mình ở phòng tập thì tôi khó mà ngủ tiếp.

Dẫu vậy, đừng vội hoàn tất mọi kế hoạch sửa đổi ở đây. Hãy đợi đến khi bạn đọc xong vài chương nữa. Tôi sẽ đưa ra thêm nhiều công cụ và những thứ tự ưu tiên để bạn cân nhắc trước khi bạn soạn ra danh sách “các việc cần làm” cho mình.

Cuối cùng, tôi khích lệ bạn khảo sát việc sử dụng thời gian của mình một cách định kỳ. Lần đầu tiên tôi làm điều này là lúc tôi đang đi học. Lúc ấy, việc sử dụng thời gian của tôi rất chặt chẽ và hiệu quả. Tuy có vài chỗ khiến tôi hơi giật mình nhưng tôi đã sống rất tốt với những ưu tiên của mình trong khoảng thời gian đó.

Trong lần khảo sát thứ hai, những khám phá khiến tôi càng ngạc nhiên hơn. Tôi không còn đi học, thời gian biểu của tôi năng động hơn nhưng kém chặt chẽ hơn. Vì vậy, kết quả của lần nghiên cứu này có tác động lớn hơn nhiều.

Tôi khám phá rằng việc hoàn tất bằng thạc sĩ cũng đồng nghĩa với việc tôi có nhiều thời gian hơn cho Intel. Điều hành dự án 80486 với hơn một trăm nhân viên dưới quyền khiến tôi cảm nhận trách nhiệm quá lớn lao. Mỗi một vấn đề hay chỗ trục trặc đều trở thành sứ mạng cá nhân của tôi. Như trong bộ phim *Apollo 13*, người điều hành chuyến bay có nói: “Thất bại không phải là một lựa chọn.” Và tôi cho rằng cách đảm bảo nhất để ngăn chặn thất bại là dành nhiều thời gian hơn cho công tác.

Bảng nghiên cứu thời gian cho thấy thông thường tôi làm việc hơn tám mươi giờ một tuần. Giờ về nhà của tôi càng lúc càng muộn hơn. Một lần nữa tôi lại mất quân bình. Những kết quả rõ ràng như giấy trắng mực đen như vậy lẽ ra không có gì đáng ngạc nhiên – nhiều tháng qua chắc chắn Linda đã ngầm nhắc nhở tôi về điều đó – thế mà tôi lại rất kinh ngạc.

Nhiều năm trôi qua, dẫu những khảo sát về thời gian đem đến ngày càng ít những sự ngạc nhiên nhưng mỗi lần như thế tôi vẫn tiếp tục được thúc giục để thực hiện những thay đổi trong đời sống mình.

Những điều này nghe sao mà nhiều khê quá, nhưng thành thật mà nói thì đúng vậy. Tuy nhiên, hãy nhớ rằng thời gian là vốn quý giá nhất mà Đức Chúa Trời ban cho chúng ta. Chúng ta không thể nào khiến dòng chảy thời gian dừng lại, hoặc chậm lại, hay thêm vào một giờ một khắc nào được. Thời gian chúng ta trên đất chẳng khác nào hơi nước vụt tan ([Gia 4:14](#)). Nhưng chúng ta có thể có những quyết định cụ thể và thận trọng trong cách chúng ta sử dụng nó. Vì vậy, kiểm soát thời gian có thể rất khó nhọc, nhưng đừng đại dột đánh mất nguồn vốn vô giá, không sao tìm lại được này.

Câu hỏi chương 2

1. Vì sao bạn thật sự cần soạn một bản tuyên ngôn sứ mạng cá nhân với những giá trị và mục tiêu cụ thể?

2. Bạn đang sử dụng những loại công cụ quản lý thời gian nào?

3. Làm cách nào bạn có thể đặt ra mục tiêu hay tuyên ngôn sứ mạng khi mà thế giới quanh ta thay đổi đến chóng mặt?

4. Bạn nên chuẩn bị lập di chúc và lên kế hoạch tài chánh chi tiết cho gia đình mình như thế nào?

5. Nếu bạn chưa viết bản tuyên ngôn sứ mạng cá nhân, hãy bắt đầu viết ngay hôm nay. Hãy sử dụng ví dụ ba phần trong chương này để làm mẫu. Hãy chia sẻ kết quả với người bạn đời, cố vấn hoặc người bạn thân của bạn.

3. ƯU TIÊN CHO ĐỨC CHÚA TRỜI

Trong suốt một tuần đặc biệt đầy thử thách tại Intel, tôi phải tham dự nhiều buổi gặp gỡ khách hàng và trình bày nhiều bài thuyết trình. Tôi đặc biệt lo lắng về bài thuyết trình *Thảo luận Chiến lược Hợp tác* (Corporate Strategic Discussion – CSD) mà tôi sẽ trình bày trong tuần đó. Đây là một đề tài gây tranh cãi, nói đến rủi ro đáng kể trong kinh doanh đối với công ty; tất cả lãnh đạo cấp cao sẽ có mặt trong buổi thuyết trình này, bao gồm giám đốc điều hành (CEO) – Gordon Moore và chủ tịch tập đoàn – Andy Grove.

Cách duy nhất để chuẩn bị hướng dẫn một buổi thảo luận như vậy là phải đầu tư rất nhiều thời gian và nỗ lực. Điều đó có nghĩa là tôi và cả đội sẽ phải làm việc đến tận khuya trong nhiều ngày, đó là chưa kể đến khối lượng công việc nặng nhọc thường ngày của tôi.

Kết quả là thì giờ tĩnh nguyện cá nhân của tôi trong tuần đó hoàn toàn biến mất. Tôi không nuôi dưỡng tâm linh, cũng không cầu nguyện trình dâng gánh nặng của mình cho Đức Chúa Trời. Vào thời điểm buổi thuyết trình quan trọng diễn ra, tôi trở nên kiệt sức, bồn chồn và mất cân bằng về mặt thuộc thể, cảm xúc lẫn tâm linh.

Không có gì ngạc nhiên, buổi thuyết trình không được tốt đẹp cho lắm. Mặc dù tôi được đội hỗ trợ nhiệt tình và được một số đồng nghiệp chỉ dẫn để giúp tôi hoàn thành bài thuyết trình, chiến lược mà chúng tôi đề xuất bị Andy cho là kém cỏi và bị bác bỏ. Ngoài việc thất bại trong buổi thuyết trình đó, tôi còn thấy mệt mỏi và không đủ sức thực hiện những công việc còn lại. Cuối tuần đó, tôi tự trách mình vì biết mình phải học lại bài học lẽ ra không bao giờ được quên: Phải có thời gian đến với Chúa mỗi ngày. Tôi nghe có người nói: “Trưởng thành là học những bài học mà bạn tưởng mình đã biết.”

Thời gian mỗi ngày với Chúa phải là ưu tiên quan trọng hàng đầu. Đã bao lần tôi sa lầy vào một ngày dài đáng sợ, vật lộn hết nan đề này đến nan đề khác, cảm thấy mọi thứ đều hồng bét và chẳng thấy gì ngoại trừ những đám mây mỗi lúc một dày đặc báo hiệu điềm chẳng lành ở phía chân trời. Đâu đó trong đám hỗn độn, đen tối, vội vã và mù mịt của các hoạt động thường nhật, tôi có bị cáo trách thuộc linh và tự hỏi chính mình rằng ngày hôm đó tôi đã sống trong lời Chúa chưa? Tôi đã dành thì giờ tĩnh nguyện mỗi ngày

chưa? Tôi đã trình dâng những nan đề và lo lắng trước ngôi Cha Thiên Thượng hay chưa? Tôi có tìm kiếm sự giúp đỡ và dẫn dắt của Ngài suốt cả ngày hôm đó chưa? Hiện tôi có đang sống với Chúa Thánh Linh như là Đấng Dẫn dắt và An ủi của tôi không?

Hết lần này đến lần khác, câu trả lời vẫn là không, tôi vẫn chưa sống trong lời Chúa hay trong sự cầu nguyện. Có những lúc vì quá bận rộn hoặc cho mình là tài giỏi, tôi đã hành động như thể Đức Chúa Trời không thể mang lấy hay giải quyết những gánh nặng này. Tôi thấy mình có thể tự xoay xở tốt hơn. Có những lúc nhìn lại một tuần lễ đáng sợ tại Intel giống như đã kể ở trên, tôi cảm thấy lời than thở của sứ đồ Phao-lô là rất thích hợp với tôi:

“Vì tôi không hiểu điều mình làm. Tôi chẳng làm điều mình muốn, nhưng làm điều mình ghét. Song nếu tôi làm điều mình chẳng muốn, thì bởi đó nhận biết luật pháp là tốt lành. Bấy giờ chẳng phải tôi làm điều đó nữa, nhưng ấy là tội lỗi ở trong tôi. Vả, tôi biết điều lành chẳng ở trong tôi đâu, nghĩa là trong xác thịt tôi, bởi tôi có ý muốn làm điều lành, nhưng không có quyền làm trọn” (Ro 7:15-18).

Thật tươi mới dường nào khi đến trước ngai của Đức Chúa Trời và được hiệp nhất với Ngài trong sự cầu nguyện và học Lời Ngài. Tôi không ngồi xuống và ghi chép những ngày tốt lành so với những ngày tồi tệ, nhưng tôi có thể tự tin khẳng định rằng tôi có thể xử lý những ngày và những tình huống khó khăn ấy tốt hơn rất nhiều nếu như tôi đã sống trong Lời Chúa và chuẩn bị chính mình cho ngày đó với Đức Chúa Cha. Nét mặt tôi sẽ khác hẳn nếu ngày đó tôi có đến trước ngôi Đức Chúa Trời. Thái độ của tôi sẽ dễ chịu hơn, tính kiên trì, nhẫn nại tăng thêm, lời nói cẩn trọng hơn và nhận thức tốt hơn. Điều này đặc biệt chính xác khi tôi nhận thức người chủ đích thực của tôi không phải là Intel, mà là Cha Thiên Thượng và là Chúa tôi.

Vì tôi phải chiến đấu với thách thức này trong nhiều năm, tôi cố gắng hình thành một số thói quen nhỏ nhằm giúp tôi nhớ đến giờ tĩnh nguyện hằng ngày của mình.

Trong thời gian tôi còn đi học cũng như khi mới khởi nghiệp tại Intel, nếu như việc gì không liên hệ đến kỹ thuật hoặc không trực tiếp áp dụng cho học tập hay công việc thì tôi sẽ không bận tâm đến. Trên thực tế, có một lần, tôi quá tập trung đến nỗi thậm chí tôi không hay biết thế giới đang “nổ tung”. Sau khi núi lửa Saint Helens phun trào vào thứ Ba ngày 18 tháng 5 năm 1980, tôi và Linda vẫn hẹn hò vào tối thứ Sáu như thường lệ. Khi cô ấy nói điều gì đó về việc núi lửa phun trào, tôi hỏi lại cô ấy đang nói chuyện gì. Đó là một trong những vụ núi lửa phun trào lớn nhất trong lịch sử đương đại. Cả miền Tây Bắc trông như một chiến trường, bầu trời cả nước hầu như đầy tro núi lửa, hàng triệu héc-ta rừng xanh bạt ngàn bốc hơi chỉ trong vài phút, thậm chí sau ba ngày tôi vẫn không biết gì về chuyện này.

Vào những ngày đầu ở Intel, Andy Grove khuyến khích tôi đọc tờ *Wall Street Journal* mỗi ngày. Tôi tập thành thói quen và hơn hai mươi năm qua, tôi đã đọc hơn 75% các số của nhật báo này. Tuy nhiên, tôi bắt đầu nhận thấy thỉnh thoảng tôi dành thời gian đọc *Wall Street Journal* mà không có thời gian đọc Kinh thánh. Từ đó, tôi cam kết sẽ không bao giờ đọc nhật báo trước khi hoàn tất giờ tĩnh nguyện hằng ngày của mình; tôi sẽ đọc

Kinh thánh của Đức Chúa Trời trước khi đọc đến “kinh thánh” của giới doanh nhân. Điều này tạo nên sự nhắc nhở tự nhiên cho tôi.

Tôi ước mình có thể thuật lại sự thành công hoàn hảo từ khi tôi đặt chế độ này vào đúng chỗ. Nhưng thực tế là đôi khi tôi ngủ quên, có lúc tôi quá dễ dàng bị công việc đang làm ám ảnh, và những lần khác tôi phải trải qua một tuần đầy bận rộn hay khó khăn.

Dù mỗi người chúng ta khác nhau, nhưng tôi khích lệ bạn hãy tìm một thói quen hoặc một sự kiện có thể khuyến khích bạn dành thì giờ tĩnh nguyện cá nhân mỗi ngày. Có thể bạn kết ước rằng mình sẽ dành thời gian để học Lời Chúa và cầu nguyện trước khi uống cà phê hay ăn sáng. Những ai thích nhấm nháp từng ngụm cà phê phin mỗi sáng thì sẽ ít khi bỏ qua giờ tĩnh nguyện hằng ngày. Có thể bạn sẽ quyết định thưa chuyện với Chúa trước khi bạn thực hiện cuộc điện thoại đầu tiên trong ngày. Hoặc có lẽ bạn nghĩ mỗi ngày bạn sẽ nuôi dưỡng tâm linh trước khi nuôi dưỡng thuộc thể. Có thể bạn sẽ rèn tập cơ bắp thuộc linh trước khi tập luyện cơ bắp thân thể tại phòng tập. Nếu bạn là người làm việc về đêm, bạn có thể chọn đặt đời sống mình trước Cha Thiên Thượng trước khi đặt thân thể lên giường nghỉ ngơi.

Cách sau đây không có tác dụng với tôi. Cố gắng tĩnh nguyện trên giường sau một ngày dài hầu như chắc chắn khiến tôi rơi vào trạng thái “cầu nguyện sâu” hay còn gọi là ngủ gật! Bất cứ điều gì hiệu quả với bạn thì hãy làm – tuy nhiên bạn cần phải mua chuộc, khuyến khích, hà khắc hay thưởng chính mình. Hãy tìm điều nào có thể kích thích ý thức và nhắc nhở tâm trí bạn để giờ tĩnh nguyện hằng ngày trở thành một thói quen.

Khi đi công tác, tôi thường cầu nguyện trên đường ra sân bay, thông thường vào sáng sớm và khoảng bốn mươi phút lái xe. Sau khi mua một ly cà phê sữa tại quầy cà phê yêu thích, tôi sẽ hát vài bài thánh ca hoặc biệt thánh ca để bắt đầu giờ tĩnh nguyện. Sau đó, tôi cầu nguyện theo trình tự ACTS (một hình thức cầu nguyện phổ biến) khi tôi lái xe đến sân bay nằm ở phía bên kia thành phố:

A. Acknowledgment (Ngợi khen): Ngợi khen Đức Chúa Trời về việc Ngài là ai, Ngài như thế nào và những điều tuyệt diệu mà Ngài làm trong đời sống tôi. Nhớ lại cụ thể những lĩnh vực hay phương cách tôi thấy Ngài hành động và biết ơn vì Ngài là Đức Chúa Trời, là Cha, là Đấng Sáng Tạo và là Đấng Cứu Chuộc tôi.

C. Confession (Xung tội): Khai trình cụ thể tội lỗi tôi trước ngôi Chúa. Một lần nữa cầu xin thịt và huyết của Đấng Cứu Chuộc tẩy sạch tôi khỏi mọi điều bất chính. Cầu nguyện xin sức mạnh và khôn ngoan để chiến đấu chống lại tội lỗi, cám dỗ hay những thách thức trong đời sống.

T. Thanksgiving (Cảm tạ): Cảm tạ Chúa vì vô số ơn lành Ngài ban cho tôi. Nhớ lại cụ thể những thành viên trong gia đình và các sự kiện trong ngày hoặc trong tuần mà tôi đặc biệt biết ơn Chúa.

S. Supplication (Nài xin): Trình dâng những điều cầu xin cụ thể của tôi lên Cha Thiên Thượng. Tôi luôn cầu nguyện cụ thể cho những nhu cầu hàng ngày của vợ và các con tôi. Tôi cầu nguyện cho từng đứa con của mình được nên thánh và trong sạch trước mặt Chúa; cho chúng được hữu dụng cho Ngài trong nghề nghiệp

của mình; cho người bạn đời tương lai của chúng được biệt riêng trong sự thánh khiết và tinh sạch; cho cha mẹ chồng/ vợ tương lai của chúng cũng cầu thay cho con cái mình như tôi. Vào thời điểm các con tôi lập gia đình, hàng ngàn lời cầu nguyện của tôi cho chúng và cho người bạn đời tương lai của chúng đã được trình dâng lên Cha Thiên Thượng. Tôi cũng cầu nguyện cho Hội thánh, mục sư, các giáo sĩ, trưởng lão và cuối cùng là cho nhóm học Kinh thánh của tôi cũng như những nhu cầu cụ thể khác mà tôi được biết. Tôi giữ một tấm thẻ nhỏ trong quyển Kinh thánh của mình, trong đó liệt kê những người tôi hứa sẽ cầu nguyện thường xuyên cho họ.

Thường thì đến lúc đỗ xe vào chỗ làm hoặc vào sân bay là tôi sắp sửa hoàn tất giờ cầu nguyện. Khi tôi an tọa trên máy bay hoặc vào đến bãi đỗ xe trong công ty, tôi sẽ lấy Kinh thánh ra thật nhanh và đọc một hoặc hai phân đoạn Tân ước, một hoặc hai phân đoạn Cựu ước và sau đó đọc những câu Kinh thánh tôi đang học thuộc lòng. Nếu tôi đi máy bay, vào lúc có thông báo máy bay đạt đến độ cao ba ngàn thước hoặc bay được mười phút, tôi sẽ mở máy tính xách tay ra và làm việc trong suốt chuyến bay.

Tôi cũng đề nghị thiết lập thói quen thường xuyên cam kết học thuộc lòng Kinh thánh. Nếu bạn có bất cứ nghi ngờ nào về quan điểm Thánh kinh đối với việc học thuộc lòng, xin đọc [Thi 119:1-176](#), đặc biệt là [Thi 119:11](#): “Tôi đã giấu Lời Chúa trong lòng tôi để tôi không phạm tội cùng Chúa.”

Dĩ nhiên, có vô số lời bào chữa cũ rích cho việc không học thuộc lòng Kinh thánh: *Tôi không thể học thuộc được. Tôi không có thời gian. Tôi có học và sau đó quên hết tất cả. Tôi già quá rồi.* Dĩ nhiên, mặc dù việc học thuộc lòng dễ hơn đối với một số người, nhưng tất cả chúng ta đều biết chúng ta vẫn có thể thuộc được nếu chúng ta thật sự muốn. Chúng ta biết số nhà, số điện thoại, tên người thân và bạn bè (ở đây mới chỉ kể tên một vài thứ). Chỉ cần vài phút mỗi ngày, bạn có thể bắt đầu thiết lập một quỹ câu gốc mà bạn có thể tận dụng cho cả hành trình Cơ đốc của mình.

Cơ bản tôi dành khoảng năm phút cuối của giờ tĩnh nguyện để học thuộc lòng. Tôi thường học hai đến ba câu một lần. Tôi đọc qua nhiều lần, rồi cố đọc thuộc một vài cụm từ. Kế đến, tôi cố đọc thuộc cả câu và cứ tiếp tục như vậy. Thường thì tôi cố tìm những gợi ý nhỏ trong phân đoạn đó, như là sử dụng những ký tự đầu tiên của câu gốc để nhắc tôi nhớ phần học thuộc lòng của mình khi tôi học qua phân đoạn đó. Ngày hôm sau, tôi sẽ quay lại và học những câu này một lần nữa. Tôi sẽ tiếp tục học chúng cho đến khi thuộc nhuần nhuyễn. Thông thường, trong một hay hai tuần, tôi sẽ thuộc lâu như đinh đóng cột được vài câu gốc mới.

Ở đâu đó trong hành trình thuộc linh, nhiều người trong chúng ta đã từng học thuộc lòng Kinh thánh và giờ đã quên bằng từ lâu. Đâu đó trên hành trình thuộc linh của mình chúng ta đã có cơ hội học thuộc lòng một số phần Kinh thánh kinh điển như Bài Cầu Nguyện Chung hoặc [Thi 23:1-6](#). Phép màu để thiết lập ngân hàng câu gốc thuộc linh là thường xuyên ôn lại và học lại. Sau khi thuộc một phần Kinh thánh mới, tôi sẽ dành nhiều tuần kế tiếp để ôn lại tất cả những phần Kinh thánh đã học.

Hãy xem qua toàn bộ danh mục câu gốc của bạn, dành thời gian ôn lại tất cả. Ôn lại những chỗ nào còn vấp và giữ những câu Kinh thánh này luôn sống động trong tâm trí

bạn. Sau khi đã thực hiện các bước trên, hãy tiếp tục làm như vậy với những câu Kinh thánh mới. Tiếp tục học phân đoạn Kinh thánh mới đó trong một khoảng thời gian, tùy thuộc vào việc nó dài bao nhiêu và bạn học thuộc lòng nhanh như thế nào. Tuy nhiên, một lần nữa, ôn tập là bước quan trọng nhất; vì thế bạn cũng cần phải tìm ra những phương cách sáng tạo để thực hiện điều này. Bạn có thể viết câu gốc vào giấy bìa cứng và ôn lại mỗi khi dừng xe lúc đèn đỏ. Hoặc bạn có thể in chúng ra khổ chữ lớn và ôn tập trong khi tập thể dục trên máy. Bạn có thể dán chúng trên cửa kính phòng tắm. Hãy tận dụng đôi ba phút rảnh rỗi đây đó để ôn tập và nhắc trí nhớ của bạn, rồi bạn sẽ sớm có một bộ sưu tập gồm hai mươi, ba mươi, năm mươi hay nhiều hơn những câu gốc mà bạn đã ghi nhớ.

Tôi thấy vòng xoay ôn tập lặp đi lặp lại này thật cần thiết cho việc xây dựng quỹ câu gốc và phá vỡ thói quen học thuộc và quên nhanh. Dĩ nhiên, còn một câu hỏi là nên học những câu Kinh thánh nào. Tất cả đều là Lời Đức Chúa Trời, vì vậy chẳng có câu nào là xấu cả. Nói chung, hãy chọn những câu Kinh thánh nào phán một cách mạnh mẽ với bạn. Hãy chọn những phân đoạn Kinh thánh nào có thể có ích trong những lĩnh vực mà bạn muốn tập trung tăng trưởng thuộc linh. Cuối cùng, hãy chọn những câu có thể giúp bạn chiến đấu với những tội lỗi cụ thể. Khởi đầu, bạn có thể bắt đầu với những câu Kinh thánh vốn quen thuộc với bạn. Tôi cũng khuyến khích bạn chọn một bản dịch và bám theo bản dịch đó.

Ở đây có liệt kê quỹ câu gốc hiện tại của tôi. Có thể bạn sẽ tìm thấy vài câu mà bạn muốn thêm vào quỹ câu gốc của riêng bạn: [Giop 31:1](#) [Thi 23:1-6](#) [Ma 6:6-8](#) [Mat 5:1-16](#) [Gi 1:1-18](#) [Ro 3:21-24](#) [12:1-2](#) [Phi 4:6-9](#) [Co 3:23-24](#) [13:1-3](#) [ICo 13:1-13](#) [IPhi 1:1-9](#) [IIPhi 1:5-11](#) [Kh 3:15-16](#) [21:1-7](#).

Cách đây vài năm, tôi chuẩn bị đi thuyết trình tại một hội nghị “ngoài giờ”. Tuy nhiên, chuyến bay từ Phần Lan của tôi bị chậm lại vì có mây mù tại Francisco. Chúng tôi phải bay vòng quanh nửa giờ đồng hồ do giao thông hàng không bị tắc nghẽn và chỉ có một đường băng được sử dụng. Vào lúc máy bay được phép hạ cánh, mặc dầu cố gắng lao thật nhanh từ bên này sân bay sang bên kia, tôi vẫn bị lỡ mất chuyến xe trung chuyển đến chuyến bay quốc nội đi Monterey.

Tôi quyết định thuê xe và lái gần ba giờ đồng hồ từ San Francisco xuống Monterey, khởi hành khoảng [11:30](#) tối. Tôi biết mình dễ ngủ gật trong khi lái xe, vì vậy tôi chuẩn bị cho mình một tách cà-phê to và bắt đầu hát thật lớn và thật lâu ngay khi ngồi lên xe. Tôi hát gần như tất cả những bài thánh ca và bài ngợi khen mà tôi có thể nhớ. Sau đó tôi cầu nguyện lớn tiếng. Rồi tôi lại hát thêm vài bài nữa. Vì nguyên do nào đó, tôi cứ nghĩ đến bài “Thánh Chúa thành tín” và đêm đó chắc tôi đã hát bài này ba mươi lần.

Sau khi lái xe gần hai giờ đồng hồ, tôi rẽ ra từ xa lộ 101 vào xa lộ nối tiếp, và để chuyến đi này trở nên thêm phần ngoạn mục, tôi dừng phải công trường trên đường – vào lúc [1:30](#) sáng. Tôi có dịp đỗ xe và nhìn những chiếc xe làm đường đi qua đi lại mười lăm phút. Tôi bắt đầu hỏi Chúa khá kiên quyết rằng Ngài đang cố dạy tôi điều gì nữa trong buổi tối dài lê thê đó. Dù tôi thường phản ứng với vẻ thất vọng trước những tình huống như vậy, nhưng buổi tối đó lại trở thành một trong những lần cầu nguyện và ngợi khen

tuyệt vời nhất tôi từng có. Bài học rút ra được là trong thời gian biểu bận rộn của mình, chúng ta có thể tận dụng những việc xảy đến ngoài mong đợi cho sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. Thay vì là ký ức đau thương, chúng có thể là cơ hội kéo chúng ta đến gần Cha Thiên Thượng hơn. Sáng hôm sau, đầu mệt mỏi về thể xác, tôi đã được nạp đầy năng lượng thuộc linh như thể tôi chưa được nạp sau nhiều tuần.

Cuối cùng, tôi cũng khuyến khích gia đình tôi làm như vậy. Tôi thường hỏi các con tôi rằng chúng đang làm gì và đọc gì trong giờ tĩnh nguyện. Tôi hỏi chúng học được gì qua thì giờ riêng tư trong Lời Chúa và chúng có thắc mắc nào cần tôi giúp giải đáp hay không. Tôi cũng cho chúng biết tôi đang đọc và học gì. Tôi khích lệ chúng hỏi về giờ tĩnh nguyện của tôi. Ý tưởng giải trình lẫn nhau – giữa bạn và con cái – có thể tác động mạnh trên đời sống bạn và con cái bạn.

Gần đây, trong một lần từ đại học về thăm nhà, Nathan – con trai thứ hai của tôi – đã làm tôi khá kinh ngạc khi đến gặp tôi. Khi chúng tôi có thời gian gặp riêng và nói chuyện, tôi giật mình vì Nathan chất vấn tôi về một số chuyện liên quan đến em trai Micah của nó. Cụ thể, Nathan cảm thấy tôi chưa dành đủ thời gian cho Micah vì có lịch làm việc quá bận rộn của tôi. Vì Nathan phải đi học xa nhà, nó biết mình không có thời gian ở cạnh Micah, và nó thấy tôi cũng vậy. Tôi hơi giật mình nhưng cảm kích trước sự nhắc nhở đó. Ý tưởng giải trình cho nhau, thậm chí với con của bạn, thật có tác động rất mạnh mẽ. Nếu bạn sẵn sàng mở lòng, gần gũi với gia đình, bạn có thể sẽ kinh ngạc trước những mối quan hệ ngày càng sâu sắc mà bạn sẽ có.

HỘI THÁNH

Một trong những lĩnh vực mà chúng ta bày tỏ sự tận tâm với Chúa là qua Hội thánh và sự dự phần tích cực của chúng ta ở đó. Trước lúc thăng thiên, Chúa Cứu Thế để lại ba thể chế chính để hướng dẫn nhân loại bước vào mối tương giao với Đức Chúa Cha: Lời Ngài ([Gi 1:1](#)), Thánh Linh Ngài ([Gi 14:15-17](#)) và Hội thánh Ngài ([Mat 16:18](#)).

Xuyên suốt những hành trình truyền giáo của Phao-lô và các sứ đồ khác được ghi lại trong sách Công vụ các sứ đồ, chúng ta thấy họ thiết lập Hội thánh địa phương làm nơi chuyên biệt cho Cơ đốc nhân hiệp lại, công bố Lời Đức Chúa Trời và phát triển những mối liên hệ nhằm hỗ trợ và coi sóc lẫn nhau:

“Khi hai sứ đồ khiến lựa chọn những trưởng lão trong mỗi Hội thánh, cầu nguyện và kiêng ăn xong, thì dâng các người đó cho Chúa là Đấng mình đã tin đến” ([Cong 14:23](#)).

Như chúng ta thấy trong những phần Kinh thánh có liên quan xuyên suốt Tân Ước, Hội thánh trở thành đơn vị căn bản của Cơ đốc Giáo ([Mat 16:18](#) [Cong 8:1-3](#) [9:31](#) [11:22](#)).

Cuối cùng, chúng ta đọc thấy lời nhắc nhở của tác giả thư Hê-bơ-rơ rằng chúng ta đừng bao giờ bỏ qua sự nhóm lại với những người cùng niềm tin. Hội thánh là địa điểm, là thể chế cho con dân Chúa thường xuyên họp lại để khích lệ lẫn nhau.

“Chớ bỏ qua sự nhóm lại như mấy kẻ quen làm, nhưng phải khuyên bảo nhau, và hễ anh em thấy ngày ấy hầu gần chừng nào, thì càng phải làm như vậy chừng nấy” ([He 10:25](#)).

Tuy nhiên, một vấn đề thực tiễn được đặt ra: là những người bận rộn với quá nhiều ưu tiên cho việc kiếm sống, chúng ta nên làm gì cho Hội thánh? Đầu tiên, phân đoạn Kinh thánh Hê-bơ-rơ ở trên thiết lập một yêu cầu cho tất cả tín hữu là phải thường xuyên tham gia vào một Hội thánh. Tôi thấy không hề có cơ sở nào cho sự tồn tại của Cơ đốc nhân “Phục sinh & Giáng sinh”. Tôi cũng thấy không có cơ sở nào cho việc thay thế sự thờ phượng với tập thể bằng sự thờ phượng cá nhân – “ở đâu bạn cũng thấy Chúa”. Hội thánh là nơi hiệp lại để dạy dỗ, rao truyền Lời Chúa, công khai ngợi khen Đức Chúa Trời, coi sóc lẫn nhau và thờ phượng cùng nhau như là một cộng đồng.

Chúng ta không được lên ra sau nhà thờ khi vừa kết thúc bài thánh ca đầu tiên cũng như bỏ ra về trước lời chúc phước tất lễ. Hội thánh được thiết lập để làm trung tâm chỉ huy cho công tác của Chúa Cứu Thế trên đất. Hội thánh là nơi để ban sự dạy dỗ và hướng dẫn trong lẽ thật (Cong 2:42). Đây là nơi những nhu cầu của thân thể Đấng Christ được trình dâng lên Cha Thiên Thượng (Cong 12:12); nơi tập hợp tài chánh nhằm hỗ trợ nhu cầu của tín hữu trong nước lẫn hải ngoại (II Co 8:19); nơi các giáo sĩ được biệt riêng và sai phái (Cong 13:1-52); nơi thảo luận những vấn đề tín lý (Cong 15:4-7); cũng là nơi các tân tín hữu công khai xưng nhận đức tin của mình (Cong 2:41).

Dựa trên phần Kinh thánh này cũng như nhiều phần khác xuyên suốt Kinh thánh Tân ước, tôi thấy mối liên hệ của một người với Chúa được bày tỏ qua sự dự phần tích cực trong Hội thánh địa phương. Có thể là dự phần trong công tác dạy dỗ, giảng dạy, truyền giáo, lãnh đạo, lãnh tiền dâng và phục vụ Tiệc thánh, làm chiến sĩ cầu nguyện, hỗ trợ các trưởng lão, làm chấp sự hay trưởng lão, bảo quản tài sản Hội thánh và còn nhiều công tác khác nữa.

Như có đề cập ở chương 1, tôi đã phục vụ Chúa trong chức vụ Trưởng Lão giữa vòng Hội thánh hai nhiệm kỳ, tổng cộng là tám năm. Mỗi sáng sớm Thứ Hai, chúng tôi có thì giờ cầu nguyện của các trưởng lão. Trong một hay hai giờ đồng hồ, chúng tôi dâng trình cụ thể từng lời cầu xin về công tác phục vụ trong tuần đó. Tất cả các trưởng lão sẽ thường xuyên gặp gỡ những người trong các nhóm mà họ chăm sóc. Bây giờ tôi không còn dự phần trong chức vụ này nữa nhưng trong giai đoạn làm trưởng lão, tôi thấy mình được kêu gọi cách đặc biệt. Lúc đó, chúng tôi phải tìm cách xoay xở để vượt qua trong một vài giai đoạn chuyển tiếp lãnh đạo khó khăn. Ngoài ra, trong khi phục vụ với vai trò trưởng lão, ba lần tôi nghe Chúa phán rõ ràng rằng tôi phải xử lý một số quyết định khó khăn, rắc rối về lãnh đạo. Tôi hy vọng một ngày nào đó tôi sẽ tiếp tục trong chức vụ trưởng lão tại Hội thánh địa phương của mình.

Nhiều năm qua, tôi và Linda đã hướng dẫn hoặc đồng hướng dẫn một lớp học Kinh thánh tại nhà. Thông qua việc tổ chức những giờ học này, chúng tôi đã phát triển một số mối quan hệ bạn bè sâu sắc và bền vững mà giờ đây mở rộng ra nhiều tiểu bang do nhiều người thường chuyển đổi công việc và chỗ ở. Chúng tôi thấy nhiều bạn bè được tăng trưởng đức tin và nhiều người khác đến với Đấng Christ thông qua những thì giờ học Kinh thánh tại nhà này. Hiện giờ chúng tôi có cơ cấu hoạt động khác với những nhóm nhỏ luân phiên nhóm tại từng nhà khác nhau, và chúng tôi rất vui tiếp đón nhóm khi đến

phiên mình. Theo định kỳ tôi cũng dạy các lớp và thỉnh thoảng chia sẻ vào sáng Chúa nhật.

Nếu bạn chưa tham dự lớp học Kinh thánh nào, hãy suy xét về việc này một cách cẩn thận. Nếu bạn đã tham gia, hãy suy nghĩ việc hướng dẫn lớp. Dĩ nhiên, nếu bạn có lịch trình công tác như tôi; chắc chắn bạn cần cẩn thận chọn một đồng sự có thể giúp bạn hướng dẫn lớp những khi bạn vắng mặt hoặc sẵn sàng nhường lớp lại khi bạn về đến nơi. Thỉnh thoảng, tôi đi công tác quá nhiều và không thể hướng dẫn trong nhiều tuần liên tiếp đến nỗi khi đến phiên tôi, tôi xứng đáng được giới thiệu là khách mời hoặc diễn giả!

Ở một phạm vi khác, công tác trong Hội thánh có thể chẳng hơn gì một loạt những hoạt động quá sức và liên tục khác. Công tác trong Hội thánh có thể chẳng khác biệt gì với công việc bên ngoài. Chúng ta có thể dễ dàng đánh mất mối liên hệ với Cha Thiên Thượng khi chúng ta quá sốt sắng theo đuổi những công tác trong Hội thánh, giống như trường hợp của những lãnh đạo tôn giáo thời Chúa Giê-xu. Sự thiếu tập trung này dẫn đến lời quở trách nặng nề từ Chúa Cứu Thế:

“Họ làm việc gì cũng cố để cho người ta thấy, mang cái thẻ bài da cho rộng, xủ cái tua áo cho dài” ([Mat 23:5](#)).

Thật vậy, công tác trong Hội thánh có thể tiêu tốn hết thời gian chúng ta dành cho Đức Chúa Trời. Giống như những gì Ma-thê làm khi ở với Chúa Giê-xu, chúng ta có thể không còn nhìn thấy Đấng Cứu Thế ([Lu 10:38-42](#)). Hoạt động Hội thánh không thể thay thế cho mối liên hệ với Chúa Cứu Thế, nhưng nó có thể chiếm chỗ.

Ví dụ, là trưởng lão của Hội thánh, tôi có trách nhiệm duy trì mối liên hệ và cầu nguyện cho khoảng 25 gia đình. Với nhiều yêu cầu công việc khác nữa, tôi thấy điều này quá sức và không thể thực hiện được. Công tác phục vụ trong Hội thánh trở thành nguồn gốc của sự lo lắng và cảm giác tội lỗi. Những trưởng lão khác cũng cảm nhận điều tương tự. Tôi rất vui cho các bạn biết cuối cùng chúng tôi cũng tìm ra giải pháp đó là tuyển dụng, huấn luyện và giao quyền cho một số nhân sự. Điều tôi vừa trình bày là một trường hợp kiểu Ma-thê – một lúc nào đấy, phục vụ Đức Chúa Trời trở thành gánh nặng hủy phá mọi niềm vui và cảm giác làm trọn công việc mà tôi có được khi là trưởng lão.

Vì là chủ đề lặp đi lặp lại xuyên suốt sách này, chúng ta cần có ưu tiên đúng đắn và sau đó là sự quân bình thích hợp đối với những ưu tiên này. Đặt Đức Chúa Trời lên trên hết chính là cốt lõi và cũng đi kèm với cam kết chắc chắn trong việc dự phần tích cực vào công tác với Hội thánh địa phương.

TÀI CHÍNH

Xuyên suốt các sách Phúc âm, chúng ta thấy Chúa Giê-xu thường nói về tiền bạc. Chúng ta đọc thấy rằng đối với Chúa Cứu Thế, cách chúng ta kiểm soát tài chính có tầm quan trọng then chốt ([Lu 16:15](#)). Ngài nhấn mạnh thế nào tài chánh có thể khiến chúng ta xao lãng hoặc thay thế cho mối liên hệ giữa chúng ta với Đức Chúa Trời ([Mat 6:24](#)). Ngài nói đến cách chúng ta kiếm tiền ([Lu 13:14](#)). Ngài dạy về sự mắc nợ ([Lu 7:42-43](#)). Cách chúng ta dâng hiến cho công việc Chúa cũng hết sức quan trọng ([Mac 12:41-44](#)). Chúa nói về những vấn đề nhạy cảm như tiền thuế ([Mat 17:24-27](#)). Ngài cũng dạy về cách chúng ta sử

dụng và đầu tư tiền bạc của mình (Mac 14:5 Mat 25:15 Lu 19:13). Không thể có chuyện một người hoàn tất việc đọc các sách Phúc âm và phần còn lại của Tân ước một cách sâu sắc mà lại không nhận ra rằng đối với Đấng Christ và Hội thánh, cách chúng ta kiểm soát tiền bạc là một phần trong mối liên hệ của chúng ta với Cha Thiên Thượng. Nếu chúng ta đặt Đức Chúa Trời là ưu tiên số một, chúng ta sẽ kiểm soát của cải của chúng ta một cách phù hợp với chân lý Thánh kinh.

Tôi xin gợi ý một số nguyên tắc có thể hướng dẫn chúng ta cách kiểm soát tài chánh. Ở đây chúng ta sẽ học ba nguyên tắc đầu, còn nguyên tắc thứ tư sẽ học trong chương 4.

Chúng ta sẽ đi từ:

1. Một phần mười đến của tế lễ
2. Nợ nần đến của thừa kế
3. Ban cho đến ban phước
4. Mâu thuẫn đến nhất trí

TỪ PHẦN MƯỜI ĐẾN CỦA TẾ LỄ

Tôi luôn cảm kích cuộc đời và sự giảng dạy của John Wesley, nhà truyền giáo người Anh vĩ đại – người đã soạn và sau đó rao ra vô số bài giảng khi đi từ làng này đến làng khác. Yên ngựa của ông được trang bị một kệ sách để ông có thể nghiên cứu khi cưỡi ngựa, đó là bằng chứng cho thấy sự tận hiến của ông. Ông có trình bày ba điểm thú vị, nếu không nói là đáng kinh ngạc, liên quan đến tài chánh: *Làm tất cả những gì có thể, để dành tất cả những gì có thể* và cuối cùng là *ban cho tất cả những gì có thể*.

Làm tất cả những gì có thể. Hãy làm việc chăm chỉ và cố gắng là một nhân viên thành công, tuyệt vời, là người sẽ được tưởng thưởng xứng đáng (Chương 5). Chúng ta không nên xấu hổ khi nhận ơn phước của Đức Chúa Trời ban cho đời sống chúng ta.

Để dành tất cả những gì có thể. Hãy tiết kiệm. Phải cẩn thận hoạch định tài chánh và ngân sách (Lu 14:28); hãy làm một công việc tuyệt vời với việc đầu tư, ơn tứ và tài năng của bạn (Mat 25:14-30). Linda và tôi bắt đầu hoạch định ngân sách ngay từ khi mới cưới. Lúc đó, chúng tôi thật sự cần hoạch định ngân sách bởi vì chúng tôi có khá ít tiền và nhu cầu của một gia đình đang phát triển ở Vùng California đắt đỏ là tương đối lớn. Trải qua nhiều năm, chúng tôi đi từ việc lập ngân sách để có đủ tiền sinh sống sang việc hoạch định cẩn thận kế hoạch đầu tư và tạo ra của thừa kế cho con cháu chúng tôi. Tôi tin rằng một số ơn phước tài chánh hiện tại của chúng tôi là kết quả trực tiếp của việc dâng phần mười và những thói quen tài chính đã bắt đầu khi chúng tôi vừa mới có thể kiếm tiền đủ sống.

Cuối cùng là ban cho tất cả những gì có thể. Mục đích của việc kiếm tiền lần để dành tiền là nhằm dâng hiến cách rời rạc cho công tác của Đức Chúa Trời. Thật nản lòng khi xem các con số thống kê cho thấy phần trăm thu nhập của tín đồ thuộc tất cả các tôn giáo quyên vào công tác từ thiện chỉ nhỉnh hơn rất ít so với của những người tuyên bố mình không thuộc tôn giáo nào (2,5 phần trăm so với 2,2 phần trăm). Hơn nữa, những người từ

các nước công nghiệp giàu có chỉ làm từ thiện nhiều hơn những người ở các nước đang phát triển một cách khiêm tốn. Mức độ ban cho thấp đến đáng kinh ngạc.

Nếu chúng ta sử dụng một phần mười của Cựu ước làm khởi điểm dâng hiến, chúng ta sẽ thấy mình thật kém thiếu. Hơn nữa, chúng ta nhận thấy Tân ước lấy Cựu ước làm kim chỉ nam và biến chúng thành những nguyên tắc mạnh mẽ hơn cho đời sống Cơ đốc nhân (ITi 6:18 Cong 2:42-47 IICo 9:11). Như vậy, việc Cơ đốc nhân chúng ta dâng hiến trong thời Tân ước nhiều hơn thời Cựu ước là phù hợp. Tuy nhiên, thay vào đó, sự tự do khỏi luật pháp Cựu ước của chúng ta hóa ra trở thành lời bào chữa cho thói ích kỷ và tôn thờ chủ nghĩa vật chất.

“Như vậy, anh em được giàu trong mọi sự, để làm đủ mọi cách bố thí, hầu cho người khác bởi chúng tôi mà tạ ơn Đức Chúa Trời” (IICo 9:11).

Câu Kinh thánh trên có thể áp dụng vào sự giàu có thuộc thể lẫn thuộc linh. Từ gốc Hy Lạp tương tự được sử dụng rõ ràng để nói về những vấn đề tài chánh lẫn thuộc linh trong Tân ước. Từ đây, tôi xin gợi ý một nguyên tắc – là kết quả từ việc chúng ta dành ưu tiên số một cho Đức Chúa Trời: Quyên góp theo tỷ lệ ngày càng tăng trong tổng số những gì chúng ta kiếm được cho công tác từ thiện và công việc Chúa.

Khi chúng ta trưởng thành trong đức tin và sung túc về tài chánh trải qua tiến trình cuộc sống và công việc, chúng ta cần phải chú trọng càng hơn vào việc áp dụng sự giàu có của chúng ta cho vương quốc và mục đích của Đức Chúa Trời. Hãy áp dụng nguyên tắc này và những điều đáng kinh ngạc có thể bắt đầu xảy ra. Hãy tưởng tượng Chúa có thể ban phước cho bạn như thế nào nếu bạn trung tín đổ tiền của mình trở lại cho công việc Chúa.

Tuy nhiên, có thể bạn không quen dâng hiến một cách thường xuyên. Thậm chí bạn đang phải vật lộn để kiếm đủ tiền sinh sống. Dâng hiến mười phần trăm thu nhập cho Đức Chúa Trời dường như không thể thực hiện trong tình cảnh tài chánh hiện tại của bạn. Trong trường hợp như vậy, tôi xin gợi ý bạn hãy khởi sự dâng chỉ với một, hai phần trăm và xem chuyện gì xảy ra. Hãy để đây là chi phiếu đầu tiên mà bạn ghi mỗi tháng. Tôi tin bạn sẽ thấy Đức Chúa Trời thành tín qua việc ban thưởng cho bước đi đức tin đó bằng cách chu cấp mọi nhu cầu của bạn.

Từ đó, khi Đức Chúa Trời làm cho bạn thịnh vượng, bạn có thể cộng thêm số phần trăm dâng hiến lên mỗi năm. Khi bạn làm điều đó, như Linda và tôi từng làm, bạn sẽ thấy ơn phước Đức Chúa Trời ngày càng tuôn đổ trên đời sống bạn. Cuối cùng, bạn có thể dâng hai mươi, ba mươi phần trăm và thậm chí nhiều hơn cho công việc Ngài. Mục tiêu của gia đình tôi là đạt đến mức dâng hơn phân nửa tổng thu nhập của mình cho Chúa và công việc Ngài.

Như bạn có thể thấy trong tuyên ngôn sứ mạng cá nhân của tôi trong chương 2, Linda và tôi nhắm đến mục tiêu gia tăng số dâng hàng năm. Đặc biệt trong mục tiêu 8: *Dâng với tỷ lệ tăng dần trong tất cả những gì tôi kiếm được cho mục đích thiện nguyện: nhà thờ, truyền giáo, và các tổ chức Cơ đốc khác*. Theo nghĩa chính xác điều này được viết như sau: Hàng năm chúng tôi quyên góp cho mục đích thiện nguyện với tỷ lệ phần ngày càng

tăng trong tổng thu nhập của mình. Dù tuyên ngôn sứ mạng của bạn hoàn toàn là vấn đề cá nhân nhưng tôi khuyến khích bạn nên thêm vào đó những mục tiêu tương tự như vậy. Thật tuyệt vời khi mang đến cho Đức Chúa Trời – Đấng ban cho cách rộng rãi – cơ hội để Ngài tuôn đổ ơn phước dư dật trên đời sống bạn.

Thân phụ của mục sư ở Hội thánh chúng tôi trước đây là người đầu tiên dạy tôi ý tưởng dâng hiến với số phần trăm thu nhập ngày càng tăng này. Ông là một bác sĩ thành công và có một sự nghiệp vững chắc. Ông và vợ mình đã đạt đến mức dâng tám mươi phần trăm tổng thu nhập cho công việc Chúa. Tôi hết sức kinh ngạc khi nghe ông mô tả nguyên tắc này và cách ông đã sống với nguyên tắc đó.

Tuy nhiên, dâng hiến tiền bạc chỉ là khởi điểm của sự dâng hiến cách hy sinh cho công tác Đức Chúa Trời. Trước khi dâng hiến vào một mục vụ nào đó, chúng ta cần tìm hiểu kỹ mục vụ đó và tin chắc nó thực hiện đúng sứ mạng và mục đích của mình, tuân thủ nghiêm ngặt trách nhiệm tài chánh và phù hợp với mục tiêu của chúng ta. Một trong những ơn tứ thuộc linh của Linda là làm một người dâng hiến cách vui lòng. Tuy nhiên, cô ấy rất thận trọng và chỉ dâng hiến cho một mục vụ khi đã biết rõ về nó. Khi đã tìm hiểu kỹ lưỡng và thấy cảm động về nó, cô ấy sẵn sàng dâng toàn bộ số tiền trong tài khoản ngân hàng!

Hơn nữa, chúng ta cần chủ động tham dự vào mục vụ mà chúng ta hỗ trợ. Linda và tôi thảo luận kỹ lưỡng, cầu nguyện, cân nhắc và cẩn thận nghiên cứu các tổ chức từ thiện trước khi dâng vào đó. Chúng tôi hiểu sứ mạng và công tác của tổ chức đó và cũng phát triển một mức độ liên hệ cá nhân với những người liên quan.

Ví dụ, chúng tôi hỗ trợ nhiều giáo sĩ tại Kenya. Trong kỳ nghỉ phép gần đây, chúng tôi đến thăm họ trong vài tuần. Đây là thời gian thăm viếng bạn bè tuyệt vời và còn là cơ hội tham gia trực tiếp vào công việc. Mùa hè rồi, Linda và Micah dành nhiều tuần ở Kenya để làm việc trong một trại trẻ mồ côi và khu ổ chuột với những người bạn giáo sĩ của mình. Khi chúng tôi nói cho người khác nghe về những mục vụ này, chúng tôi có thể kể với sự hiểu biết trực tiếp của mình.

Chúng ta cũng cần dõi theo sự dâng hiến của mình bằng suy nghĩ và lời cầu nguyện. Bạn có chủ động tham dự vào mục vụ bạn đang hỗ trợ hay không? Bạn có chắc tiền của bạn được sử dụng theo cách bạn mong đợi không? Bạn có biết nhu cầu hiện tại của mục vụ đó không? Bạn có tiếp tục ủng hộ những tổ chức từ thiện và mục vụ này qua sự cầu nguyện thường xuyên hay không?

TỪ NỢ NẦN ĐẾN CỦA THỪA KẾ

Mười lăm phần trăm những người giàu nhất trong tổng dân số thế giới tiêu thụ bảy mươi lăm phần trăm tổng hàng hóa và dịch vụ của thế giới. Một phần ba dân số thế giới sống với mức thu nhập dưới 1000 đôla Mỹ một năm. Dù nước Mỹ và các nước phát triển khác giàu có tột cùng nhưng chúng tôi cũng là những kẻ mắc nợ lớn nhất trên đất. Con đói khát chủ nghĩa vật chất không được thỏa mãn luôn kêu gào, đòi hỏi chúng ta càng ngày càng mắc nợ nhiều hơn.

Liên quan đến nợ nần, Kinh thánh nói rất rõ – đừng mắc nợ. Nợ nần bị nghiêm cấm dưới luật pháp Môi-se, lấy lời hay bất kỳ hình thức cho vay nợ nào trong vòng người Y-sơ-ra-ên với nhau đều bị nghiêm cấm (Ch 28:8 Exe 18:8,13,17 22:12 Thi 15:5). Mọi món nợ phải được hủy bỏ vào Năm Hân hỉ (Phu 15:1-11). Chúng ta thấy con nợ sẽ phải phục dịch chủ nợ bằng cách này hay cách khác, dẫn đến sự băng hoại đạo đức hoặc thuộc linh.

“Nếu con không có gì trả, có sao con muốn chúng đoạt lấy cái giường con đi?” (Ch 22:27).

“Người chó đòi lời lãi gì nơi anh em mình về tiền bạc, về đồ ăn hay là về món nào mặc dầu người ta cho vay, để ăn lời. Người được phép lấy lợi người ngoại bang, nhưng chó lấy lợi anh em mình, để Giê-hô-va Đức Chúa Trời người ban phước cho người về mọi việc người sẽ làm trong xứ mà người sẽ vào để nhận lấy” (Phu 23:19-20).

Ngược lại, Kinh thánh khuyến khích lối sống được đánh dấu bằng sự tự do khỏi mọi kiểu nợ nần, giảm thiểu những lo lắng về nhu cầu tài chánh và chuẩn bị của thừa kế cho thế hệ con cháu.

“Vì chung của cải người ở đâu thì lòng người cũng ở đó” (Mat 6:21).

“Sự khôn ngoan cũng tốt bằng cơ nghiệp; nó có ích cho những người thấy mặt trời” (Tr 7:11).

“Người lành lưu truyền gia sản cho con cháu mình; Song của cải kẻ có tội dành cho người công bình.” (Ch 13:22)

Có thể nghe thì thấy dễ, nhưng chúng ta biết rằng rất khó giữ được điều này. Nếu bạn đang bị ở dưới gánh nặng nợ nần, hãy thay đổi cách sống và bắt đầu xây dựng kế hoạch đưa bạn thoát cảnh nợ nần, quá trình này có thể rất nặng nhọc và chậm chạp. Nếu thể tín dụng khiến bạn rơi vào khó khăn, hãy vứt bỏ chúng trước khi chúng khiến bạn khốn khổ hơn. Nếu bạn thấy khó chi tiêu theo ngân sách thì hàng tháng hãy ưu tiên để riêng món tiền cần thiết cho chi phí gia đình – thực phẩm, khoản để dành, từ thiện... Hãy xem lại ngân sách trước khi chi những khoản bất thường. Tôi cũng gợi ý bạn nên nghiên cứu và áp dụng nhiều tư liệu Cơ đốc viết rất tốt về chủ đề tài chánh, như loạt tài liệu của Ron Blue chẳng hạn.

Tôi có một anh bạn thân đã nhận thấy nhu cầu phải đơn giản hóa tình hình tài chánh của mình và tiến đến mức vợ anh không cần phải đi làm nữa. Họ bỏ bớt đồ đạc, bán đi những căn nhà đang cho thuê cũng như nhiều tài sản khác và dần dần đưa họ thoát khỏi cảnh nợ nần. Một anh bạn khác nhận thấy mình không thể dâng hiến kiên định cho công việc Chúa nên lên kế hoạch giảm thiểu món tiền mua nhà trả góp bằng cách chuyển đến một căn nhà nhỏ hơn. Tôi tán thành nỗ lực của cả hai. Họ có những quyết định khó khăn và thực thi ngay nhằm chuyển từ nợ nần đến của thừa kế. Tuy đây là những quyết định khó khăn cho họ, gia đình họ cũng vì thế chịu hy sinh ít nhiều, nhưng tôi thấy những quyết định đó đã đem lại sự tự do và sự tự tin lại cho họ và cả gia đình họ.

Một số tác giả về lĩnh vực tài chánh gợi ý – nếu không nói là khuyến khích – rằng mắc nợ trả góp thì không có vấn đề gì. Không những bạn có được của cải vật chất – căn nhà – mà bạn còn được giảm thuế thu nhập do khấu trừ khoản trả góp tiền nhà. Rõ ràng là nợ trả góp về lâu về dài có ích lợi hơn rất nhiều so với việc trả tiền thuê nhà. Hơn nữa, đối với nhiều người, đó là cách duy nhất để có thể sở hữu được một căn nhà.

Những người khác còn bàn xa hơn với lập luận rằng nợ trả góp là sự đầu tư khôn ngoan nhờ vào khoản miễn thuế mà bạn nhận được. Bạn có thể nhận thấy lợi ích của việc sử dụng nợ trả góp như một khoản đầu tư khi so sánh với những khoản đầu tư ít rủi ro khác. Tuy nhiên, tôi tin chắc nguyên tắc “không mắc nợ” của Kinh thánh phải được ưu tiên hơn chuyện tìm kiếm lợi nhuận khi gia hạn hoặc tăng thêm khoản nợ trả góp.

Vì vậy, trong khi nợ trả góp là đòi hỏi bắt buộc đối với hầu hết mọi người, nhưng tôi thách thức bạn hãy mau chóng thoát khỏi nợ nần, mọi dạng nợ nần, kể cả nợ trả góp ngay khi có thể. Để thoát khỏi nợ trả góp đương nhiên phải mất nhiều năm. Dầu vậy, hãy khởi sự làm điều đó ngay. Trong những khoản vay như thế này, chỉ cần bạn tăng số tiền chi trả hàng tháng lên chút ít thì cũng có thể giảm bớt vài năm trong khoảng thời gian trả góp. Dầu điều này nghe không mấy thích thú vì bạn phải trả thêm một khoản tiền nữa với ngân sách vốn đã eo hẹp của mình, nhưng rồi bạn sẽ mau chóng cắt bớt số năm trả góp. Chỉ cần tăng số tiền chi trả hàng tháng thêm mười phần trăm là có thể giảm bớt bảy năm hay là hai mươi ba phần trăm thời gian chi trả của khoản trả góp 30 năm. Gia tăng số tiền chi trả lên mười lăm phần trăm có thể giảm bớt mười năm hay là ba mươi phần trăm thời gian chi trả của khoản trả góp 30 năm.

Dù hiện giờ vợ chồng tôi sống khá phong lưu, nhưng ngay khi mới cưới và khi dính vào món nợ trả góp đầu tiên, chúng tôi bắt đầu hướng đến một cuộc sống không-nợ-nần với tài chánh còn hạn hẹp. Lương kỹ thuật viên ở Intel chẳng nhiều nhận gì so với giá sinh hoạt ở California! Vài năm sau khi kết hôn, Linda và tôi bắt đầu tăng tiền chi trả cho khoản nợ trả góp 30 đầu tiên của mình. Khi nguồn tài chánh cho phép, chúng tôi tăng thêm 10, rồi 15, và 20 phần trăm. Sau đó, chúng tôi cân đối số nợ còn lại và chuyển thành khoản nợ mười lăm năm với mức lãi suất có lợi hơn. Sau khi chuyển nhà, chúng tôi lại mắc phải món nợ 15 năm khác. Chúng tôi rất phấn khởi với ý nghĩ sẽ hoàn toàn trả được hết nợ, và chúng tôi cũng mau chóng thanh toán dứt điểm khoản nợ mới này.

Xin có vài lời với quý ông, hãy tưởng tượng một cuộc trao đổi giữa bạn và vợ trong vài năm nữa như thế này: “Em yêu, chúng ta dứt hết nợ rồi. Căn nhà đã được trả xong và chúng ta để dành được một khoản tiền để có một cuộc sống giản dị nhưng thoải mái ngay cả khi một trong hai chúng ta không thể chu cấp cho gia đình. Chúng ta cũng đã để lại di sản theo như Kinh thánh dạy cho con cái, cháu chắt chúng ta rồi.”

Chà, thật tuyệt! Thử tưởng tượng trong một dịp kỷ niệm ngày cưới của mình, bạn có thể đốt bỏ giấy nợ, kỷ niệm ngày dứt cảnh nợ nần. Dù với nhiều người, tiến trình này chậm chạp và kéo dài, nhưng một cam kết như vậy sẽ gạt hái những kết quả đáng kể trong đời này và cả đời sau.

TỪ DÂNG HIẾN ĐẾN ON PHƯỚC

Hầu hết chúng ta, đặc biệt là nam giới rất hào hứng với chuyện dành được phần thưởng. Có thể đó là việc chú tâm dành huy chương hay cúp trong một cuộc thi đấu điền kinh. Khi đi câu, chúng ta cũng gắng sức câu cho được con cá nặng ký nhất. Khi chơi golf, chúng ta cố đánh vài cú thắng điểm tuyệt đối để trở thành quán quân trong bộ tứ chơi golf của mình. Trong công việc, chúng ta hăm hở có được tiền thưởng, được thăng chức hoặc cất nhắc. Đức Chúa Trời tạo dựng chúng ta như vậy – luôn trông đợi nhận được phần thưởng hoặc những món quà. Chúng ta không phải xấu hổ khi bảo rằng mình hăm hở với phần thưởng hay giải thưởng mà chúng ta được hứa hẹn.

Cá nhân tôi là người tập trung vào mục tiêu. Tôi quyết tâm giật giải. Tôi vui mừng trông đợi ơn phước Chúa hứa ban cho đời sống biết dâng hiến cách trung tín cho công việc Ngài.

Hãy biết rõ điều đó, hễ ai gieo ít thì gặt ít, ai gieo nhiều thì gặt nhiều... Đấng phát hạt giống cho kẻ gieo giống và bánh để nuôi mình, cũng sẽ phát hạt giống cho anh em và làm cho sanh hóa ra nhiều, Ngài lại sẽ thêm nhiều trái của sự công bình anh em nữa. Như vậy, anh em được giàu trong mọi sự, để làm đủ mọi cách bố thí, hầu cho người khác bởi chúng tôi mà tạ ơn Đức Chúa Trời ([II Co 9:6,10-11](#)).

Hãy cho, người sẽ cho mình; họ sẽ lấy đâu lớn, nhận, lắc cho đầy tràn, mà nộp trong lòng các người; vì các người lường mực nào, thì họ cũng lường lại cho các người mực ấy ([Lu 6:38](#)).

Một số người đọc những phân đoạn Kinh Thánh này và kết luận chúng hoàn toàn nói về ích lợi thuộc linh. Tôi rất đồng tình với quan điểm chúng ta sẽ được phước về mặt thuộc linh bởi một đời sống dâng hiến kiên định và ngày càng nhiều hơn cho công việc Đức Chúa Trời. Tôi được phước mỗi lần các giáo sĩ mà chúng tôi hỗ trợ tường thuật những tiến triển trong mục vụ của họ. Khi họ cho biết số người mới tin nhận Chúa, tôi hiệp với thiên sứ trên trời vui mừng hơn hở. Tôi được phước mỗi khi một Hội thánh mới được thành lập thông qua tổ chức chúng tôi hỗ trợ. Mỗi lần có người mới gia nhập Hội thánh, hoặc một tân tín hữu mới chịu báp-têm trong Chúa Cứu Thế, cá nhân tôi cũng được phước.

Tuy nhiên, khi đọc ngữ cảnh của phân đoạn này và cách dùng từ trong nguyên văn Hy Lạp, tôi thấy việc diễn giải chỉ giới hạn trong khía cạnh thuộc linh là không có cơ sở. Tôi từng nghe và đọc vô số câu chuyện về những người dâng hiến bởi đức tin và được Đức Chúa Trời, Đấng ban cho cách rộng rãi, đáp ứng cách “kỳ diệu” cho những nhu cầu vật chất của họ. Khi sống như một quản gia trung tín, bạn sẽ nhận được ơn phước ngay bây giờ và trong tương lai, cả về thuộc thể lẫn thuộc linh.

Cũng vậy, Đức Chúa Trời hiểu tài chánh hoạt động ra sao, và nếu nguồn vào thuyên giảm, thì nguồn ra chẳng thể nào liên tục tăng thêm được. Một số người lấy những câu sau đây làm nguyên tắc mùa gặt:

- Bạn gặt sau khi gieo.
- Bạn gặt những gì bạn gieo.

- Bạn gặt nhiều hơn gieo.

Đầu tiên, bạn tin cậy rằng Đức Chúa Trời sẽ cung ứng nhu cầu của bạn khi bạn ban cho. Bạn không thể trông chờ nhận được ơn phước khi giữ thói tham lam và ham mê tiền bạc ([ITi 6:9-10](#) [Tit 3:14](#)). Ôn phước là kết quả của tình yêu của chúng ta đối với Cha Thiên Thượng và sự dâng hiến rời rộng chúng ta cho vương quốc và công tác Ngài trên đất.

Thứ hai, bạn gặt thứ bạn đã gieo. Bạn gieo một cách dư dật hay ít ỏi? Bạn có gieo với tinh thần rời rộng và hy sinh như chúng ta thấy ở người đàn bà góa trong Phúc Âm [Mac 12:42-44](#) hay không?

Cuối cùng, bạn nhận lãnh nhiều hơn những gì bạn gieo. Những khoản đầu tư của bạn vào công tác Nước Trời sẽ được tưởng thưởng bằng ơn phước tiếp tục được nhân lên. Ban cho thật sự có phước hơn nhận lãnh ([Cong 20:35](#)). Như Đức Chúa Trời thách thức chúng ta qua tiên tri Ma-la-chi:

“Các ngươi hãy đem hết thảy phần mười vào kho, hầu cho có lương thực trong nhà ta; và từ nay các ngươi khá lấy điều này mà thử ta, Đức Giê-hô-va Vạn Quân phán, xem ta có mở các cửa sổ trên trời cho các ngươi, đổ phước xuống cho các ngươi đến nỗi không chỗ chứa chẳng” ([Ma 3:10](#)).

Như vậy, chúng ta đã học qua 3 nguyên tắc tài chánh thiên thượng, còn nguyên tắc thứ tư sẽ học trong chương 4:

1. Từ tiền dâng phần mười đến của lễ hy sinh: Dâng với tỷ lệ phần trăm ngày càng tăng tổng số thu nhập cho công tác thiện nguyện.

2. Từ nợ nần đến của thừa kế: Ngay hôm nay, hãy kết ước chấm dứt mọi loại nợ nần và tìm kiếm di sản cho con cháu bạn.

3. Từ dâng hiến đến ơn phước: Hãy trông đợi phần thưởng cho một đời sống quản gia trung tín.

4. Từ bất đồng đến nhất trí (sẽ học đến trong chương 4).

Để sống một đời sống quân bình trong những thứ tự ưu tiên của mình, chúng ta cần đặt Đức Chúa Trời lên vị trí ưu tiên số một. Điều này sẽ được thể hiện thì giờ mỗi ngày chúng ta dành cho Chúa. Như đã thảo luận trong chương này, chúng ta sẽ áp dụng trực tiếp chân lý của Lời Đức Chúa Trời vào đời sống hằng ngày của chúng ta. Chúng ta sẽ dự phần thưởng xuyên và tích cực trong Hội thánh – là thân thể Đấng Christ. Cuối cùng, chúng ta sẽ đặt những vấn đề tài chánh quan trọng của chúng ta phục dưới ý chỉ Ngài.

Câu hỏi chương 3

1. Làm thế nào để giữ Đức Chúa Trời ở vị trí ưu tiên cao nhất trong đời sống bạn?

2. Có bao giờ bạn thấy hoạt động tôn giáo của mình chẳng khác nào một thủ tục phải thực hiện hằng ngày? Làm cách nào để có thể tập trung hơn cho giờ tĩnh nguyện cá nhân của mình?

3. Liệu có khôn ngoan không khi một người phải đi lại nhiều và phải thức khuya để làm việc lại cam kết hướng dẫn lớp nghiên cứu Kinh thánh hàng tuần? Làm thế nào để sắp xếp học Kinh thánh ở nhà khi thời gian biểu của bạn đã lắm bận rộn?

4. Làm thế nào để việc sử dụng và quản lý tài chánh phản ánh rằng Đức Chúa Trời đang ở vị trí ưu tiên cao nhất trong đời sống bạn?

5. Bạn đối phó với công việc được giao vào ngày Chúa nhật như thế nào?

4. ƯU TIÊN GIỜ GIA ĐÌNH

Lee và Anne Marie, là những thuộc viên của Hội Thánh và là những bạn thân của gia đình chúng tôi, quyết định để Đức Chúa Trời hướng dẫn trong việc đưa gia đình họ bước vào cánh đồng truyền giáo. Sau hơn một năm chuẩn bị, vào tháng 1 năm 1998, họ ra đi để bắt đầu những kinh nghiệm truyền giáo đầu tiên của mình. Mùa hè năm đó, vừa lo lắng vừa muốn khích lệ các bạn mình, chúng tôi cùng với hai con lớn – Elizabeth và Josiah – vượt một chặng đường dài đến Kenya thăm họ. Lúc đó chúng tôi để Micah và Nathan ở lại vì chúng chưa đủ lớn để đi cùng. Vào một tối nọ không lâu sau khi chúng tôi đã trở về sau chuyến đi, sau khi cầu nguyện, Micah không ngủ mà bước ra khỏi phòng. Khi các con chúng tôi còn nhỏ, Linda tỏ ra nghiêm khắc với chúng: Khi đến giờ ngủ chúng phải lên giường ngủ và phải ở đó trừ khi có chuyện cấp bách. Vì thế, đêm đó, khi Micah bước ra khỏi phòng, Linda lập tức rầy thắng bé và buộc nó trở lại giường. Nhưng khi đưa con tám tuổi của chúng tôi đồng dạ tuyên bố: “Chúa muốn con làm giáo sĩ ở Kenya!” chúng tôi vừa kinh ngạc vừa ngỡ vực. Linda và tôi cho rằng chuyện đó cũng giống như một đứa trẻ nói rằng: “Con muốn làm lính cứu hỏa,” hay “Con muốn trở thành tổng thống,” hoặc “Con sẽ làm cầu thủ bóng rổ chuyên nghiệp” và rồi mau chóng quên đi. Vì vậy, chúng tôi mỉm cười tán thành nhưng lòng thì hoài nghi. Tuy nhiên, vào năm 2001, trong kỳ nghỉ năm sabát lần thứ ba của tôi khi làm tại Intel, gia đình chúng tôi tổ chức chuyến đi Kenya trong ba tuần. Lần này có cả Micah cùng đi. Chúng tôi đến thăm Lee và Anne Marie, cũng như những người bạn giáo sĩ Keith và Kathy đang hầu việc Chúa với bộ tộc Turkana ở một vùng khô cằn, hoang vắng thuộc phía bắc đất nước Kenya, ngay bên dưới sa mạc Sahara.

Cuối chuyến đi, Micah nói: “Cảm ơn ba mẹ đã đưa chúng con đến đây. Con thích chuyến đi này lắm! Và con vẫn muốn trở thành giáo sĩ ở Kenya!”

Kinh nghiệm đó minh chứng cho giá trị của hai điều: việc đầu tư thời gian giúp các con của bạn thêm lòng yêu mến Chúa và việc dành thì giờ cho những kỳ nghỉ gia đình. Trong chương này, bạn sẽ thấy rằng không phải lúc nào tôi cũng làm tốt hai điều như thế.

Phu 6:5-9 chép:

“Người phải hết lòng, hết ý, hết sức kính mến Giê-hô-va Đức Chúa Trời người. Các lời mà ta truyền cho người ngày nay sẽ ở tại trong lòng người, khá ân cần dạy dỗ điều

đó cho con cái người, và phải nói đến, hoặc khi người ngồi trong nhà, hoặc khi đi ngoài đường, hoặc lúc người nằm, hay là khi trời dậy. Khá buộc nó trên tay mình như một dấu, và nó sẽ ở giữa hai con mắt người như ấn chỉ; cũng phải viết các lời đó trên cột nhà và trên cửa người.”

Tôi đã đọc và suy gẫm phân đoạn Kinh thánh này nhiều năm qua. Càng đọc tôi càng được khích lệ và càng thêm yêu thích nó. Hãy đọc lại lần nữa và để những lời Môi-se truyền tràn ngập trong tâm trí cũng như tấm lòng của bạn. Cứ để nước mắt bạn tuôn trào khi bạn hiểu ra rằng Đức Chúa Trời thật nhiệt thành với Lời Ngài – Ngài mong mỗi lời đó được các bậc làm cha mẹ xác quyết và ghi khắc vào đời sống con cái họ.

Trải qua nhiều thế hệ, phân đoạn Kinh thánh này dẫn đến việc sử dụng chiếc hộp nhỏ đựng thánh điển (phylactery) được truyền lại cho những người Do Thái Chính thống cho đến ngày nay như một biểu tượng của Lời Đức Chúa Trời trong đời sống họ. Họ cũng buộc những hộp nhỏ có chứa những câu Kinh thánh này trên tay và trước trán để làm bằng chứng thuộc thể rõ ràng về lòng yêu mến Lời Đức Chúa Trời của họ.Ồ, ý định của tác giả là chúng ta cũng có được lòng yêu mến và say mê Lời Đức Chúa Trời. Thật sống động làm sao khi tác giả nhận thấy lòng say mê đó phải được truyền từ cha mẹ cho con cái! Bạn có thể nào đọc [Thi 119:1-176](#) – “Lời Chúa là ngọn đèn cho chân tôi” mà lại chưa từng được thúc giục để thêm lên lòng yêu mến Lời Đức Chúa Trời không?

Có thể hầu hết độc giả đang đọc quyển sách này không phải là hậu duệ người Do Thái, nhưng tôi thách thức bạn hãy xem xét phân đoạn Kinh thánh này với lòng yêu mến như Môi-se mong muốn. Tín ngưỡng và tập tục của gia đình bạn là gì? Làm thế nào bạn truyền chúng lại cho thế hệ kế tiếp? Tiêu chuẩn luân lý và đạo đức của bạn là gì? Làm thế nào gia đình bạn biết cách gìn giữ những điều chân thật và hệ trọng này cho cuộc đời mình?

Trong thế giới thông tin liên lạc kết nối mau chóng này, chúng ta bị tấn công dồn dập bởi những muôn vàn những lựa chọn khác nhau: Người ta có thể chọn lựa tùy ý từ một cái hồ hầu như bất tận của nhiều lối sống và nhiều hệ thống tôn giáo và triết học. Khi con cái chúng ta đương đầu với hàng hàng lớp lớp những lựa chọn đến chóng mặt này, công việc của chúng ta không chỉ đơn giản là đưa ra một danh sách chi tiết đầy áp những lựa chọn giữa cái này với cái kia. Không, là cha mẹ chúng ta cần giúp chúng phát triển một cách vững chắc và giúp chúng hiểu về niềm tin và truyền thống của chúng ta, cùng làm việc với chúng để giúp chúng phát triển niềm tin cá nhân là điều sẽ chi phối phần còn lại của cuộc đời chúng. Hơn nữa, để làm gương cho con cái, chúng ta cần sống với những giá trị và sự tin quyết đó trong một môi trường giáo huấn tốt nhất – ấy là đời sống hằng ngày của chúng ta.

Trong chương này, chúng ta sẽ khám phá vài công cụ nhằm giúp bạn dành thời gian để tạo ảnh hưởng trên đời sống con cái mình.

BỮA SÁNG CHO HAI NGƯỜI

Gần hai mươi năm trước, khi con gái Elizabeth của chúng tôi được 5 tuổi, tôi bắt đầu dẫn con gái đi ăn sáng mỗi tháng một lần. Khi các con trai tôi lần lượt chào đời, tôi bắt

đầu dẫn hai, ba rồi đến bốn đứa đi ăn sáng hàng tháng. Tôi dùng bữa sáng luân phiên mỗi tuần với các con. Đây là cách rẻ tiền để tôi có thời gian riêng với từng đứa. Chúng tôi thường dùng chung một phần ăn sáng mà chính bọn trẻ sẽ tùy thích chọn, điều đó càng làm cho bữa ăn thêm hấp dẫn. Tuy nhiên, khi bọn trẻ lớn lên chúng không muốn san sẻ phần ăn của chúng với tôi nữa. Thay vì vậy, chúng gọi phần ăn riêng – đặc biệt là những đứa con trai – và còn ăn hết một phần ăn của tôi nữa chứ!

Trải qua nhiều năm, các con tôi ngày càng trông đợi thì giờ đặc biệt đó: giờ đặc biệt của từng người với bố. Khi hai chúng tôi về nhà sau bữa sáng, những đứa khác luôn hỏi: “Anh đã đi đâu?”, “Chị đã ăn món gì?”... “Em sướng thật vì hôm nay là đến lượt em.” Đôi khi, trên đường đi làm tôi đưa con đến trường, điều này càng khiến buổi hẹn thêm đặc biệt.

Dĩ nhiên là với lịch công tác bận rộn của mình, tôi không tài nào sắp xếp những bữa ăn sáng với các con đều đặn mỗi tuần được. Nhưng tôi có yêu cầu thư ký của mình xếp lịch và dành ưu tiên giờ dùng bữa sáng với các con tôi. Đôi khi tôi cũng kẹt một chút vì lịch tập thể dục, nhưng thường thì chúng tôi cũng thu xếp được để theo đúng lịch. Khi bắt đầu làm điều này, tôi chỉ đơn giản nghĩ rằng: nếu tôi bắt đầu trò chuyện với chúng khi chúng còn bé, thói quen đó sẽ có ích khi chúng bước vào tuổi niên thiếu đầy khó khăn và ít ra chúng tôi vẫn có thể gặp gỡ để trò chuyện.

Chương trình nghị sự vào bữa sáng của chúng tôi khá đơn giản. Tôi yêu cầu con tôi đưa cho tôi một lịch trình viết tay, đúng quy cách, kèm theo những biên bản, những thông tin cập nhật về những việc làm đã nhất trí trong lần ăn sáng trước đó và một danh sách những đề xuất mới cho lần hẹn này.

Tôi chỉ đùa thôi. Tôi chẳng có chương trình nghị sự nào cả. Chương trình nghị sự thật sự là bất cứ điều gì các con tôi muốn nói. Tôi thường nghĩ ra nhất một đề tài trong trí nhằm hướng việc trò chuyện đến một chỗ nào đó. Có thể đó là chuyện gia đình, một điều gì đó mà tôi nặng lòng, một câu Kinh thánh hoặc một đề tài thuộc linh nào đó. Chúng tôi luôn thảo luận về việc học ở trường như thế nào, đời sống thuộc linh chúng hiện giờ ra sao và về bất cứ điều gì khiến chúng lo nghĩ.

Khi bọn trẻ dần lớn lên, chúng bắt đầu có những câu hỏi và những vấn đề mà chúng muốn thảo luận. Đôi khi đó là một mớ câu hỏi liên quan đến bài tập ở nhà. Đôi khi chúng bày đầy các bài kiểm tra và sách vở ngay trên lên bàn ăn của nhà hàng. Có khi chúng muốn thảo luận những vấn đề liên quan đến đời sống thuộc linh của chúng. Một lần, con gái tôi gặp phải mấy đoạn Kinh thánh khó hiểu. Tôi có cảm tưởng như mình đang dự thi đồ Kinh thánh vậy; những phần Kinh thánh đó thật là hóc búa. Tôi rất tự hào thấy chúng trông chờ và lên kế hoạch để làm sao tận dụng thì giờ này.

Sau nhiều năm làm điều này, các con tôi hiếm khi nào từ chối lượt ăn sáng của mình. Thỉnh thoảng cũng có đứa lè nhè: “Con mệt quá, ba à!” Nếu vậy, tôi sẽ rủ đứa kế tiếp đi; với những bốn đứa con, thật là không bình thường nếu tôi không dỗ ngọt được đứa nào cùng ăn sáng với “người cha già đáng thương” này.

Với ba đứa con giờ đã tự lập, chuyện luân phiên dùng bữa sáng với nhau càng không thể dự tính trước. Nhưng bất cứ khi nào chúng về nhà hoặc khi có thể thì chúng tôi sẽ cố gắng ra ngoài dùng bữa để lại có giờ cho hai người như ngày xưa. Thường thì chúng tôi ăn ở khu Starbucks hoặc những chỗ tương tự. Một lần, dù rất bận Elizabeth vẫn muốn ăn sáng với tôi. Tôi rất kinh ngạc khi con bé đồng ý gặp tôi lúc 5 giờ sáng trước khi tôi chuẩn bị ra phi trường. Bạn sẽ không tưởng tượng nổi có người cha nào tự hào hơn tôi đâu.

Khi các con còn sống chung với gia đình, tôi cố gắng có thời gian cho hai người vào cuối tuần với từng đứa một. Có thể là tôi để con ngồi vào lòng cùng đọc sách khi chúng còn bé, chơi bóng rổ, chơi cờ, giúp việc nhà, cùng tập thể dục, cùng làm vài việc vặt, chơi cầu lông hoặc tennis, tập lái xe, chơi golf chín hoặc mười tám lỗ, hay chỉ là ngồi trò chuyện về trường lớp hoặc thể thao. Chiều hoặc tối Chúa nhật, trước khi những ngày cuối tuần kết thúc và một tuần lễ làm việc quay cuồng khác sắp bắt đầu, tôi điểm lại và tự hỏi: *Tôi có dành thời gian cho từng đứa con của mình hay chưa? Tôi có tiếp xúc cá nhân với cả bốn đứa chưa?* Nếu chưa, tôi sẽ mau chóng sửa sai và hỏi chúng thích làm những gì.

Hiện tại, khi các con đi học xa hoặc ra ở riêng, tôi vẫn đang cố gắng trò chuyện với chúng ít ra là mỗi tuần một lần. Rất dễ lơ là với chúng khi tôi không thấy chúng thường xuyên trong nhà.

Một người bạn thân gần đây cho tôi biết anh đang thực hiện “giờ cho hai người” với các con của anh. Mỗi cuối tuần anh có những hoạt động riêng với từng đứa. Một người khác cho tôi hay sau khi nghe qua phương pháp của tôi, anh bắt đầu thực hiện dùng bữa ăn sáng với từng đứa con, và giống như gia đình tôi, thì giờ đó trở thành thì giờ hạnh phúc cho cả nhà.

Mục tiêu của tôi là biết rõ các con của mình qua những thì giờ dành riêng cho chúng. Tính cách độc đáo của chúng là gì? Chúng yêu thích và say mê những gì? Chúng còn những lĩnh vực yếu kém nào cần tôi cầu thay? Chúng được Chúa ban cho ơn tứ đặc biệt nào? Như [Ch 22:6](#) dạy rằng:

“Hãy dạy cho trẻ thơ con đường nó phải theo; Dầu khi nó trở về già, cũng không hề lìa khỏi đó.”

Xin chú ý ở đây nói “con đường nó phải theo,” chứ không phải con đường bạn quyết định chúng phải đi. Điều này nói đến năng khiếu hoặc xu hướng tự nhiên độc đáo của từng đứa trẻ. Có thể bạn thích chơi bóng đá còn con trai bạn yêu âm nhạc. Bạn có nên buộc con đi theo xu hướng của bạn và ép con chơi bóng, hay là bạn sẽ học cách trân trọng và khuyến khích niềm đam mê âm nhạc ở chúng và trông chờ ngày dự buổi hòa nhạc hoặc màn biểu diễn độc tấu của con? Bạn sẽ buộc con chọn sự nghiệp của bạn hoặc công việc kinh doanh của gia đình làm sự nghiệp của nó, hay bạn nên tìm hiểu khuynh hướng của con để giúp con chọn ngành nghề thích hợp với những tài năng mà Đức Chúa Trời ban? Đây là điều khó khăn hơn hết cho chúng ta là những người cha người mẹ. Hiện tại, dường như các con tôi chẳng đứa nào theo ngành công nghệ hay kỹ thuật và tôi khó có thể chấp nhận điều này. Tôi là một kỹ sư và tôi rất yêu nghề. Các con tôi có buộc phải làm kỹ sư như tôi không?

Trước khi bước vào năm học đầu tiên ở đại học, Nathan đến gặp tôi trò chuyện. Thằng bé có vẻ rất lo lắng. Như đã nói, Nathan đang học mục vụ âm nhạc và thanh niên, với mong muốn được bổ nhiệm trong chức vụ trọn thời gian. Thằng bé sợ rằng nó đang chọn một nghề không sinh lợi như nghề của tôi. Nó cũng lo rằng khi không bước theo dấu chân của tôi, nó sẽ không thành công trong mắt của tôi. Tôi hết sức kinh ngạc. Tôi không ngờ mình là nguồn khích lệ mạnh mẽ cho thằng bé trong thời điểm quyết định lựa chọn nghề nghiệp này. Tuy nhiên, thằng bé đã khóc và reo to khi tôi tán thành. Đơn giản thằng bé cần sự chúc phúc của tôi. Nó muốn biết chắc tôi, là cha nó, có tán thành con đường sự nghiệp mà nó đang chọn hay không.

Tôi cho Nathan biết dĩ nhiên là tôi tán thành. Khi chúng ta vào thiên đàng, loại tiền tệ duy nhất có ý nghĩa ấy là những cuộc đời mà chúng ta đã ảnh hưởng tích cực cho vương quốc Đấng Christ. Tiền tài danh vọng chóng qua, nhưng việc ảnh hưởng tích cực đến cuộc đời của người khác đem lại kết quả đời đời. Thật ra, với tài năng và ân tứ của mình, Nathan có thể thành công hơn cả tôi. Thằng bé sẽ tác động đến nhiều cuộc đời cho cõi đời đời hơn tôi. Thật vậy, tôi tin quyết rằng trong cõi đời đời, Nathan sẽ được thành công hơn tôi.

Dựa vào tính cách từng đứa, tôi thích đoán thử các con mình thích môn thể thao hoặc nhạc cụ nào. Tôi cũng thích thử dự đoán nghề nghiệp tiềm năng của các con dựa trên những tài năng của chúng. Tôi đặc biệt cầu nguyện để biết cách dưỡng dục và khích lệ chúng.

Tôi nhớ lại kỳ trại gia đình cuối tuần gần đây với diễn giả là Michael Smalley. Là nhà tâm lý học Cơ đốc, ông cho chúng tôi làm bài khảo sát tính cách, rồi sau đó khuyến khích chúng tôi cho các con làm điều tương tự. Tôi cho là mình hiểu các con khá rõ, nhưng trong khi tôi có thể dự đoán chính xác tính cách của 3 đứa, duy có Josiah là tôi không tài nào lần ra mặt mạnh của nó. Khi nhìn vào kết quả dự đoán, tôi rất sửng sốt. Thật bất ngờ, tôi hiểu ra tính cách yên lặng tự nhiên của thằng bé ẩn giấu những cá tính lãnh đạo mạnh mẽ. Hơn nữa, điều này lý giải nhiều lĩnh vực mà tôi phải vật lộn với thằng bé mà không hiểu nổi tại sao hai cha con chúng tôi phải xung đột như vậy. Thật hứng khởi khi nhận ra nguyên nhân của sự xung đột và đột nhiên có sự hiểu biết mới mẻ để cải thiện mối quan hệ của chúng tôi.

NHỮNG KỲ NGHỈ GIA ĐÌNH

Như đã nhìn nhận, tôi rất chịu khó làm việc và làm việc bền bỉ. Không lấy gì làm ngạc nhiên khi trong quá khứ tôi coi chuyện đi nghỉ mát hoàn toàn là do nhu cầu riêng tư. Trong 10 năm đầu làm việc tại Intel, trung bình tôi đi nghỉ dưới một tuần một năm. Quá bận rộn với nhà trường, tôi luôn thấy công việc lúc nào cũng ngổn ngang. Bên cạnh đó, tôi yêu thích những gì mình đang làm ở công ty và ở trường. Thế thì tại sao tôi phải dừng công việc lại để làm những chuyện nhằm chán như là nghỉ ngơi và thư giãn kia chứ? Tôi yêu thích công việc, vì thế... phải ráng làm thêm chút nữa!

Thế rồi một ngày nọ, Linda – người vợ đáng yêu, chịu thương chịu khó của tôi – buộc tôi ngồi lại để trình bày một quan điểm hoàn toàn khác hẳn. Dù tôi có thể không cần đến những điều mà người ta gọi là kỳ nghỉ, nhưng đang khi đi nghỉ, gia đình cần có tôi. Kỳ

ngủ nhất định phải là khoảng thời gian mà cả gia đình chúng tôi cùng nhau trải qua và xây dựng những kỷ ức tốt đẹp mà chúng tôi sẽ cùng nhau sẻ chia trong những năm tháng sắp đến. Nghe thật đơn giản, nhưng đáng ngạc nhiên là tôi đã không nhận ra điều này cho đến khi vợ tôi nói cho tôi biết.

Dĩ nhiên, cô ấy nói rất phải. Mỗi khi Linda lớn tiếng khẳng định, chẳng mấy khi tôi nhìn nhận cô ấy đúng, còn mình thì sai. Nhưng lần này, tôi không chút ngần ngại nói với cô ấy: “Ừ, em nói đúng. Cho anh xin lỗi.” Kể từ buổi nói chuyện đó, gia đình chúng tôi không bỏ lỡ một ngày nghỉ phép nào của tôi.

Chúng tôi cố gắng khai thác triệt để những kỳ nghỉ của mình. Cả nhà chúng tôi lên kế hoạch và bàn luận kỹ lưỡng. Chúng tôi thực hiện những chuyến đi dài lần những chuyến đi ngắn. Thật ra, trong kỳ nghỉ sa-bát lần thứ ba của mình khi làm ở Intel, tôi đã có thời gian tuyệt vời để viết ấn bản đầu tiên của quyển sách này. Chúng tôi đi du lịch xuyên Châu Âu, bao gồm London, Paris, Thụy Sĩ, Đức và Áo, sau đó là dành 3 tuần lễ ở Kenya.

Chúng tôi trải qua thời gian tuyệt vời đi thăm nhiều nước, nhiều thành phố và nhiều nền văn hóa cũng như thăm những người bạn giáo sĩ ở Kenya và thực hiện những chuyến đi săn trên hoang mạc Phi châu. Với thời gian dành cho gia đình chúng tôi cùng trải qua những kỳ nghỉ ở nhà nghỉ của gia đình hoặc đi cắm trại. Chúng tôi đi chơi ở khu giải trí Disney World, quần đảo Caisos ở vùng biển Caribê, và đôi khi sum họp gia đình ở bờ Đông. Bọn trẻ coi kỳ nghỉ năm đó là vui hơn bao giờ hết.

Những năm khác chúng tôi đi thăm công viên quốc gia hoặc về bờ Đông thăm ông bà nội bọn trẻ. Những dịp khác thì tôi và Linda có những chuyến đi lãng mạn chỉ có hai người đến Thái Lan, Úc và Hawaii. Cả gia đình chúng tôi có chuyến đi dài đến New Zealand và Úc. Chúng ta cũng thực hiện chuyến đi gia đình đến Banff và Jasper ở Canada.

Chúng tôi cũng cố khai thác thêm thời gian đi nghỉ từ công việc thường nhật của mình. Chúng tôi sẽ dành cả ngày cuối tuần hoặc lúc trường học cho nghỉ lễ để đi trượt tuyết hoặc tắm biển. Chúng tôi mua nhà nghỉ để làm nơi lưu giữ thêm nhiều kỷ niệm gia đình. Nhà nghỉ tạo nhiều cơ hội đi chơi xa hoặc đến đó với vài đứa bạn thân của các con tôi. Ngay sau khi nắm được lịch học của các con, tôi sẽ nhờ thư ký để riêng ba hoặc bốn ngày nghỉ cuối tuần trên lịch của tôi. Thỉnh thoảng, tôi cũng cần làm việc trong mấy ngày nghỉ ở nhà nghỉ mát, nhưng căn bản thì chỉ cần đi xa một chuyến là chúng tôi đã có được giờ gia đình thú vị.

Dù rất khó kiếm được thời giờ dành cho gia đình, nhưng chỉ cần lên kế hoạch đôi chút thì bạn sẽ kinh ngạc khi thấy mình có thể tìm được thêm nhiều thì giờ quý giá cho những cuộc sum vầy đầy ý nghĩa. Hãy nỗ lực hơn nữa để bảo vệ những giờ đặc biệt này, rồi bạn sẽ có được những kỷ niệm gia đình đáng nhớ.

Nếu bạn chưa có thói quen ưu tiên cho kỳ nghỉ gia đình, tôi khuyên bạn nên khởi sự làm điều đó.

HẸN HÒ VỚI NGƯỜI BẠN ĐỜI

Tôi vừa ngạc nhiên vừa cảm thấy thú vị khi trò chuyện với những ai thường xuyên hẹn hò với người bạn đời của họ. Tôi cũng kinh ngạc trước số người không thể nhớ nổi lần

hẹn gần nhất giữa họ với người bạn đời của họ là khi nào. Rất nhiều lần, những cặp vợ chồng cho phép mình chuyển toàn bộ sự tập trung sang con cái. Họ đầu tư hết tiền bạc, thời gian và tình cảm vào con cái. Dĩ nhiên, con cái chúng ta rất cần cả ba điều đó. Tuy vậy, hôn nhân của chúng ta phải được ưu tiên hơn cả mối liên hệ giữa chúng ta với con cái.

Chỉ với hôn nhân lành mạnh mới có gia đình lành mạnh. Hôn nhân lành mạnh là nền tảng cho gia đình, nơi dưỡng dục con cái. Thật không may, dữ liệu điều tra dân số gần đây nhất cho thấy chiều hướng giảm sút không ngừng số gia đình hiện diện đủ cha và mẹ - hiện tại dưới hai mươi lăm phần trăm trong tổng số gia đình ở Mỹ là có đủ cha mẹ. Rõ ràng là có quá nhiều người đã không ưu tiên đúng mối quan hệ giữa họ và người bạn đời của mình.

Mối quan hệ hôn nhân phải được xem là mối quan hệ quan trọng hơn hết của con người. Trong Sáng thế ký, chúng ta đọc thấy mạng lệnh:

“Bởi vậy cho nên người nam sẽ lìa cha mẹ mà dính dứu cùng vợ mình, và cả hai sẽ nên một thịt” (Sa 2:24).

Tôi thích chọn những từ ngữ hơi khác đi để thay thế cho 3 mạng lệnh mà chúng ta thấy ở đây. Chúng tạo ra giai điệu hấp dẫn giúp bạn dễ ghi nhớ những mạng lệnh này:

1. *Người nam sẽ lìa (leave) cha mẹ.* Trong cuộc đời mình, đây là thời điểm người nam cắt đứt những mối dây lệ thuộc vào cha mẹ mình.

2. *Người nam sẽ dính liền (cleave) cùng với vợ mình.* Người nam phải thay mối quan hệ phụ thuộc vào cha mẹ bằng mối quan hệ phụ thuộc lẫn nhau với vợ mình.

3. *Cuối cùng, cuộc đời hai người phải kết chặt với nhau (weave) và trở nên một thịt.* Cuộc đời họ phải tan chảy và hòa quyện với nhau để hai người trở thành một thực thể. Những giá trị, hoạt động và mục tiêu của họ phải kết chặt với nhau.

Tôi gợi ý bạn và người bạn đời mình nên cẩn thận cân nhắc khuôn mẫu này: Lìa, dính liền, kết chặt. Thiếu quan tâm vào mối quan hệ hôn nhân sẽ đặt toàn bộ cấu trúc gia đình trên một nền cát lún. Con cái sẽ sớm rời xa tổ ấm gia đình; rồi đột nhiên bạn có cảm giác sống với vợ hoặc chồng mình như thể sống với một người xa lạ. Bạn sẽ đánh mất luôn cả lớp vỏ bọc của một mối quan hệ gần gũi với người mà bạn gọi là bạn đời.

Có một dạo, Linda bận túi bụi với lũ trẻ. Với bốn đứa trẻ phải chăm sóc cộng với lịch trình đi công tác liên tục của tôi, điều này chẳng gì là ngạc nhiên. Sự thể phải như vậy. Có đôi lúc tôi cảm thấy khó chịu bởi cô ấy dường như dành ưu tiên cho các con trên hết mọi thứ khác, kể cả tôi. Một tối nọ, tôi hỏi cô ấy: “Linda, với em bộ anh không quan trọng hơn các con sao?” Buổi trò chuyện đó thật khó khăn nhưng quan trọng vì vợ chồng tôi nhận ra mình đang để cho các con yêu quý xen vào giữa hai chúng tôi.

Ngay lúc đó, chúng tôi quyết định không thể cho phép điều đó xảy ra và bắt đầu thực hiện một số lựa chọn ưu tiên. Chúng tôi thống nhất ôm hôn nhau trước mặt các con và không để chúng chen ngang vào. Đang khi trò chuyện, chúng tôi không để chúng ngắt lời mình, dẫu rằng trẻ nhỏ luôn tưởng rằng ý muốn tức thời của chúng sẽ tạo ra những biến

cổ làm rung chuyển quả đất. Vợ chồng tôi cũng kiên quyết không bao giờ hy sinh những buổi hò hẹn của mình nữa.

Linda và tôi thường xuyên hẹn hò nhau. Dù những cuộc hẹn của chúng tôi thường tự phát, nhưng ít nhất mỗi tháng chúng tôi hẹn nhau một lần. Mục tiêu của chúng tôi là hẹn nhau hai lần một tháng. Khi lũ trẻ còn nhỏ, hẹn hò đòi hỏi phải sắp xếp nhiều thứ; giờ thì chúng lớn hơn, chuyện hẹn hò cũng dễ hơn nhiều.

Đôi khi, những buổi hẹn của chúng tôi cũng hơi đắt tiền, như ăn tối ở một nhà hàng có khung cảnh dễ thương chẳng hạn. Nhưng thường thì chúng tôi chỉ gặm bánh mì thịt và đến rạp xem phim. Hoặc chúng tôi mượn một đĩa phim và nằm nhà vừa xem phim vừa nhai bắp rang. Chúng tôi cũng có thể dẫn nhau đến quán Starbucks trò chuyện chốc lát. Đôi khi, chúng tôi đi tản bộ gần nhà để hít thở không khí trong lành và xua đi những căng thẳng của một ngày làm việc vất vả.

Hàng năm, Linda và tôi dành ít nhất một dịp cuối tuần để đi chơi xa. Chúng tôi gọi đây là ngày kỷ niệm hàng năm của chúng tôi và cùng nhau đến căn nhà trên bãi biển hoặc một khách sạn nào đấy. Một điều như thế rất quý báu cho hôn nhân của bạn. Hãy làm cho thì giờ này trở nên đặc biệt với bạn và người bạn đời của mình, một điều gì đó mà bạn trông đợi nhiều tuần nay và rồi xúc động nhớ lại suốt nhiều năm sau đó.

Ví dụ như có một năm, tôi đã bắt đầu làm cho những tuần lễ trước ngày hẹn trở nên hứng thú. Chắc bạn đã từng nhìn thấy những hoa giấy hình trái tim bán ở các quầy văn phòng phẩm. Trong ba tuần lễ trước đó, cứ mỗi tuần tôi lại đem hoa giấy rải khắp nơi – trong quyển Kinh thánh của cô ấy, trong sổ ghi séc, trong giày dép, túi xách, đồ trang điểm, trong xe hơi, dưới gối, trong áo khoác và trong ngăn tủ quần áo của cô ấy. Nhiều lần trong ngày, cô ấy tìm thấy chúng rơi vương vãi khắp nơi. Thậm chí cô ấy phát mệ vì phải liên tục nhặt chúng lên.

Ngày hẹn hò cuối tuần thật sự cũng đến, tôi chọn địa điểm, đặt mua hoa hồng với màu hoa cưới của chúng tôi và để sẵn một chai rượu táo trong phòng. Tôi cũng nắn nót viết những lời thi vị cho bức thư tình mà cánh đàn ông chúng tôi thường rất ghét viết ra. Tôi tặng cô ấy một máy quay phim mới để lưu giữ thêm nhiều thời khắc hạnh phúc của gia đình. Tôi rất vui vì đã làm cho ngày cuối tuần đó trở nên đặc biệt và muốn cô ấy biết rằng cô ấy quan trọng đối với tôi thế nào.

Năm vừa rồi, chúng tôi kỷ niệm hai mươi lăm năm hôn nhân hạnh phúc bên nhau. Thật khó tin lại có người chịu sống chung với tôi suốt từng ấy năm. Chúng tôi hoạch định một kỳ nghỉ tuyệt vời đến Athens vài ngày, sau đó là chuyến hải hành đến các đảo nhỏ Hy-Lạp và cuối cùng là vài ngày ở Istanbul. Đúng hôm kỷ niệm ngày cưới, ngay trước chuyến đi chừng vài tuần lễ, tôi đưa cô ấy một tấm thẻ trong đó ghi năm món cô ấy sẽ phải mua trong chuyến đi: một thứ gì đó sáng bóng, một thứ gì đó lấp lánh, một thứ gì đó làm cho cô ấy ấm áp, một thứ gì ngộ nghĩnh và cuối cùng là một món có thể nhắc chúng tôi nhớ đến kỳ nghỉ của mình. Chuyến đi thật tuyệt vời, thật nhiều niềm vui mà chúng tôi không nhất thiết phải đợi thêm hai mươi lăm năm nữa mới lặp lại điều tương tự!

Thưa quý ông – là người làm chồng – tôi thách thức bạn hãy làm điều đó. Hãy lên kế hoạch, thuê người giữ trẻ và tạo ra thì giờ đặc biệt dành cho vợ mình. Tôi chắc rằng bạn có thể sáng tạo ra những giờ đặc biệt thật phù hợp với sở thích của người bạn đời mình. Lẽ đương nhiên, là vợ, bạn không thể nào ước lượng hết niềm vui mà chồng bạn cảm nhận khi bạn là người khởi xướng việc lên kế hoạch cho bữa tối đặc biệt với chồng, dầu rằng chồng bạn miễn cưỡng công nhận điều đó.

Nhiều năm trước, một lần nọ, tôi đang trên đường đi công tác một tuần ở Châu Âu, tiếp sau đó là một tuần nữa ở Nhật Bản và Châu Á. Giữa hai tuần lễ đó là những ngày cuối tuần rảnh rỗi mà tôi nói với Linda rằng tôi sẽ về với cô ấy và gia đình. Cô ấy tưởng tôi bị lẫn lộn. Cô ấy bảo thay vì vượt cả đoạn đường dài bay từ châu Âu về nhà, rồi lại từ nhà bay sang Nhật Bản, tôi nên đi thẳng từ châu Âu đến Nhật Bản và dành một, hai ngày để nghỉ ngơi. Thay vì vậy, thông qua thư điện tử gửi đến vài cô bạn thân của Linda, tôi đã sắp đặt một bữa tiệc sinh nhật đầy ngạc nhiên cho cô ấy vào dịp cuối tuần đó.

Tôi đáp máy bay về đến nhà vào sáng thứ Bảy, có cô ấy và các con ra đón tôi ở phi trường. Gia đình chúng tôi sum vầy vui vẻ bên nhau cả buổi chiều. Tối đó, tôi nhờ cô bạn của Linda tạt ngang trông chừng bọn trẻ, còn chúng tôi cùng nhau đến một khách sạn lãng mạn thiết kế cho tuần trăng mật dưới phố, ở đấy có sẵn những đóa hồng tươi thắm đang chờ cô ấy. Sáng hôm sau, chúng tôi đi nhà thờ, sau đó đi ăn tối ở nhà hàng. Khi chúng tôi đến nhà hàng thì – thật là ngạc nhiên! Hai mươi lăm người bạn đang chờ sẵn để chúc mừng sinh nhật cô ấy. Tiệc tàn, chúng tôi về nhà, tôi thu xếp hành lý để đi Nhật Bản và châu Á và chạy vụt đến phi trường. Dầu tôi chỉ có ba mươi tiếng đồng hồ ở nhà, nhưng đó là những giờ phút mà Linda cảm thấy thật đặc biệt.

TỪ BẤT ĐỒNG ĐẾN NHẤT TRÍ

Trong chương 3, chúng ta đã thảo luận về nhu cầu đặt tài chánh dưới sự dẫn dắt của Đức Chúa Trời và kiểm soát chúng bằng nguyên tắc của Ngài. Chúng ta đã thảo luận xong ba nguyên tắc đầu, trong chương này, chúng ta sẽ đi tiếp đến nguyên tắc thứ tư. Bây giờ chúng ta sẽ xét đến mối quan hệ vợ chồng với ý tưởng chuyển từ bất đồng sang nhất trí.

Nhiều năm qua, tôi đọc thấy nhiều nghiên cứu và bài viết khác nhau bàn về những nguyên nhân dẫn đến ly dị. Trong hầu hết trường hợp ly dị, tài chánh là một trong ba nguyên nhân hàng đầu. Để giải quyết nan đề, tôi xin gợi ý một phương thuốc đơn giản mà hữu ích: “Hãy nhất trí”. Chúng ta hãy xem xét lời Kinh thánh trong thư Ê-phê-sô:

“Hỡi kẻ làm vợ, phải vâng phục chồng mình như vâng phục Chúa. Ấy vậy, như Hội Thánh phục dưới Đấng Christ, thì đàn bà cũng phải phục dưới quyền chồng mình trong mọi sự. Hỡi người làm chồng, hãy yêu vợ mình như Đấng Christ đã yêu Hội Thánh, phó chính mình vì Hội Thánh. Cũng một thể ấy, chồng phải yêu vợ như chính thân mình. Ai yêu vợ mình thì yêu chính mình vậy” (Eph 5:22,24,25,28).

Đây là một nguyên tắc đầy uy quyền trong phân đoạn này – nguyên tắc thuận phục lẫn nhau. Nếu áp dụng ý tưởng này vào tài chánh và hôn nhân, thì thay vì đòi hỏi phải theo cách của mình, bạn và người bạn đời cần phải hoàn toàn nhất trí trong mọi khía cạnh tài chánh của gia đình.

Hãy thực hiện những thỏa thuận mua bán quan trọng trong sự cân nhắc thấu đáo, kiên quyết và có sự hiệp ý cầu nguyện giữa hai người. Trước khi mua bán, hãy hoàn toàn nhất trí về mọi mặt: giá cả, nhãn hiệu, kiểu dáng, thời gian... Nếu bạn chưa nhất trí thì đừng tiến hành mua bán gì hết.

Hai vợ chồng người bạn thân có kể cho tôi nghe câu chuyện về cô con gái mới lập gia đình của họ và người chồng mới cưới của cô. Cô gái ấy cho rằng mình cần mua xe mới. Cô tự ý đi mua một chiếc xe khá đắt so với túi tiền của hai vợ chồng. Khi chồng về, với sự hân hoan ngờ nghệch, cô báo tin mình mua xe như thể anh chồng nên khen tính chủ động và tự tin nơi cô. Chiếc xe của chàng rể đã cũ kỹ. Chộp lấy cơ hội, ngay hôm sau, anh ta đi mua cho mình một chiếc xe mới có kiểu dáng còn sành điệu hơn cả xe của cô vợ. Không cần phải bàn thêm, nếu việc chi trả cho một chiếc xe mới đã nằm ngoài ngân sách, thì với hai chiếc, chắc hẳn họ sẽ phải phá sản. Điều này trái ngược với những gì mà tôi đã nói về sự thuận phục lẫn nhau.

Nhìn từ hai khía cạnh, nam giới chúng ta gặp khó khăn hơn nữ giới trong vấn đề thuận phục lẫn nhau. Thứ nhất, có lẽ chúng ta cảm thấy vai trò người chủ gia đình của mình cho chúng ta thẩm quyền không cần phải giải trình hay thuận phục vợ. Thứ hai, như câu ngạn ngữ cổ có nói: “Sự khác biệt giữa những người đàn ông và những cậu bé con nằm ở giá trị của những món đồ chơi của họ”. Có thể chúng ta không cần đến những thứ như: súng săn mới, xe thể thao, gậy đánh golf, tàu trượt phản lực, cần câu siêu nhẹ, hay là xe vượt địa hình. Trong khi đó, nữ giới dễ bị thôi thúc mua những bộ cánh mới mà không hề dự tính trước. Đang khi đi dạo chợ với chị em bạn nữ, họ có thể mua một chục bộ, thậm chí cả trăm bộ áo mới với giá chỉ bằng vài món đồ chơi của cánh đàn ông chúng ta.

Tôi nhớ lại nhiều năm trước, có một người đến nhà tôi tiếp thị bộ bách khoa toàn thư. Tôi yêu sách và thích theo đuổi tri thức. Không những tôi muốn có bộ bách khoa toàn thư mà tôi cho là “đầu tư lớn cho con cái,” tôi còn muốn mua trọn bộ “Những quyển sách vĩ đại” – gồm nhiều tác phẩm kinh điển của hai thiên niên kỷ vừa qua. Đúng ngày hẹn người bán sách đến nhà thì Linda ngã bệnh nằm trên giường. Áp dụng nguyên tắc “nhất trí về tài chánh,” tôi liên tục đi qua đi lại từ phòng khách vào phòng ngủ, đến cạnh giường cô ấy để thảo luận khả năng mua bán. Sau nhiều bận tới lui, cuối cùng Linda cũng chịu thua. Tôi rất hăm hở, phấn khởi chờ đợi mấy quyển sách mới mua được gửi tới.

Quả là một cuộc mua bán tệ hại! Linda không còn cách nào khác, tôi đã ép cô ấy phải nhất trí với tôi. Lần mua bán duy nhất này đã ám ảnh tôi suốt nhiều năm khi tôi nhận ra mình đã ép cô ấy, đặc biệt đó là lúc cô ấy không được khỏe. Đến hôm nay, bộ “Những Quyển Sách Vĩ Đại” đó chỉ để chùng trong nhà, hầu như chưa quyển nào được đụng đến hay đọc qua. Chúng là sự nhắc nhở không ngừng về sự cần thiết phải có sự nhất trí giữa hai chúng tôi. Tôi không nghĩ mình sẽ bỏ hay bán chúng đi, nhưng sẽ để chúng lại làm sự nhắc nhở không ngừng cho mình!

Cũng hãy áp dụng nguyên tắc này vào mọi hình thức đầu tư. Đừng đầu tư gì cả trừ khi cả hai đã hoàn toàn nhất trí với nhau. Tôi thấy nam giới chúng ta nói chung thích mạo hiểm hơn, có những mạo hiểm rất ngớ ngẩn hoặc chẳng đáng bỏ công chút nào. Chúng ta

sẵn sàng hy sinh cả căn nhà chỉ vì một hứa hẹn sẽ thắng lớn. Thường thì các bà vợ của chúng ta có thể giúp chúng ta có cái nhìn thận trọng và quân bình hơn.

Hồi mới cưới, Linda xem chứng khoán và quyền đầu tư chứng khoán là cờ bạc nên ý nghĩ như thế là sai trật rõ mười mươi. Vì thế chúng tôi không dính dáng gì đến thị trường chứng khoán. Thật ra, do giữ khư khư nguyên tắc này, chúng tôi gần như để cho quyền đầu tư chứng khoán đầu tiên của mình hết hạn trước khi kịp khai thác chúng. Sau vô số lời giải thích khác nhau về thể nào chứng khoán cũng là một dạng cổ phần có giá trị và có thật, cuối cùng chúng tôi cũng bỏ qua ý kiến cho rằng “Đây là cờ bạc!” Bây giờ chúng tôi là những cổ đông của một loạt các công ty – đây là một trong những lĩnh vực đầu tư mà chúng tôi nhất trí với nhau. Tuy nhiên cũng có nhiều khi sự đầu tư của chúng tôi không được suôn sẻ. Dù cô ấy đồng ý cho tôi tiến hành, nhưng lẽ ra tôi nên nhạy cảm trước thái độ ngần ngại và lời cảnh báo của cô ấy.

Cũng hãy áp dụng nguyên tắc này vào ngân sách giải trí và những chuyện khác. Ở sở làm, bạn chi hết bao nhiêu cho bữa trưa và các khoản tương tự, hay là bạn nên đem theo phần cơm hộp làm sẵn ở nhà để tiết kiệm được vài ba đô-la? Bạn nên chi bao nhiêu cho các hoạt động giải trí hàng tháng? Bạn sẽ đi ăn tiệm bao nhiêu lần trong tháng và sẽ chi hết bao nhiêu cho các bữa ăn đó? Hay bạn sẽ cho các con bao nhiêu tiền tiêu vặt hoặc để trả công cho vài công việc nhà chúng làm? Ngay cả những việc đơn giản như tiền cho con tiêu vặt cũng nên được cả hai vợ chồng bàn bạc. Trước khi kết thúc, bạn phải đặt những nguyên tắc dạy dỗ con cái về giá trị của tiền bạc vào đúng chỗ. Tất cả những điều này phải được bạn và người bạn đời đem ra thảo luận và nhất trí với nhau.

Tương tự, hãy áp dụng nguyên tắc này vào khoản để đóng góp cho công tác thiện nguyện của bạn. Việc đóng góp cho nơi nào và đóng góp bao nhiêu phải được hai vợ chồng quyết định trong sự thống nhất tuyệt đối. Nếu bạn muốn hỗ trợ một tổ chức từ thiện mà chồng hoặc vợ của bạn không thấy cảm động thì đừng tiến hành nữa. Có lẽ bạn bị thuyết phục bởi nguyên tắc không ngừng gia tăng số tiền làm từ thiện mà chúng ta đã thảo luận trong chương 3, nhưng nếu người bạn đời của bạn không thấy như vậy thì cũng đừng làm.

Rõ ràng là xung đột có thể xảy ra giữa những nguyên tắc vâng phục Đức Chúa Trời và nguyên tắc thuận phục lẫn nhau trong vấn đề tài chánh. Bạn sẽ giải quyết thế nào khi thấy hai nguyên tắc Thánh kinh này mâu thuẫn với nhau? Bạn sẽ chọn vâng theo nguyên tắc nào? Dù không tìm thấy trong Kinh thánh phương án giải quyết nào đơn giản hoặc rõ ràng, nhưng tôi nghĩ rằng việc làm theo ước muốn của người bạn đời về lâu về dài có lợi hơn. Hãy nói với chồng hoặc vợ mình về niềm khao khát dâng hiến cho công việc từ thiện của bạn cùng với lòng tin quyết đó là cách đúng đắn để tôn cao Đức Chúa Trời. Tuy nhiên, nếu không có sự đồng ý của người kia, đừng vội làm gì hết. Hãy nhất trí với người bạn đời của mình trước khi dâng hiến cho công việc từ thiện. Sau đó, hãy trình dâng vấn đề lên cho Chúa, xin Ngài hoặc thay đổi tấm lòng bạn, hoặc thay đổi tấm lòng người bạn đời của bạn. Biến chuyển xảy đến theo sau đó sẽ giúp cả hai bạn được tăng trưởng thuộc linh.

Tôi có tư vấn cho một chị tín đồ nọ có chồng chưa tin Chúa. Chuyện dâng hiến trở thành vấn đề gây tranh cãi giữa họ. Thay vì giúp đem chồng đến với Chúa, vấn đề đó trở

thành một cái cớ để người chồng tự khép kín mình. Tôi khuyên chị ta nên thuận theo ước muốn của chồng nhưng cũng không ngừng bày tỏ ước muốn của mình cho chồng biết. Hy vọng rằng cuối cùng, người chồng sẽ quy phục Chúa bởi cách cư xử của vợ mình (IPhi 3:1).

Áp dụng nguyên tắc thuận phục lẫn nhau hay “nhất trí” này vào mọi vấn đề tài chánh sẽ có kết quả lớn lao trong mối quan hệ vợ chồng. Nếu bạn không thể nhất trí – thì đừng làm. Hãy chọn một giá trị và mục đích chung cho từng khía cạnh tài chánh của bạn. Sau một, hai năm làm điều này, chắc chắn tài chánh và hôn nhân của bạn sẽ được cải thiện rất nhiều.

Nói tóm lại, ưu tiên chính thứ hai trong đời sống chúng ta là dành ưu tiên những mối quan hệ gia đình. Hãy dành ưu tiên cho mối dây ràng buộc với người bạn đời của mình qua những cuộc hẹn hò và đi chơi xa cùng nhau. Hãy kiểm soát tài chánh của bạn bằng sự nhất trí với nhau. Hãy dành thời gian thường xuyên cho con cái của bạn. Sống quân bình không hề đơn giản. Khi đã dành ưu tiên rõ ràng và thích hợp cho Đức Chúa Trời và gia đình, bạn sẽ cân nhắc đến ưu tiên chính thứ ba.

Câu hỏi chương 4

1. Làm thế nào bạn có thể đặt sự ưu tiên cho người bạn đời trên con cái và sự nghiệp?
2. Có cần thiết phải hẹn hò thường xuyên với người bạn đời hay không? Tại sao?
3. Làm thế cách nào để ưu tiên thì giờ cho gia đình giữa những hoạt động thường xuyên trong tuần của bạn?
4. Người bạn đời của bạn xoay sở với con cái như thế nào khi bạn đi xa?
5. Bạn sẽ đối xử như thế nào đối người bạn đời cực kỳ bận rộn, đi công tác thường xuyên, không tham gia Hội Thánh, ít gần gũi với gia đình và phớt lờ những gợi ý thay đổi thứ tự ưu tiên mà bạn đưa ra?
6. Bạn có thể làm gì để cải thiện tình hình nếu người bạn đời của bạn là một người tham công tiếc việc hoặc đơn giản không muốn điều chỉnh thứ tự ưu tiên trong đời sống mình?

5. THÀNH CÔNG TRONG NƠI LÀM VIỆC

Tại Intel, thỉnh thoảng có lúc hai người cùng làm chung một việc; chúng tôi gọi đó là mối quan hệ “hai trong một chiếc hộp”. Đôi khi chúng tôi kết hợp hai nhóm lại và điều này giúp tôi trơn bước chuyển tiếp. Có khi chỉ vì công việc quá nhiều nên một người làm không xuể. Cũng có khi, đó là phương cách hữu ích để người có thâm niên giúp phát triển người trẻ hơn hầu cho cuối cùng người trẻ có thể tự mình quán xuyến toàn bộ công việc.

Khi mới vào nghề, tôi được xếp làm chung với một giám đốc dày dạn kinh nghiệm tên là Mike. Tôi xông xáo và mau mắn còn Mike đầy kinh nghiệm và là một trong những giám đốc lập trình tài giỏi nhất mà tôi từng biết.

Một lần nọ, cả hai chúng tôi đều nhận được bức thư điện tử hỏi về phương hướng chi tiết cho một vấn đề mà tôi thấy không mấy quan trọng. Bức thư đề xuất một phương hướng hành động. Vì có quá nhiều công việc phải làm, tôi lập tức trả lời mà không cần đắn đo suy nghĩ: “Được.”

Ngày sau đó, tôi nhận được thư của Mike. Anh nói: “Không được chút nào và cậu biết điều đó. Chỉ có cậu là thấy nó không quan trọng và cậu đang làm sai trách nhiệm khi để nó qua đi như thế.”

Ồ, tôi đang bị khiển trách! Tôi đáng bị như thế. Mike nói rất đúng. Tôi đã lười nhác và vội vã tống khứ vấn đề đó ra khỏi hộp thư của mình. Hôm đó, tôi học được bài học cả đời không thể nào quên: tôi phải quán xuyến mọi thứ mà tôi chịu trách nhiệm bằng cách vận dụng mọi khả năng tốt nhất, thậm chí khi đó không phải là ưu tiên cao nhất của tôi.

Như đã nói từ đầu đến giờ, trước hết, hãy thảo kế hoạch cho cuộc đời bạn. Thứ hai, dành ưu tiên cho mối quan hệ cá nhân với Đức Chúa Trời. Thứ ba, dành ưu tiên thời gian cho gia đình. Sau khi thiết lập rõ ràng những ưu tiên theo Kinh thánh cho đời sống mình, bạn nên chuẩn bị giải quyết ưu tiên kế tiếp: sự nghiệp hoặc công việc của bạn.

Tôi tin quyết rằng Cơ đốc nhân phải là những nhân viên hoàn hảo nhất. Chúng ta phải là người dám nhìn vào hoạt động công việc của mình và phải tuyên bố với sự tự tin trước Cha Thiên Thượng cũng như trước mặt người chủ trên đất rằng: “Tôi đã cố gắng hiến điều tốt hơn hết mà tôi có.” Tôi xin nhấn mạnh đây không phải là cái cớ cho thói tham công tiếc việc. Tuy nhiên, trong bất cứ giờ nào bạn chú tâm vào công việc – thường là một phần ba hoặc hơn trong tổng số giờ mà bạn thức – thông điệp dành cho bạn rất đơn giản: Hãy làm hết sức mình.

Thánh kinh liên tục và rõ ràng ủng hộ quan điểm này.

“Hãy làm việc gì, hãy hết lòng mà làm, như làm cho Chúa, chớ không phải làm cho người ta, vì biết rằng anh em sẽ bởi Chúa mà được cơ nghiệp làm phần thưởng. Hãy hầu việc Đấng Christ, tức là Chúa” (Co 3:23-24).

Chúng ta thấy chủ đề này được nói đến ở đây và trong thư [Eph 4:28](#) [ITe 4:11](#) [5:12-13](#) [ITe 3:10](#) [ICo 4:12](#) [9:6](#) [15:58](#). Tôi không phải là nhà thần học, tôi biết nguyên tắc đơn giản “để Kinh thánh giải nghĩa Kinh thánh” là một trong những nguyên lý căn bản để nghiên cứu Kinh thánh. Nói cách khác, nếu Kinh thánh không ngừng lặp lại và giải thích một đề tài hay chủ đề nào đó, thì hãy lắng nghe.

Có thể tôi là người lý tưởng hóa, nhưng tôi thích tin rằng mỗi Cơ đốc nhân là một nhân viên tuyệt vời. Không phải vì người tin Chúa cao trọng hơn người chưa tin. Kinh thánh dạy chúng ta phải “khiêm nhường xem người khác như tôn trọng hơn mình” ([Phi 2:3](#)).

Thay vào đó, như thư Cô-lô-se cho biết, chúng ta có một “cơ nghiệp từ Chúa,” chúng ta có thể nhìn lại hoạt động hằng ngày, những lần tranh luận, công kích cá nhân hay bất kỳ điều nào khác để thấy rằng phần thưởng cao trọng nhất của chúng ta không phải là lương bổng, thăng tiến, danh tiếng cá nhân, quyền đầu tư chứng khoán hay bất kỳ hình thức công nhận về tài chánh và thế tục nào khác. Phần thưởng của chúng ta là một phần thưởng lớn nhưng đơn giản, ấy là lời khen “Được lắm, hỡi đầy tớ ngay lành và trung tín” từ Cha Thiên Thượng khi chúng ta nhận được cơ nghiệp là sự sống đời đời nơi Ngài.

Dĩ nhiên, một số người sẽ cho rằng điều đó có nghĩa là Cơ đốc nhân phải nhận lấy vị trí đầy tớ thấp hèn nhất. Nhưng suy nghĩ đó chẳng đúng chút nào. Dù thái độ hằng ngày của chúng ta phải như đầy tớ, nhưng Cơ đốc nhân không nên bối rối hay ngần ngại mong muốn trở nên vĩ đại hơn và có vai trò quan trọng hơn. Dù chúng ta phải thỏa lòng khi ở trong bất kỳ vị trí hay vai trò nào, nhưng chúng ta cũng nên vui mừng tìm kiếm vai trò ảnh hưởng và sử dụng chúng cho vương quốc Đức Chúa Trời. Hãy nghĩ về những con người vĩ đại trong Kinh thánh: Giô-sép, chỉ dưới quyền Pha-ra-ôn – vị vua vĩ đại nhất thế giới thời bấy giờ; Mô-i-se, con trai Pha-ra-ôn, lãnh đạo của dân Hê-bơ-rơ; Đa-ni-ên, quyền hạn đứng thứ hai dưới ba triều vua khác nhau thống trị thế giới đương thời; Nê-hê-mi, cố vấn tin cậy cho vua mình; rồi Đa-vít và Sa-lô-môn, những lãnh đạo của quốc gia vĩ đại nhất thế giới thời bấy giờ. Hết lần này đến lần khác, chúng ta thấy người của Đức Chúa Trời ở trong địa vị vĩ đại và có nhiều ảnh hưởng. Nhiều trường hợp, tôi thấy do thiếu người lãnh đạo Cơ đốc trong những lĩnh vực khác nhau như truyền thông hoặc chính trị nên dẫn đến tình trạng xa rời khỏi những nguyên tắc Cơ đốc và đạo đức. Là một công dân nước Mỹ, chúng tôi có thể tự hào nhìn vào thực tế rằng hầu hết cha ông chúng tôi – những người lập quốc – cũng là những Cơ đốc nhân vững vàng và đi nhà thờ thường xuyên. Tư tưởng tách rời thế quyền ra khỏi giáo quyền nổi lên là để giáo hội không bị biến thành quốc giáo như trường hợp của Anh Giáo. Một tư tưởng như thế không khi nào có nghĩa là chúng ta phải tách rời đức tin với đất nước hoặc với quan điểm chính trị của chúng ta (xin nhớ dòng chữ “Chúng tôi tin cậy Đức Chúa Trời – In God We Trust”). Nguyên hôm nay Đức Chúa Trời Toàn năng nhìn thấy chúng tôi là một dân tộc lựa chọn việc tôn cao Ngài. Nguyên chúng tôi là một đất nước được Đức Chúa Trời ban phước.

Chúng ta đọc trong lời cầu nguyện nổi tiếng của Gia-bê:

“Gia-bê khẩn nguyện với Đức Chúa Trời của Y-so-ra-ên rằng: Chớ chi Chúa ban phước cho tôi, mở bờ cõi tôi rộng lớn; nguyện tay Chúa phù giúp tôi, giữ tôi được khỏi sự dữ, hầu cho tôi chẳng buồn rầu! Đức Chúa Trời bèn ban cho y như sự người cầu nguyện” (ISu 4:10).

Rõ ràng là Gia-bê không cậy mình trong việc tìm kiếm ơn phước Chúa trên cuộc đời và tài sản của mình nhưng ông nhờ cậy cánh tay Đức Chúa Trời phò giúp, dẫn dắt ông từng bước một. Tôi thường cầu nguyện như vậy: Lạy Chúa, xin mở rộng bờ cõi con để con có thể làm chứng nhân uy quyền hơn cho vương quốc Ngài. Lạy Chúa, xin khiến tài sản con thêm nhiều lên hầu cho con có thể dâng hiến nhiều hơn cho công việc của vương quốc Ngài trên đất. Lạy Chúa, xin sử dụng địa vị con ở sở làm, ở nhà và trong cộng đồng để dắt dẫn nhiều người đến với Ngài qua đời sống và lời làm chứng của con.

QUÂN BÌNH GIỮA CÔNG VIỆC VÀ SỰ NGHỈ NGƠI

Như đã mô tả trong chương 1, trong sự nghiệp của mình, tôi phải trải qua những giai đoạn làm việc vất vả. Ví dụ như khi chúng tôi đang trong giai đoạn hoàn tất mẫu thiết kế chip 80486, cuộc sống của chúng tôi có thể nói là gói gọn trong 18 – 20 tiếng đồng hồ ở sở làm, rồi về nhà, ngủ một ít và tắm rửa trong vòng sáu đến tám tiếng rồi sau đó trở lại công ty, tiếp tục làm việc 18-20 tiếng đồng hồ nữa. Ngày nào cũng vậy, chúng tôi quay cuồng theo chiếc kim đồng hồ mà làm việc. Chúng tôi đang chạy đua với ngành công nghiệp, với lịch trình của mình và dĩ nhiên là với những thách thức mà chúng tôi tạo ra cho mình.

Chúng tôi cam kết với cấp trên là sẽ hoàn tất trước Giáng Sinh 1988. Ngày 25 tháng 12 năm đó đến và đi; dù chúng tôi làm việc với tiến độ chóng mặt, con chip vẫn chưa hoàn tất. Tết Dương Lịch cũng đến và đi. Chúng tôi dốc sức hết tháng Một, qua đến tháng Hai. Ngày và giờ không ngừng chất chồng thêm căng thẳng và áp lực. Đang trong giai đoạn làm việc căng thẳng để hoàn tất mẫu thiết kế, một ngày nọ, một thành viên trong đội loạng choạng bước vào văn phòng của tôi, anh ta vừa đi vừa lẩm bẩm điều gì đó không thành câu, thành chữ về sự cố xảy ra với con chip. Rõ ràng anh ta sắp sửa nổ tung và cần được nghỉ ngơi ngay lập tức.

Cuối cùng thì cao điểm của giai đoạn hoàn thiện thiết kế cũng hoàn tất. Trong khi chờ những mẫu đầu tiên được gửi về từ bộ phận chế tạo, chúng tôi bắt tay ngay vào hành động. Ngoại trừ một đội làm khung ở lại, chúng tôi buộc tất cả phải rời công ty và phải nghỉ ngơi thư giãn thật xứng đáng! Nếu không phải là thành viên của đội làm khung, thì tùy theo tình hình lúc đó, không ai được phép có mặt ở công ty hoặc trong vòng ba tuần lễ, hoặc cho đến khi mẫu silicon thử nghiệm đầu tiên được gửi về.

Chúng ta có thể gọi đây là “căng thẳng có kiểm soát.” Chúng ta cân cân bằng giữa giai đoạn làm việc tập trung cao độ – là lúc chúng ta dốc sức, dốc thì giờ vào sự nghiệp mình – và thời gian để nghỉ ngơi, thư giãn, dành cho gia đình và các kỳ nghỉ.

Như tôi có nói, vừa làm việc chăm chỉ mà vẫn ưu tiên cho Chúa và gia đình cũng giống như hành động tung hứng. Công việc, hội thánh và thời gian riêng tư đòi hỏi sự chú ý của chúng ta và hãy xem đây là sự thách thức cũng như là cơ hội để bắt tay sắp xếp thứ tự ưu tiên cho mình. Trong đời sống hôn nhân của mình, vợ chồng tôi thảo luận về lịch trình, việc phân chia và sử dụng thời gian của tôi nhiều hơn bất kỳ đề tài nào khác. Cũng có khi những lần thảo luận này trở thành những cuộc tranh luận gay gắt.

Hơn mười năm trước, chúng tôi tiến hành một hệ thống ghi điểm để theo dõi những gì tôi làm. Nghe có vẻ điên rồ, nhưng nó giúp chúng tôi không còn tranh luận về những số liệu như là tôi ở nhà được bao lâu. Thay vì vậy, hệ thống này mau chóng giúp chúng tôi trao đổi tích cực về việc tôi ở nhà hoặc đi công tác bao lâu. Thường thì những thảo luận đó không liên quan đến giờ giấc nữa mà bàn đến cảm giác cô đơn của Linda khi ở nhà một mình. Đôi khi, nó liên quan đến việc thân xác tôi thì ở nhà, nhưng tâm trí hoặc tình cảm tôi lại ở tận đâu đâu. Tôi bị công việc làm cho xao lãng ngay khi đang ở nhà. Nếu như suốt

buổi tối tôi ngồi trả lời thư điện tử để bắt kịp công việc, thì coi như tôi vẫn làm việc dù đang ở nhà vậy.

Hệ thống của chúng tôi hoạt động như sau: Những ngày tôi về nhà trước 5:00 chiều được cộng 2 điểm; những ngày tôi ở nhà trước 6:15 chiều được cộng 1 điểm; những ngày tôi về nhà sau 6:15 chiều hoặc không về, tôi không được điểm nào. Những ngày cuối tuần tôi vắng nhà bị trừ 1 điểm. Tổng số điểm trong tháng sẽ được lấy làm tử số. Mẫu số sẽ là số ngày làm việc trong tháng. Cuối tháng, chúng tôi sẽ so sánh tổng số điểm với số ngày làm việc trong tháng. Dưới đây là ghi chú của tôi cho mười hai tháng. Những kỳ nghỉ và ngày lễ không được tính điểm (dĩ nhiên là trừ khi tôi đi công tác trong mấy ngày này, nếu vậy tôi sẽ bị trừ đi 1 điểm).

Hệ thống này giúp loại bỏ cảm xúc ra khỏi cuộc thảo luận về thời gian của tôi. Trước khi thiết lập hệ thống này, chúng tôi thường có những trao đổi kém hiệu quả và dễ nản lòng như thế này:

Linda: “Gần đây anh đi xa quá nhiều đấy !”

Pat: “Không phải, thật ra tháng này anh ở nhà còn nhiều hơn cả tháng trước nữa.”

Linda: “Không đâu, tháng này tệ hơn tháng trước nhiều.”

Pat: “Đâu phải đâu. Em nhớ lại đi, tuần rồi năm ngày thì anh đã ở nhà hết bốn.”

Linda: “Nhưng tuần trước đó thì anh đi hết bốn ngày, và lại còn mấy buổi họp gì đó vào cuối tuần nữa.”

Pat: “Không phải, đó là chuyện của tháng trước.”

Linda: “Không phải tháng trước.”

Pat: “Phải mà, đó là trước ngày Lễ Mẫu thân.”

Linda: “Không phải mà...”

Dù hệ thống này chưa thể gọi là hoàn hảo, nhưng nó thể hiện các dữ liệu trước mặt chúng tôi và cho phép chúng tôi tập trung vào những vấn đề có thật. Là một kỹ sư được đào tạo trường lớp hẳn hoi, cuộc đời tôi bị chi phối bởi những dữ liệu. Nhưng nếu dữ liệu nói một đường mà Linda cảm nhận một nẻo, thì chúng tôi cần thảo luận một vấn đề khác hơn, chứ không phải đơn thuần là vấn đề “thời gian”. Có thể tôi ở nhà nhiều hơn nhưng lại không giúp ích nhiều trong công việc nhà hoặc là không dẫn các con đi chơi đây đó để Linda có đủ thời gian yên tĩnh cho thỏa lòng. Lúc đó, có lẽ tôi sẽ điều chỉnh vài điều. Tôi đón đưa này đi thực hành bóng rổ về, dẫn đưa nọ đi chơi khúc côn cầu và cho Linda thanh thoi cả buổi tối mà không cần phải lái xe đi đâu cả. Những lần khác, dữ liệu cho thấy đơn giản tôi đã không xem kỹ lịch trình nên có vài buổi họp và những công việc khác choán hết thời gian.

Nhiều năm trước, tôi và Linda đã thảo luận với nhau khi tôi bắt đầu về nhà trễ nhiều lần trong tuần và đi công tác xa dài ngày nhiều lần trong tháng. Sau đó, tôi đem vấn đề

2005

THÁNG	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
Về nhà trước 5:00 (2 điểm)	3	2	2	1	3	3	2	2	3	1	1	4
Về nhà trước 6:15 (1 điểm)	6	8	4	4	5	9	1	3	5	4	3	10
Về nhà sau 6:15 (0 điểm)	8	7	10	15	9	7	5	16	12	15	17	5
Những ngày cuối tuần (-1 điểm)	1			2				2		2	3	

Tổng số ngày trong tháng	17	17	16	20	17	19	8	21	20	20	21	19
--------------------------	----	----	----	----	----	----	---	----	----	----	----	----

Tổng số điểm trong tháng	11	12	8	4	11	15	5	5	11	4	2	18
--------------------------	----	----	---	---	----	----	---	---	----	---	---	----

Phần trăm của tháng	65%	71%	50%	20%	65%	79%	63%	24%	55%	20%	10%	95%
---------------------	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----

Trung bình 12 tháng	64%	64%	67%	60%	57%	58%	57%	50%	50%	52%	50%	51%
---------------------	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----

này thảo luận với Bryce, cố vấn thuộc linh của tôi – tôi sẽ nói nhiều về ông ở chương sau. Cuối cùng, tôi và Linda đã ngồi lại để nói chuyện với nhau về tình trạng này.

Dù cuộc thảo luận có gay gắt, nhưng chúng tôi đã tiến hành làm một số việc nhằm làm thời gian ở nhà của tôi thêm lên. Bây giờ, từ thứ hai đến thứ năm, tôi nghiêm túc rời công ty về nhà đúng năm giờ chiều. Tôi nói rõ với nhân viên và trợ lý điều hành của tôi rằng từ nay 5:00 sẽ là giờ rời khỏi công ty của tôi, trừ những trường hợp có những buổi họp không thể hoãn lại. Tôi vẫn có thể có những cú điện thoại đang khi lái xe về nhà nhưng đúng 5:00, tôi sẽ phải chui vào xe. Hơn nữa, để sớm khởi đầu ngày cuối tuần, vào thứ Sáu, tôi sẽ rời công ty trước bốn giờ chiều. Để hệ thống này hoạt động, tôi cần phải kiên trì và nhẫn nại, vì chỉ sau vài ba giờ đồng hồ là vài hạng mục công việc dễ dàng lọt vào lịch làm việc của tôi.

Linda và các con không quan tâm đến chuyện tôi đi làm sớm thế nào vào buổi sáng; họ vẫn còn ngủ hoặc đang chuẩn bị đến trường. Nếu sáng nào không đi tập thể dục, tôi thường bắt tay vào việc lúc sáu giờ sáng hoặc sớm hơn để nắm bắt công việc. Cũng vậy, buổi tối, sau khi Linda và các con đã ngủ thì chuyện tôi thức khuya làm việc bao lâu không thành vấn đề. Tuy nhiên, vấn đề là ở chỗ tôi ở nhà được bao lâu – mà phải ở nhà thật sự, không bị phân tâm – tức là khoảng thời gian từ năm giờ chiều đến mười giờ tối các ngày trong tuần và trọn những ngày cuối tuần (dĩ nhiên, bạn có thể đoán biết mấy cô cậu thiếu niên vẫn còn tỉnh như bưng đến tận một giờ khuya!). Đó là những giờ gia đình đặc biệt và phải được nâng niu trân trọng. Mỗi chúng ta cần ưu tiên thì giờ buổi tối này cho gia đình.

Dĩ nhiên là nhân vô thập toàn. Đôi khi tôi trốn trong gara hoặc đánh xe một vòng quanh khu nhà nhằm hoàn tất cuộc gọi quan trọng cuối cùng trong ngày. Cũng vậy, sau bữa tối, khi Linda và bọn trẻ lúi húi dọn dẹp, hoặc ngồi trên máy tính hoặc đọc sách, thì tôi lại được dịp lén vào phòng làm việc. Dù cố gắng cải thiện, nhưng máy tính như thể một nam châm hay lực hấp dẫn kéo tôi về trạng thái làm việc. Có thể là ngay lúc đó, một bức thư điện tử được gửi đến và cần tôi quan tâm. Thế là vài phút sau, tôi lại mê mải trong công việc.

Cũng vậy, là người chú trọng ghi điểm, bạn cần tập trung nhắm vào mục tiêu. Sử dụng hệ thống ghi điểm này, mục tiêu của tôi với Linda là đạt đến con số bảy mươi phần trăm trên cột “ở nhà”. Bạn và người bạn đời mình nên làm thử để biết bình thường bạn sử dụng thời gian như thế nào, sau đó hãy đề ra mục tiêu cho tương lai. Dù có vẻ tầm thường, nhưng mục tiêu là điều rất quan trọng – và dĩ nhiên, nhận được phần thưởng khi đạt được mục tiêu đề ra còn giúp bạn thêm hăng hái và nỗ lực hơn.

Tuy hệ thống ghi điểm này chưa thể gọi là hoàn hảo, nhưng có được một phương pháp biểu diễn dữ liệu để quản lý thời gian sẽ giúp loại bỏ khía cạnh cảm xúc ra khỏi những cuộc thảo luận của bạn. Bạn sẽ nhận ra rằng đạt được vài điểm tốt sẽ thôi thúc bạn cố gắng làm việc tốt hơn và ở nhà nhiều hơn.

NHỮNG XUNG ĐỘT GIỮA GIA ĐÌNH VÀ CÔNG VIỆC

Dĩ nhiên là ý tưởng “căng thẳng có kiểm soát” này không dễ thực hiện, và trong nhiều trường hợp, khi bạn cố gắng quân bình giữa công việc và giờ gia đình, nó còn tạo ra nhiều áp lực hơn. Đôi khi áp lực xuất phát từ khao khát được thành đạt và thành công trong sự nghiệp của chính bạn. Có khi, chúng đến từ người chủ hoặc trực tiếp từ những đòi hỏi ở sở làm – là nơi bạn được mời mọc thăng tiến, làm việc muộn và đẩy những cam kết dành cho gia đình ra xa.

Vài năm trước, tôi được giao trách nhiệm triển khai một dự án tại Hội Chợ Triển Lãm Máy Tính Cá Nhân (PC Expo) diễn ra ở thành phố New York. PC Expo thường tổ chức vào giữa tháng Sáu, ngay sau khi các con tôi nghỉ hè. Không may là trước khi thời gian và địa điểm cho sự kiện này được ấn định, gia đình chúng tôi quyết định dành hai tuần đầu sau khi các con tôi nghỉ hè cho kỳ nghỉ hàng năm. Chúng tôi vẽ ra những kế hoạch nghỉ hè to tát, chẳng những chúng khó thay đổi, mà nếu chúng thay đổi sẽ khiến cả gia đình thất vọng lớn. Thành linh, sự xung đột lớn giữa gia đình và công việc xảy ra.

Tệ hơn nữa, đây là một dự án nổi bật trong công ty. Thêm vào đó, Andy Grove – chủ tịch tập đoàn Intel – tỏ ra rất quan tâm đến dự án này. Mặc cho những áp lực này và vì kiên quyết trung thành với những ưu tiên của mình, tôi quyết định giữ cam kết cho kỳ nghỉ gia đình. Tôi dốc sức chuẩn bị cho những đồng nghiệp có khả năng khác điều hành buổi ra mắt khi tôi vắng mặt.

Khi biết được kế hoạch của tôi, Andy thất vọng và bày tỏ điều này nhiều lần, riêng tư lẫn công khai. Nếu bạn đã từng gặp Andy, bạn sẽ hiểu được sự gay gắt trong cách nói của ông. Tôi đã bị thất sủng, và ai cũng biết vậy. Mặc cho những áp lực ngày một leo thang, tôi quyết định vẫn tiến hành kỳ nghỉ gia đình và nhờ một đồng nghiệp khác trong nhóm đảm nhận phần giới thiệu sản phẩm. Tệ hơn nữa, buổi ra mắt hạng mục sản phẩm mới diễn ra không mấy suôn sẻ. Trong quá trình thực hiện buổi ra mắt, một trong những khách hàng lớn nhất đã tỏ ra thất vọng về Intel. Thêm một lỗi lầm này nữa, thành linh văn phòng của tôi chẳng khác nào một căn nhà tồi tàn ở vùng Sibêri.

Rõ ràng là phần nào của cảm giác mùa đông băng giá này là lỗi của tôi. Việc triển khai dự án không được thuận lợi và lẽ ra tôi phải nỗ lực hơn nữa để đảm bảo mọi thứ đã được chuẩn bị chu đáo trước khi tôi đi. Dầu vậy, vấn đề lớn hơn đó là tôi kiên quyết đặt ưu tiên kỳ nghỉ gia đình lên trên công việc. Nhớ lại giai đoạn này, trừ việc phải chuẩn bị tốt hơn, thì tôi cũng sẽ không thay đổi quyết định.

Nhiều trường hợp khác, tôi chọn cách thảo luận qua điện thoại thay vì đáp máy bay để gặp gỡ trực tiếp. Có khi tôi nhờ những giám đốc khác dự họp giúp tôi. Có khi tôi sẽ không nán lại lâu chỉ để hoàn tất một dự án nào đấy. Dù tôi thích gọi thêm vài cú điện thoại cho công việc đang khi đang lái xe về nhà, nhưng tôi biết rằng nếu tôi vẫn còn nói chuyện điện thoại khi về đến nhà, tức là tôi đang cho Linda và các con biết rằng: Tôi vẫn đang trong trạng thái làm việc. Tôi từ chối vô số cơ hội giải trí hoặc bỏ qua những hoạt động xã hội sau giờ làm việc. Đôi lần, tôi nói “không” với những dự án thêm vào mà hẳn có thể giúp tôi tăng thêm uy tín để được thăng tiến hoặc cất nhắc. Một lần, Andy Grove tỏ ý muốn tôi làm trợ lý kỹ thuật cho ông. Đây là vị trí vô cùng ích lợi. Tôi sẽ được cả tập đoàn biết đến vì được ngồi trong văn phòng của ngài chủ tịch và giám đốc điều hành của

tập đoàn. Thêm vào đó, tác phong lãnh đạo của tôi sẽ được phát triển vì hằng ngày được cùng làm việc với Andy Grove. Nhiều lãnh đạo của Intel từng sử dụng vị trí này làm chìa khóa thăng tiến trong sự nghiệp của họ. Biết rằng điều này sẽ buộc tôi thường xuyên vắng nhà từ bốn đến năm ngày trong tuần, sau khi thảo luận với Linda, tôi đã từ chối đề nghị đó.

Xung đột sẽ đến; bão tố sẽ nổi lên. Tuy nhiên, nếu bạn phát triển một danh tiếng rõ ràng của một nhân viên chăm chỉ và tuyệt vời, bạn có thể xoa dịu được bão tố. Không những vậy, cá tính bạn còn được cải thiện, danh tiếng và uy tín của bạn qua đó cũng tăng lên. Nếu bạn nghiêm túc cống hiến cho sự thành công của công ty và làm hết sức mình trong mọi hoàn cảnh – thậm chí khi bạn không mấy yêu thích công việc, bất đồng với đồng nghiệp hoặc cấp trên của mình đi nữa – thì bạn vẫn có thể sống với những nguyên tắc của mình và thành công vượt bậc.

Một mặt, bạn cần phải dấn thân và trả giá để làm tốt công việc, để bước vào những giai đoạn căng thẳng đó với cả sự tập trung và tận lực. Tuy nhiên, trong những giai đoạn như thế, bạn cần phải giữ sự quân bình bằng những khoảng thời gian thư giãn và nghỉ ngơi.

Làm việc chăm chỉ và trở thành một nhân viên giỏi giang xuyên suốt một giai đoạn căng thẳng sẽ xây dựng danh tiếng ngày càng tốt hơn cho bạn ở nơi làm việc. Hãy xem nó như là một tài khoản ngân hàng ảo nhưng có giá trị lâu bền đối với người chủ của bạn. Nếu bạn làm việc cần mẫn và tận lực cho công ty, bạn sẽ được đào luyện để kiểm soát những khi gió bão nổi lên. Tôi xin cam đoan bão tố chắc chắn sẽ ập đến. Thực tế mà nói thì khó khăn luôn tồn tại. Về mặt thuộc linh, Sa-tan không cho phép một ai sống theo nguyên tắc tiến lên mà không phải trải qua nhiều thử thách trước những quyết định và lựa chọn của mình.

“Vả lại, hết thấy mọi người muốn sống cách nhân đức trong Đức Chúa Giê-xu Christ, thì sẽ bị bắt bớ” (ITi 3:12).

Giả sử bạn là một trong những nhân viên hàng đầu trong nhiều năm, bạn nổi bật trong những chương trình trọng yếu của công ty. Bạn đã bày tỏ lòng trung thành trước sau như một và nguyên tắc xử thế nhất quán, và đã cống hiến hơn cả sự mong đợi cho những chương trình quan trọng của công ty. Kết quả là bạn sẽ tạo được một tài khoản giá trị có ích lợi lớn lao cho mình. Lúc đó, một tình huống tương tự như ví dụ PC Expo ở trên xảy ra. Dầu công ty có thể không hài lòng với những gì bạn đang làm, nhưng qua những biểu hiện của bạn từ trước đến giờ, tình huống này sẽ được cân nhắc. Như vậy, khả năng quân bình tích cực to lớn mà bạn có được trong tài khoản giá trị ảo của mình sẽ dễ dàng khóa lấp trường hợp bất lợi này.

Ngược lại, thỉnh thoảng bạn cũng làm tốt công việc, nhưng những lúc khác bạn lại có những biểu hiện đáng ngại. Bạn từng tranh cãi với cấp trên của mình, có mối quan hệ tốt với vài người, nhưng với những người khác thì rất xấu. Bạn cũng bị cáo buộc là có những hành xử thiếu đúng đắn hoặc có vấn đề về đạo đức nghề nghiệp đối với cấp trên. Trong trường hợp này, vì thiếu đi tiếng tốt của một viên chức giỏi giang, những tình huống nan

giải sẽ trở nên gay go đối với bạn, nếu không nói là không thể xoa dịu được. Đôi khi bạn mong muốn một cách liều lĩnh thực hiện cam kết với gia đình, nhưng tài khoản giá trị trong công việc của bạn đã bị hao hụt. Thêm một lần rút lui nữa chắc chắn sẽ đặt bạn vào tình trạng phá sản, nguy hại đến chức vụ hoặc sự nghiệp lâu dài của bạn.

Sau xung đột PC Expo, tôi phải đương đầu với hai trường hợp khác tương tự – lựa chọn giữa sự cam kết dành kỳ nghỉ cho gia đình và cam kết trong công việc. Với trường hợp đầu, kế hoạch gia đình tôi có phần linh động – trong khi trường hợp PC Expo thì không được như vậy – và kế hoạch của gia đình tôi cũng không to tát gì. Lần đó, tôi đã rút bớt một ngày khỏi kỳ nghỉ gia đình và giữ cam kết cho công việc.

Trường hợp còn lại, vì kế hoạch gia đình tôi đã được ấn định nên một lần nữa tôi quyết định giữ trọn cam kết với gia đình. Trường hợp này không tỏ tường hay quan trọng như trường hợp PC Expo, nhưng đó vẫn là một quyết định rõ ràng để sống bởi những ưu tiên của mình và đặt gia đình lên trước hết.

Tôi xin khuyên bạn đừng nên đơn thuần cứng nhắc trong một hướng nào đó. Áp dụng những nguyên tắc này vào những tình huống khác nhau mà bạn đối diện có thể còn nhiều thách thức. Có khi lựa chọn của bạn rất rõ ràng; có lúc, phán đoán xem bạn có đủ sức giữ cam kết với gia đình hay không là một chuyện rất khó, nếu không nói là không thể.

Như vậy, đã đến lúc chúng ta thấy rõ được thế nào là quân bình trong công việc. Chúng ta sẽ luôn đối mặt với những xung đột giữa công việc, gia đình, và Đức Chúa Trời. Danh tiếng tốt có thể giúp bạn vượt qua nhiều thử thách. Nếu đã gây dựng được đến đây, thì bạn đã đạt được bước tiến lớn để trở thành một bậc thầy trong việc giữ quân bình. Tuy nhiên, thực hiện yêu cầu phán đoán trong lĩnh vực mang tính tranh tối tranh sáng này đòi hỏi quá trình học tập, cầu nguyện và khôn ngoan cũng như cần có vài cố vấn thông thái chung quanh bạn – là đề tài chúng ta sẽ học trong chương kế tiếp.

Câu hỏi chương 5

1. Làm thế nào bạn kiểm soát được những cam kết cho công việc trong khi chúng xung đột với cam kết dành cho gia đình bạn?

2. Bạn sẽ xoay xử thế nào khi những dự án trở nên căng thẳng và thời hạn hoàn tất đã được ấn định – khi mà khó vừa làm hài lòng gia đình và bạn bè vừa làm một nhân viên hiệu quả?

3. Bạn làm thế nào để giữ mình trong một môi trường mà sự suy đồi đạo đức là cách để đạt được mục tiêu?

4. Nếu nhìn thấy cách hành xử thiếu đạo đức trong công ty, bạn có tiếp tục làm việc chăm chỉ hay không?

5. Một nền kinh tế yếu kém tạo nhiều áp lực trên đời sống công việc chúng ta. Đây là giới hạn giữa những cam kết và trách nhiệm?

6. Làm thế nào để bạn đạt được sự quân bình giữa làm việc để đổ đầy túi tiền của người khác và mưu sinh cho chính bạn?

7. Bạn có thường xem lại biểu đồ thời gian của mình không?

6. PHÁT TRIỂN MỐI LIÊN HỆ VỚI CỐ VẤN

Vào giai đoạn cuối của thiết kế 80386, tôi đã thực hiện buổi tường trình với ban lãnh đạo cấp cao tại Intel. Từ vị trí kỹ thuật viên tôi đã tập tành trở thành một kỹ sư. Tôi làm tốt công việc được giao và được thăng cấp đều đặn mỗi năm. Tôi quản lý vài kỹ thuật viên dưới quyền và dành được uy tín cũng như được giao nhiều trách nhiệm hơn trong đội thiết kế. Tuy nhiên, tôi vẫn còn là cấp dưới và gần như vô danh tiểu tốt đối với hầu hết các lãnh đạo cấp cao tại Intel. Dù đã qua thời làm anh tân binh nhưng tôi cũng chưa tiến xa mấy trong sự nghiệp của mình. Đúng lúc này, tôi có cơ hội được trực tiếp theo dõi quá trình hoàn thiện của thiết kế 80386. Nhiều năm ròng, từng thành viên trong đội đã nghiên cứu riêng lẻ từng bộ phận của con chip. Như có nói trước đây, giai đoạn hoàn thiện là khâu kết hợp từng phần nhỏ của thiết kế đó vào một cơ sở dữ liệu hoàn chỉnh, sau đó gởi nó đến bộ phận chế tạo để có được những con chip đầu tiên.

Điểm mấu chốt mà tôi muốn trình bày đó là chúng tôi đang đối diện với thảm họa chắc chắn ngay trước mắt do những sự cố nghiêm trọng và liên tục của hệ thống máy tính. Có thể chúng tôi sẽ chẳng thể nào hoàn tất con chip được. Điều này đưa đến nhiều tranh cãi nhưng từ những dữ liệu thu thập được và lập trường của mình, tôi nhất quyết cho rằng chúng tôi sẽ phải nhanh chóng liên hệ với nhà cung cấp máy chủ để giải quyết vấn đề khẩn cấp này.

Khoảng một tuần sau cuộc họp đó, vào một ngày như thường lệ, tôi thoái mái làm việc trong văn phòng của mình, chăm chú với việc thiết kế một bộ phận của con chip. Nếu tôi thu mình trong thế giới nhỏ bé của mình với những sự cố, ý tưởng và thiết kế, thì chỉ có tiếng sùng thần công mới có thể đem tôi về với thực tại. Nhưng lần này lại là tiếng chuông điện thoại reo lớn trên bàn của tôi.

Tôi hoàn toàn không muốn bị quấy rầy và gián đoạn dòng tư tưởng bởi cú điện thoại này. Sau vài hồi chuông – nó chẳng chịu dừng dù tôi không nhắc máy – tôi nhắc máy lên để chấm dứt tiếng reo khó chịu đó. Với giọng điệu khó chịu, bực dọc và mỉa mai nhất, tôi nói như ra lệnh: “Ai gọi đấy?”

Đầu dây bên kia là một giọng nam trầm: “Andy đây.”

Nghe vậy, nhằm tăng thêm vẻ mỉa mai, tôi hạ giọng: “Andy nào?”

Lập tức có câu trả lời: “Andy Grove.”

Tôi chết lặng người. Tôi cảm thấy xấu hổ và bối rối hơn bao giờ hết. Đó chính là Andy Grove. Người sáng lập công ty. Người mà chẳng bao lâu sau được tạp chí *Time* bình chọn

là *Người Đàn ông của Năm*. Ông là chủ tịch tập đoàn và chẳng mấy chốc trở thành Giám đốc Điều hành (CEO) của công ty. Không nản lòng, Andy mô tả ấn tượng của ông về phần tường trình của tôi vào hôm nọ. Ông muốn biết kế hoạch sự nghiệp ở công ty của tôi như thế nào.

Tôi đáp lời một cách yếu ớt, khó nhọc lắm mới nói được một câu mạch lạc chứ đừng nói gì đến việc trả lời tốt câu hỏi. Không nản lòng, ông bắt đầu nã pháo vào tôi bằng những câu hỏi tới tấp: Mục tiêu của cậu là gì? Cậu đọc những gì? Cậu đang học cái gì? Cậu muốn công việc sắp tới của mình là gì? Vì bị bối rối ngay từ đầu, tôi khó lòng mà trả lời một cách tường tận.

Sau những câu hỏi rành mạch và sự đáp lời hết sức lờ mờ của tôi, Andy nói: “Những câu trả lời của cậu dở tệ. Hãy gặp tôi ở văn phòng trong vòng hai tuần nữa với những câu trả lời hay hơn!”

Andy nói đúng. Tôi bị hốt hoảng bởi cú điện thoại của ông và hoàn toàn bất ngờ trước loạt câu hỏi đó. Bên cạnh đó, ngoài việc mong muốn “trở thành kỹ sư,” tôi vẫn chưa cân nhắc những gì mình muốn đạt được. Mục tiêu duy nhất của tôi là trở thành kỹ sư để chỉ bảo kỹ thuật viên làm việc này việc nọ. Giờ đây tôi đang đối mặt với một tình huống nan giải! Tôi hoặc là xuất hiện ở văn phòng ngài chủ tịch hoặc là biến mất khỏi nước Mỹ! May mắn là tôi vượt qua được sự bối rối khôn cùng đó, chuẩn bị tinh thần và hồi hộp đến văn phòng của Andy để thảo luận về sự nghiệp và mục tiêu phát triển của mình. Sự kiện này đã khởi đầu mối liên hệ cố vấn đặc biệt kéo dài nhiều năm qua. Những khi Andy nhìn thấy nhược điểm và vấn đề trong cá tính của tôi, hoặc khi tôi phải vật lộn với những lĩnh vực hay vấn đề nào đó, tôi sẽ gặp ông và ông sẽ cho tâm hồn tham vọng và non dại của tôi sự giàu có trong kinh nghiệm, tài năng và tinh thông của ông. Ngoài ra, như đã đề cập trước đây, ông huấn luyện tôi đọc rộng hơn, ví dụ như đọc tờ *Wall Street Journal*, và mài giũa mục tiêu sự nghiệp của tôi.

Tôi vẫn nhớ về kinh nghiệm này và không khỏi thốt lên “Thật tuyệt vời!” Andy đã hạ cố đến những tầng lớp thấp hơn trong tổ chức công ty và chạm đến tôi. Là chủ tịch công ty, đương nhiên ông bận rộn khôn cùng. Hơn nữa xung quanh ông có luôn có biết bao người có khả năng và tham vọng. Tuy hèn mọn nhưng tôi lại được thúc đẩy lạ lùng bởi lòng quan tâm của ông tới sự nghiệp của tôi. Tôi chăm chỉ lắng nghe lời hướng dẫn của ông. Tôi có thể yêu cầu ông giải thích thêm, lật ngược vấn đề nhằm hiểu rõ hơn, nhưng không bao giờ phớt lờ những gì ông nói.

Nhiều năm qua, khi tôi học theo cách Andy đã làm, tôi thấy không gì khiến tôi thất vọng cho bằng một người mà tôi cố vấn lại không làm theo lời khuyên của tôi. Không phải chúng ta nên nhận lấy lời khuyên của cố vấn và áp dụng nó một cách mù quáng. Nhưng lời khuyên đó phải được tiếp nhận, suy gẫm thấu đáo và thực hiện với kế hoạch hoạt động cụ thể. Để được cố vấn, bạn phải là người có tinh thần chịu dạy dỗ. Gần đây tôi có gặp một người. Anh ta dành gần hết thời gian gặp gỡ tôi để thanh minh cho hoạt động và giá trị của mình. Sau khi nói thẳng với anh ta, tôi bỏ đi vì cho rằng việc dành thêm thời gian để cố vấn sẽ chẳng ích lợi gì cho cả anh ta lẫn tôi.

“Đường lối kẻ ngu muội vốn ngay thẳng theo mắt nó; Còn người khôn ngoan nghe lời khuyên dạy” (Ch 12:15).

Tôi nhớ trong một lần cố vấn, Andy đưa ra một số vấn đề rất khó khăn cho tôi. Tôi chăm chỉ lắng nghe, đáp lại một cách mạch lạc và mô tả những suy nghĩ ban đầu của tôi về cách tôi sẽ khảo sát những vấn đề đó. Andy rất ấn tượng về cách tôi tiếp nhận ý kiến của ông dù đó là những vấn đề rất khó khăn cho tôi. Qua Andy, Đức Chúa Trời dần dần phát triển trong tôi một tinh thần chịu dạy dỗ hơn nữa.

Trong sự nghiệp của mình, tôi được ban phước cách lạ lùng khi có được những người thầy và những người cố vấn tuyệt vời. Tôi làm việc với những người ưu tú bậc nhất trong ngành công nghiệp máy tính. Tôi được tư vấn bởi Gordon Moore – chuyên gia hàng đầu về công nghệ bán dẫn, bởi Andy Grove – nhà chiến lược vĩ đại nhất, bởi Craig Barrett – một trong những giám đốc điều hành vĩ đại nhất. Tôi đã gặp gỡ và làm việc với những tên tuổi quen thuộc như Bill Gates, Larry Ellison, Michael Dell, và Steve Jobs. Là người lãnh đạo trong lĩnh vực của mình, tôi có cơ hội tiếp xúc với nhiều nhân vật sáng giá nhất và vĩ đại nhất trong ngành công nghiệp kỹ thuật cao.

Qua kinh nghiệm với Andy, tôi bắt đầu hiểu ra ý nghĩa của “người cố vấn” một cách sâu sắc và thâm thúy. Chúng ta có thể thấy điều này trong Kinh Thánh.

“Hai người hơn một, vì họ sẽ được công giá tốt về công việc mình. Nếu người này sa ngã, thì người kia sẽ đỡ bạn mình lên; nhưng khôn thay cho kẻ ở một mình mà sa ngã, không có ai đỡ mình lên! Cũng vậy, nếu hai người ngủ chung thì ấm; còn một mình thì làm sao ấm được? Lại nếu kẻ ở một mình bị người khác thắng, thì hai người có thể chống cự nó; một sợi dây bện ba lấy làm khó đứt” (Tr 4:9-12).

Tôi rất thích dòng cuối cùng: một sợi dây bện ba lấy làm khó đứt. Đôi khi, có những sự kiện và khó khăn xảy đến mà chúng ta hoàn toàn không có khả năng để giải quyết khi sử dụng sự khôn ngoan, khả năng hay sức riêng của mình. Nhưng qua những mối liên hệ của chúng ta, đặc biệt là với những cố vấn, chúng ta sẽ giải quyết được. Chúa Giê-xu làm gương cho chúng ta trong mối liên hệ với mười hai môn đồ và thậm chí còn gần gũi hơn với ba môn đệ thân tín. Chúng ta đọc thấy những ví dụ khác trong Kinh Thánh: Phao-lô gặp riêng và quở trách đại sứ đồ Phi-e-rơ (Ga 2:11); mối liên hệ giữa Phao-lô với nhóm môn đồ trẻ tuổi là Ti-mô-thê, Tít, và nhiều người khác; Phao-lô cùng làm việc Ba-na-ba; Phao-lô cố vấn cho nhiều người, hướng dẫn họ trong sự yêu thương và triu mến qua các thư tín trong Tân Ước.

NHIỀU CỐ VẤN

Trong đời sống chúng ta, việc có nhiều cố vấn thường là rất hữu ích. Cố vấn thuộc linh của chúng ta có thể không phải là cố vấn trong sự nghiệp hay chuyên môn mà chúng ta cần. Trong một số lĩnh vực nào đó chúng ta có thể cần người cố vấn – là người có khả năng nổi trội trong lĩnh vực đó.

Có thể bạn đang tranh đấu để trở thành người chồng hoặc người vợ tốt hơn; bạn phải tìm đến một cố vấn đặc biệt mạnh mẽ trong lĩnh vực đó. Hãy chọn người nào có mối liên hệ với con cái, với chồng hoặc vợ mà bạn muốn học tập cho gia đình của mình.

Có thể bạn cần rèn luyện một kỹ năng nào đó trong công việc, như quản lý thời gian chẳng hạn. Bạn phải một cố vấn thể hiện được khả năng hoạch định và quản lý cuộc sống của họ một cách trật tự và kỷ luật.

Xin được phép khuyến khích bạn nên có ít nhất ba cấp độ trong mối liên hệ cố vấn: cố vấn, đồng sự và người được cố vấn. Bạn có thể so sánh điều này với việc làm một Phao-lô, một Ba-na-ba và cuối cùng là một Ti-mô-thê trong đời sống bạn. Tôi muốn ví sánh ba cấp độ liên hệ trên với “sợi dây bện ba” trong [Tr 4:12](#)

Trước tiên, bạn cần có người cố vấn cho mình, giống như Phao-lô cố vấn cho Ti-mô-thê và Tít. Đây phải là người bạn ngưỡng mộ và kính trọng, là người có những khả năng và kinh nghiệm mà bạn vẫn chưa quán triệt, là người thành đạt và thành thực trong những lĩnh vực mà bạn ao ước tăng trưởng, cũng là người sẵn lòng và cam kết đầu tư vào cuộc đời bạn. Cuối cùng, người đó sẽ phải hết sức phấn khởi khi thấy bạn tăng trưởng và thành công. Nhiều năm qua, đây là vai trò mà Andy Grove đã thực hiện trong sự nghiệp chuyên môn của tôi.

“Nhưng anh em đã biết sự trung tín từng trải của người; và biết người là trung thành với tôi về việc Tin Lành, như con ở với cha vậy” ([Phi 2:22](#)).

Thứ hai, bạn cần một đồng sự, là người có thể làm bạn tâm giao, thân tình. Phao-lô và Ba-na-ba có mối liên hệ như vậy. Bạn cần một người không bị quá ấn tượng về bạn, sẵn sàng nói thật lòng với bạn, là người quan sát bạn đủ tận tường để thấy được những thành công lẫn những khiếm khuyết của bạn và không ngần ngại nói ra cho bạn biết. Ít nhất thì có một lần, Phao-lô đã thực hiện vai trò này với Phi-e-rơ. Hãy mừng tượng ra mối tương tác này qua sự mô tả của sứ đồ Phao-lô:

“Nhưng khi Sê-pha đến thành An-ti-ốt, tôi có ngăn cản trước mặt người, vì là đáng trách lắm. Bởi trước lúc mấy kẻ của Gia-cơ sai đi chưa đến, thì người ăn chung với người ngoại; vừa khi họ đã đến thì người lui đứng riêng ra, bởi sợ những kẻ chịu phép cắt bì” ([Ga 2:11-12](#)).

Sự kiện này tương tự một cuộc họp của tôi tại công ty Intel – dù không có ý gây chia rẽ, nhưng tôi rất thẳng thắn và bức dọc trước những chuyện không mấy đúng đắn. Bạn cũng có thể hồi tưởng vài ba trường hợp tương tự ở sở làm của mình.

Với tính cách mạnh mẽ, tìm được một đồng sự quả là rất khó nhọc cho tôi trong nhiều năm qua. Tôi là kiểu người không ít bày tỏ cảm xúc của mình, và tôi cũng chẳng thấy có mấy ai khiến tôi tâm phục khẩu phục hay tin cậy và kính nể. Tôi càng buồn hơn khi một đồng sự của tôi chuyển đến sống ở Kenya để làm giáo sĩ ở đấy. Phải mất rất lâu tôi mới tìm được một đồng sự, vậy mà bây giờ tôi phải đi đi cả nửa vòng trái đất mới gặp được anh ta.

Thứ ba, bạn cần có người để truyền kinh nghiệm sống của mình cho họ (như Ti-mô-thê), là người bạn có thể dạy dỗ, kèm cặp và khích lệ họ, là người mà sự trưởng thành của họ khiến bạn vui mừng.

Trong nhiều năm làm giám đốc, tôi đã chọn cố vấn vài người mà tôi thấy có tiềm năng và cho rằng những gì tôi học được có thể ích lợi cho họ. Tôi rất vui khi thấy nhiều người trong số họ được thăng tiến lên chức vụ quản lý, phó chủ tịch hoặc là đồng nghiệp với tôi. Thật thỏa vui được nhìn thấy những người mà bạn từng đầu tư và giúp đỡ nay đạt đến địa vị thành công và có tầm ảnh hưởng nhất định.

TÌM NGƯỜI CỐ VẤN

Nhiều năm qua, khi nói chuyện về đề tài này, nhiều lần tôi nhận được câu hỏi: Làm thế nào anh tìm được người cố vấn hoặc làm sao để họ tìm thấy anh? Tôi rất tiếc phải nói rằng tôi không có một công thức ngắn gọn nào. Đa phần đó chỉ là việc “tương hợp về mặt hóa học” giữa hai người. Vì không phải là nhà tâm lý học, tôi không thể diễn tả tại sao một số mối quan hệ diễn ra rất tốt, còn số khác lại không. Tuy nhiên, tôi có thể xác định vài đặc tính cốt lõi của một người cố vấn tốt. Tôi cho rằng có ba đặc tính:

1. Tin cậy và đáng kính – Bạn cần một người mà bạn kính trọng thật sự; bạn sẽ tự động trân trọng ý kiến của người đó cũng như những gì người đó nói. Bạn cần một người mà bạn có thể tin cậy – người mà bạn thấy thoải mái khi nói về những suy nghĩ, những tội lỗi, những thất bại và những cảm xúc kín giấu nhất của bạn. Tương tự, đó cũng là điều mà người mà bạn cố vấn cần ở bạn.

2. Cá tính và khả năng – Cố vấn của bạn phải có những khả năng mà bạn muốn học hỏi. Nếu một khóa học được quảng cáo là giáo viên từng thật sự làm những gì anh ta sẽ dạy, nhưng anh ta đã đọc cẩn thận về chúng, liệu bạn có tham dự khóa học đó không? Dĩ nhiên là không. Bạn muốn học hỏi từ một bậc thầy. Cũng vậy, bạn cần một cố vấn có kỹ năng và kinh nghiệm trong những lĩnh vực mà bạn mong muốn cải thiện trong đời sống mình.

3. Thời gian và cam kết – Dẫu có thể không đòi hỏi quá nhiều thời gian, nhưng công việc cố vấn đòi hỏi một sự cam kết. Nó có thể chỉ đòi hỏi một hoặc hai giờ đồng hồ mỗi tháng. Hoặc có thể bạn đang rơi vào giai đoạn rất cần được tư vấn và bạn có nhu cầu gặp gỡ cố vấn của mình thường xuyên hơn – có thể là mỗi tuần một lần.

Tìm được một cố vấn có thể là một thách thức. Đôi khi – như trường hợp của tôi và Andy Grove – người cố vấn sẽ tìm thấy bạn. Xin Chúa cho bạn được sự may mắn như vậy!

Tuy nhiên, tôi xin gợi ý: bạn không cần phải đợi có người đến đề nghị cố vấn cho bạn. Hãy đề cập vấn đề với người mà bạn muốn họ làm cố vấn cho bạn. Hãy nói điều đại loại như: “Khi tôi lớn lên và học biết, tôi nhận thấy giá trị của người cố vấn trên đời sống tôi. Tôi rất ấn tượng bởi những gì anh đã làm trong đời sống mình và anh có những kỹ năng và kiến thức mà tôi có thể thật sự nhận được ích lợi từ đó. Tôi có thể thảo luận với anh về khả năng trở thành người cố vấn cho tôi được không?”

Tôi nhớ lại một mùa hè cách đây nhiều năm, một cậu sinh viên đại học đang thực tập tại Intel đã đến gặp tôi trong cung cách như vậy. Không những tôi cảm thấy hãnh diện

mà còn ngay lập tức có cảm tình với chàng trai trẻ đó. Cậu ta mong muốn cải thiện bản thân và hăm hở tìm những người có thể giúp đỡ mình. Cậu ta có tìm hiểu đôi điều về tôi, về sự nghiệp và đức tin của tôi. Cậu ta cũng chuẩn bị kỹ lưỡng một danh sách câu hỏi mà cậu muốn thảo luận với tôi. Tôi mau chóng bị thuyết phục rằng bất cứ chút thời gian nào mà tôi dành cho cậu ta đều là sự đầu tư xứng đáng phần sức lực của tôi.

Tìm cho mình một Ti-mô-thê lại là chuyện khác. Hãy tưởng tượng một chàng trai trẻ xốc vác nhận được cú điện thoại từ bạn rằng: “Tôi đã quan sát anh và thấy anh có tài. Tôi thích thú khi nhìn anh tăng trưởng và phát triển. Tôi muốn đầu tư vào cuộc đời anh một số kinh nghiệm và sự khôn ngoan từ cuộc đời của tôi. Chúng ta có thể gặp nhau một chút để nói chuyện được không?” Tôi chưa từng nghe nói một cú điện thoại với nội dung như vậy lại bị khước từ, thậm chí khi cả hai cuối cùng nhận ra mình và người kia không hợp nhau.

Cuối cùng, làm thế nào bạn tìm được một Ba-na-ba? Bạn có thể nói như vậy: “Tôi thật sự cần một người để kết thân và tự tin chia sẻ những sự bận tâm và những nhược điểm của mình. Tôi thích một đồng sự đáng tin cậy, sẵn sàng cam kết gặp gỡ và thường xuyên cầu nguyện với tôi. Tôi không biết liệu anh có thời gian hoặc mong muốn làm điều đó hay không, nhưng nếu có dịp chúng ta có thể cùng nhau thảo luận về khả năng này thì tôi thật sự rất cảm kích.”

Như có nói, đôi khi bạn cần một cố vấn trong một lĩnh vực đặc biệt nào đó của đời sống bạn. Bạn có thể cố vấn cho người đó trong một số phương diện, còn anh ta sẽ cố vấn cho bạn trong những phương diện khác.

Bryce Jesusup – bạn thân của tôi – là người đã làm lễ hôn phối cho tôi và Linda hai mươi lăm năm về trước. Nhiều năm qua, chúng tôi vẫn giữ liên lạc gần gũi với nhau. Bryce rất được kính trọng trong lĩnh vực hôn nhân gia đình. Trải qua từng ấy năm, Bryce đã không ngừng cố vấn cho tôi trong lĩnh vực này; đồng thời, Bryce cũng thấy tôi xứng đáng làm cố vấn “khải tượng” cho anh ta. Là hiệu trưởng trường Đại Học William Jessup (trước đây là trường Đại học Cơ Đốc San Jose), Bryce cần đặt ra phương hướng và vẽ nên Khải tượng cho toàn thể ban giáo sư, các mạnh thường quân, ban điều hành và toàn thể sinh viên của trường. Tôi có dịp thách thức anh suy nghĩ rộng hơn, để nhìn thấy một Đức Chúa Trời vĩ đại hơn và tìm kiếm những lĩnh vực tiềm năng mà Ngài có thể mở rộng cho công tác của anh. Với kinh nghiệm trong kinh doanh của mình, tôi cũng giúp anh học cách liên hệ với giới doanh nhân và kêu gọi họ dự phần vào công tác và Khải tượng của anh. Như vậy, chúng tôi làm cố vấn cho nhau trong những lĩnh vực khác nhau.

Tôi nhớ lại lần cách đây vài năm khi tôi đang phục vụ trong vai trò thành viên ban quản trị của trường Đại Học William Jessup. Vì phải đi từ xa đến để dự họp nên Bryce mời tôi nghỉ đêm tại nhà anh. Với chút bối rối, anh hỏi liệu anh có thể chia sẻ với tôi Khải tượng của mình cho trường hay không. Tôi đáp: “Ồ, chắc chắn rồi. Anh nói ngay đi.” Bryce vào đề ngay và nói liên tục hơn năm phút. Anh mô tả những ý tưởng của mình cho tài sản vật chất của trường, những chương trình mới cho sinh viên và sự tăng trưởng cho toàn thể sinh viên. Anh cũng thảo luận những ý tưởng rộng hơn, xa hơn của mình. Khi dứt lời, anh hăm hở hỏi tôi suy nghĩ thế nào.

Ngập ngừng một chút, tôi đáp cụt ngủn: “Nghèo nàn!” Tôi được thôi thúc mạnh mẽ phải thách thức Bryce hướng đến một khái tượng to lớn hơn, táo bạo hơn cho trường. Đức Chúa Trời của tôi vĩ đại hơn Đức Chúa Trời trong bức tranh mà Bryce đang vẽ ra và tôi tin chắc rằng Ngài sẽ và có thể sử dụng ngôi trường một cách uy quyền hơn nhiều.

Bryce lập tức bị đè bẹp và ngã gục trước lời chỉ trích nặng nề và mau mắn của tôi. Tuy nhiên, lời nhận xét này của tôi cuối cùng dẫn Bryce đến một kế hoạch với nhiều tham vọng hơn cho trường. Từ đó đến nay, có lẽ Bryce đã thuật đi thuật lại câu chuyện này đến hàng trăm lần. Dù tôi đã phá vỡ những ảo tưởng của anh, nhưng cuộc nói chuyện đó như một sự sắp đặt thiên thượng. Đức Chúa Trời có những kế hoạch lớn lao hơn nhiều dành cho Bryce và ngôi trường và tôi đã được Chúa sử dụng để chuyển tải sứ điệp của Ngài. Sau đó, ngôi trường đã di dời từ một khuôn viên xuống cấp, tù túng và xấu xí ở trung tâm San Jose đến một nơi rộng rãi hơn, có cơ hội phát triển hơn ở Rocklin, California. Họ chuyển từ một nơi mà hội đồng thành phố không chút quan tâm giúp đỡ đến một nơi đón tiếp cách nồng ấm và sẵn sàng hỗ trợ họ. Họ đổi tên trường từ Cao Đẳng Cơ Đốc San Jose thành Đại Học William Jessup (www.jessup.edu). Số lượng sinh viên của trường tăng mau chóng. Họ mong muốn trở thành trường Đại Học Cơ Đốc hàng đầu ở bắc California. Hiện nay, Bryce hết lòng nhiệt thành với công tác Chúa giao. Khái tượng của anh cho ngôi trường càng thêm mạnh mẽ. Anh tự tin hơn bao giờ hết về sự dẫn dắt và phương hướng của Đức Chúa Trời cho chức vụ của anh. Mặc dù Bryce đã đến độ tuổi mà nhiều người sẽ cân nhắc chuyện về hưu, nhưng đây có lẽ là giai đoạn gặt hái nhiều thành công nhất của anh trong suốt chức vụ lâu dài và hiệu quả của mình. Đây là điều mà những cố vấn sẽ làm cho nhau: thách thức và khích lệ nhau làm những việc lớn lao hơn và trở nên những cá nhân vĩ đại hơn cho công tác của Đức Chúa Trời. Họ yêu mến con người thật của nhau và cũng rất hứng khởi khi thấy người kia tiến bộ và thành đạt trong sự nghiệp chuyên môn cũng như về mặt thuộc linh.

Ví dụ này cho phép tôi trình bày thêm một nhận định nữa. Nói chung, cố vấn là người mà bạn nghĩ phải già dặn hơn mình. Tuổi tác đến đem theo cả kinh nghiệm và sự thông thái. Kinh thánh dạy chúng ta phải kính trọng người già cả. Tuy nhiên, đừng xem tuổi tác là đòi hỏi phải có khi bạn đi tìm cho mình những Phao-lô, Ti-mô-thê và Ba-na-ba. Dầu không nói rõ Bryce lớn hơn tôi bao nhiêu tuổi nhưng tôi có được sự vui thích nhất định khi anh nhắc đến tôi như là cố vấn của anh.

Trong thảo luận ở trên về công tác cố vấn, tôi đã trình bày về công tác cố vấn như là một mối liên hệ đặc biệt và liên tục. Nhưng bạn sẽ nhận thấy nhiều tình huống đặc biệt xảy ra mà bạn có thể được ai đó cố vấn hoặc ngược lại. Will, một anh bạn ở Intel, thường chuyển cho tôi những mẫu ghi chú hoặc ra hiệu cho tôi những khi anh thấy tôi đi vào những đề tài khó khăn trong những cuộc họp. Cũng vậy, tôi sẽ khuyên anh khi tôi thấy những lĩnh vực trong đời sống mà anh có thể cải thiện. Một lần nọ, ngay trước buổi thuyết trình đặc biệt khó khăn, Will kéo tôi ra một bên và khích lệ tôi nên có lời cảm ơn đến những người đã góp phần chuẩn bị tài liệu cho buổi giới thiệu. Anh cũng căn dặn tôi chú ý nhấn mạnh điểm chính yếu, không để mắc kẹt vào những mục quan trọng nhưng

dễ gây mất tập trung. Buổi thuyết trình hôm đó thành công một cách đặc biệt và lời khuyên đúng lúc của Will tỏ ra đáng giá.

Trong một lần khác, tôi nhận thấy Will trở nên kháng cự trong lúc cuộc họp đang hết sức căng thẳng. Phản ứng của anh rất thiếu bình tĩnh nên khiến cho người khác xem nhẹ những ý kiến đóng góp của anh. Tôi khuyên nhủ anh và giúp anh khắc phục nhược điểm này để có thể làm việc hiệu quả hơn. Nhiều năm qua, công tác cố vấn tình cờ mà đặc biệt của chúng tôi chứng tỏ có giá trị cho cả hai. Một lần, Andy Grove đặc biệt khen ngợi tôi về những cải thiện mà ông thấy nơi Will và xem đó như là kết quả trực tiếp từ sự giúp đỡ hay cố vấn của tôi.

Một lần, tôi đưa ra lời khuyên cho một người bạn thân về cách giải quyết nhiều vấn đề trong việc thương lượng lẫn khía cạnh pháp lý của một giao dịch bất động sản đầy khó khăn. Lần khác, tôi khích lệ người đứng đầu một tổ chức thành lập Hội thánh có tên là Stadia hãy nhìn xa hơn và đưa mục vụ này lên tầm ảnh hưởng cao hơn ở cả trong nước lẫn quốc tế. Người đó đã làm như vậy và hiện nay tổ chức này có chương trình hành động toàn quốc và cũng bắt đầu hướng đến những lĩnh vực quốc tế nữa.

Cũng vậy, trong những năm gần đây tôi được tư vấn để vượt qua một số khó khăn mà tôi gặp phải trong những mối liên hệ trong công việc. Dù đã thực hiện những bước để giải quyết những khó khăn đó, tôi vẫn nhận được những lời nhận xét cùng loại với nhau trong những lần đánh giá thành tích công việc trong suốt mười lăm năm qua. Một số công tác cố vấn đặc biệt và tập trung trong những lĩnh vực này đã đưa đến những bước đột phá mà nhiều người có thể nhận ra. Vài năm trước, có một người đã nói với tôi: “Tôi thích anh chàng Pat mới mẻ này đây.”

Dù một số công ty có đưa ra những chương trình cố vấn đặc biệt nhưng theo tôi, khía cạnh then chốt của công tác cố vấn không xuất phát từ một chương trình nào đó. Chìa khóa chính là: trước hết, tìm được người có kỹ năng và mối liên hệ cá nhân thích hợp; và thứ hai, quyết định cải thiện bản thân của bạn dựa trên lời khuyên của người này.

Cuối cùng là vài lời cảnh báo của tôi. Mối liên hệ cố vấn là một mối liên hệ cá nhân sâu sắc. Bạn sẽ chia sẻ những điều sâu kín về cá tính, cảm xúc, khao khát và bí mật của bạn. Sự bảo mật thông tin là điểm mấu chốt. Những kỳ vọng và cam kết với nhau phải được đề ra và thống nhất ngay từ đầu. Tôi chưa từng bị ảnh hưởng một cách nghiêm trọng do sự bất cẩn trong mối liên hệ cố vấn, nhưng cũng có vài chuyện được xem riêng tư đối với tôi lại bị truyền đến tai người khác. Chỉ cần một sự bất cẩn nhỏ cũng có thể dẫn đến sự ngờ vực – là điều sẽ làm vô hiệu hóa mối liên hệ cố vấn.

Một mối nguy hại tiềm tàng khác nữa là sự thờ ơ. Điều này xuất phát từ việc cả hai bên không có thời gian để đầu tư cho mối liên hệ, hoặc có thể mối liên hệ đó không diễn tiến tốt đẹp nhưng người nhận thấy điều đó lại e ngại không nói ra. Thực tế thì không phải mối quan hệ nào cũng tiến triển tốt đẹp. Sự truyền đạt chân thành và sự sẵn sàng tìm kiếm lời giải đáp hoặc tiến tới là cần thiết.

Mặc cho những khó khăn tiềm ẩn đó, khi chúng ta kết thúc thảo luận về mối quan hệ cố vấn, một lần nữa tôi muốn mượn khẩu hiệu của hãng Nike “Hãy làm ngay”. Hãy bỏ qua những ngại ngùng khi mở lòng mình trước người khác. Cánh đàn ông chúng tôi thường miễn cưỡng trong những mối quan hệ sâu sắc kiểu này. Nhiều năm qua, Linda, vợ tôi đã điều hành chương trình tư cố vấn cho phụ nữ ở hội thánh của chúng tôi. Quý bà quý cô rất yêu thích khía cạnh xã hội của việc gặp gỡ nhau; trong khi quý ông thường không sẵn lòng trong việc đầu tư liên tục thời gian và sức lực của mình vào những mối liên hệ như vậy. Tuy nhiên, Kinh Thánh rõ ràng khuyên giục chúng ta “hãy làm ngay”:

“Chớ trách kẻ nhạo báng, và nó ghét con; Hãy trách người khôn ngoan, thì người sẽ yêu mến con. Hãy khuyên giáo người khôn ngoan, thì người sẽ được nên khôn ngoan hơn; Khá dạy dỗ người công bình, thì người sẽ thêm tri thức nữa” (Ch 9:8-9).

Nếu cuộc đời tôi hay cuộc đời của nhiều người mà tôi từng khích lệ trong lĩnh vực này là tiêu biểu, thì bạn sẽ tìm thấy ích lợi lớn lao khi gắn kết cuộc đời mình với những Ti-mô-thê, Ba-na-ba và Phao-lô: “sợi dây bện ba” của bạn. Bạn sẽ không dễ bị “đứt” nếu bạn phát triển những mối liên hệ này nhằm hỗ trợ, giúp đỡ và hướng dẫn bạn. Hy vọng đây là sự cố vũ và là điểm khởi đầu cho “sợi dây bện ba” của bạn. Bạn cũng có thể tìm thêm về đề tài này trong những tài liệu có giá trị khác.

Câu hỏi chương 6

1. Làm cách nào bạn có thể tìm được một cố vấn?
2. Bạn nên làm gì trong thời gian cố vấn? Bạn nên gặp người cố vấn bao lâu một lần?
3. Bạn nghĩ gì về việc một lúc có nhiều cố vấn? Một người nên có bao nhiêu cố vấn?
4. Làm thế nào bạn có thể cố vấn cho những thành viên trong tổ làm việc hoặc những nhân viên dưới quyền bạn?
5. Bạn có thể nghĩ về ba người – là những người sẽ thực hiện tốt vai trò Phao-lô, Ti-mô-thê và Ba-na-ba – trong đời sống bạn hay không? Hãy viết ra tên của họ và cam kết gặp gỡ họ để thảo luận về mối quan hệ cố vấn – đây cũng là bước khởi đầu để gắn kết cuộc đời của bạn với cuộc đời của họ.

7. SỐNG NHƯ MỘT CHÚNG NHÂN ĐÍCH THỰC

Một dạo không lâu sau khi tôi được thăng chức làm phó chủ tịch tại Intel, tôi phải đi công tác xa đến tận bờ bên kia đất nước. Trên máy bay, tôi ngồi cạnh một phụ nữ hoàn toàn xa lạ và chúng tôi bắt đầu nói chuyện với nhau. Cô ấy hỏi về công việc của tôi và tôi mô tả vai trò, trách nhiệm của mình tại Intel và một số thành công gần đây của tôi, cô ấy có vẻ bị thu hút.

Đáp lại, tôi hỏi về công việc của cô ta. Cô giải thích mình đang làm tổng biên tập cho công ty mẹ của tờ báo địa phương Portland, chỗ chúng tôi ở, và cho tôi biết một vài chi

tiết liên quan đến công việc này. Một lúc sau, cô ấy vào đề và hỏi tôi nghĩ gì về tờ báo Portland.

Tôi giải thích rằng tờ báo địa phương đó có tiếng là thành kiến với Cơ đốc nhân, mô tả Cơ đốc nhân là những người yếu đuối và ngu dốt. Nhiều bài báo gần đây tỏ ra chống báng mạnh mẽ, gây xôn xao trong cộng đồng Cơ đốc. Tôi nhân cơ hội đó lịch sự nói rằng tôi nhận thấy thành kiến này không những xúc phạm cá nhân tôi trong tư cách một Cơ đốc nhân mà còn thể hiện sự kém cỏi trong nghề làm báo và sự kém hiệu quả trong phương thức kinh doanh.

Người phụ nữ đó ngạc nhiên – nếu không nói là bị sốc – bởi câu trả lời thẳng thắn của tôi. Vì uy tín của mình, cô ấy tiếp nhận những trần trở của tôi một cách nghiêm túc. Vì đã thiết lập uy tín của mình với cô ấy khi nói chuyện lúc đầu, lời phê bình của tôi được ghi nhận. Sau đó, qua trao đổi thư từ, cô nói rằng cô có ý định không những điều tra mà còn giải quyết những trần trở của tôi.

Nếu bạn đã tiến xa đến mức này và bắt đầu thực hành năm nguyên tắc đầu tiên mà tôi gợi ý, thì bạn nên sẵn sàng cho bước tiếp theo trong hành trình của mình: trở nên một chứng nhân tỏ tường. Nếu bạn khởi sự thực hiện những thay đổi quan trọng trong gia đình, công việc và trong những ưu tiên cá nhân của mình, người khác sẽ để ý thấy và nói những điều như: “Nè, sao dạo này anh đi làm về sớm vậy?” hay “Sao mấy Chúa nhật nay anh không chơi golf với bọn tôi nữa vậy?” hay là “Hôm nọ tôi để ý thấy anh đọc cái gì đó.”

Khi những câu hỏi này nhắm vào bạn, bạn sẽ trả lời thế nào? Bạn sẽ ngại ngùng đánh lạc hướng mối quan tâm của họ: “Có gì đâu, chỉ thử cải thiện bản thân một chút thôi mà”? Hay bạn sẽ nghiêm trang và thành thật công bố mối liên hệ của mình với Đức Chúa Trời và ước muốn sống một đời sống quân bình hơn bằng cách áp dụng những nguyên tắc của Ngài?

“Bởi đó, ai xưng ta ra trước mặt thiên hạ, thì ta cũng sẽ xưng họ trước mặt Cha Ta ở trên trời; còn ai chối Ta trước mặt thiên hạ, thì Ta cũng sẽ chối họ trước mặt Cha Ta ở trên trời” (Mat 10:32-33).

Phân đoạn Kinh thánh này cho thấy rằng những câu trả lời cho những câu hỏi dường như không mấy quan trọng đó có thể có những hàm ý sâu xa. Chúng ta có sử dụng chúng như những bàn đạp để chia sẻ sự sống và đức tin của mình cho người khác hay không?

Chúng ta dường như dễ e sợ hoặc bối rối không dám nói sự thật. Chúng ta né tránh câu hỏi hoặc tỏ ra lúng túng hoặc nói dối chút xíu. Nhưng tôi thách thức bạn đưa ra câu trả lời thẳng thắn và trong những tình huống đó, hãy tỏ mình là người thuộc về Đức Chúa Trời. Khi có ai hỏi: “Sao Chúa nhật anh không đi chơi golf?”, hãy đáp lời một cách kính cẩn và thành thật: “Tôi quyết định ưu tiên mối liên hệ giữa tôi với Đức Chúa Trời và tôi cam kết đến nhà thờ mỗi Chúa Nhật. Hơn nữa, tôi muốn các con tôi thấy tôi là người lãnh đạo thuộc linh trong gia đình. Tôi muốn dẫn đầu và muốn chúng học theo gương tôi.”

Khi bạn trở thành một chứng nhân tỏ tường, hai điều vĩ đại sẽ xảy ra. Thứ nhất, bạn công khai xưng nhận mình là Cơ đốc nhân. Không bối rối, không thanh minh và không

còn là Cơ đốc bí mật nữa, bạn tuyên bố mình là môn đồ Đấng Christ. Bạn nhận danh Ngài làm tên gọi của mình.

Thứ hai, bạn khiến mình trở nên có trách nhiệm đối với những người mà bạn đã bày tỏ mình là Cơ đốc nhân. Mỗi khi có mặt họ, bạn sẽ phải sống đúng với chuẩn mực Cơ đốc. Bạn đã tạo ra nơi người khác những kỳ vọng về bạn và những điều này sẽ nhắc nhở bạn ở bất cứ nơi nào bạn đi. Khi bạn trở thành một chứng nhân tổ tường cho hai, ba, mười, hai mươi hoặc nhiều người hơn – là những người bạn gặp ở sở làm, ở nhà, nơi giải trí – thì bạn vừa phát triển được cả một mạng lưới những người mà bạn phải có trách nhiệm tỏ bày đời sống Cơ đốc. Họ đang dõi theo bạn và bạn biết điều đó.

Không bao lâu sau, bạn sẽ thấy mình không còn tình huống để có thể chệnh mảng trong nếp sống của mình. Điều này trở thành công cụ hùng mạnh để giúp bạn đi đúng hướng. Ví dụ, một khi bạn tỏ rõ mình không được có những lời lẽ bất xứng vì có vị trí của bạn trong Chúa Cứu Thế, thì trong tương lai, bạn không thể nào bất cẩn về điều đó bởi vì người khác sẵn sàng phản ứng lại. Hiện giờ tôi nổi tiếng là không uống rượu. Tôi có cả một mạng lưới nhân viên trong xưởng, trong ngành và trong vòng các khách hàng của chúng tôi biết về lập trường của tôi. Trong nhiều trường hợp, danh tiếng của tôi đi trước tôi và tôi biết mình phải sống đúng với những kỳ vọng và chuẩn mực mà tôi đã đặt ra.

BƯỚC RA TRONG ĐỨC TIN

Nhiều năm trước, khi tôi đang họp với Andy Grove, thì ông tuôn ra một tràng những lời báng bổ tỏ ý không hài lòng về một điều gì đó. Cách ông sử dụng danh Chúa của tôi một cách vô cớ như vậy khiến tôi khó chịu và tôi cảm nhận Chúa Thánh Linh thúc giục tôi hành động. Hơn nữa, Andy là một người vĩ đại trong nhiều phương diện và tôi cảm thấy hình tượng của ông bị giảm sút khi tuôn ra những lời như thế. Tôi thật sự không muốn đối chất với ông về vấn đề này. Tuy nhiên, tôi không thể nào bỏ qua sự thôi thúc của Chúa Thánh Linh. Dù miễn cưỡng nhưng tôi cũng quyết định nói chuyện với Andy.

Sau khi cầu nguyện và chuẩn bị kỹ lưỡng, tôi đến gặp riêng Andy và với cung cách kính trọng nhất, tôi nói: “Andy, tôi rất lấy làm cảm kích nếu như ông có thể tránh nói những lời báng bổ như thế. Tôi thấy bị đụng chạm và xin đề nghị ông cân nhắc trong việc cố gắng không xưng danh Chúa của tôi ra một cách vô cớ như thế.” Tôi đang làm chuyện điên rồ gì đây khi đề nghị một điều như vậy? Ông là “sếp” lớn, là nhà sáng lập, là chủ tịch, là thành viên ban quản trị. Ông có thể làm mọi điều ông muốn, kể cả việc sa thải tôi!

Nhưng, tôi thật kinh ngạc lẫn vui sướng khi nghe ông đáp với sự tiếp nhận tích cực: “Cậu nói phải lắm. Eva (vợ Andy) hay nhắc chừng tôi về chuyện này. Tôi sẽ lưu ý sửa chữa.” Ô, bạn khó mà hình dung được tôi đã thở phào nhẹ nhõm ra sao khi nghe câu trả lời tích cực của Andy!

Vài tuần sau đó, tôi có mặt ở buổi tiệc chiêu đãi của Intel mà Eva cũng tham dự. Bà chủ ý tìm tôi giữa đám đông. Sau khi chào hỏi xong, bà nói ngay: “Cảm ơn, cảm ơn anh nhiều lắm!” Thật bối rối... Có chuyện gì mà phu nhân ngài chủ tịch lại cảm ơn tôi? Bà nói tiếp: “Nhiều năm qua tôi cứ nhắc nhở ông ấy luôn về mấy lời phạm thượng của ông ấy. Cảm ơn vì lời nhắc nhở của cậu!” Nhiều năm sau đó, nếu trong buổi họp, Andy có lỡ

buông lời khó nghe, ông lập tức nhìn tôi ra hiệu rằng ông đã nhận biết mình lỡ lời và tái khẳng định trách nhiệm của ông đối với tôi trong khía cạnh này.

Bạn sẽ nhận thấy nhiều người nói chuyện kiểu đó sẽ không có cách đáp ứng tích cực, đáng trân trọng và nghiêm túc như Andy. Nhưng nhiều năm qua, tôi từng nói như vậy với cả trăm người khác, ít ra thì họ đã trả lời tôi một cách tôn trọng. Tôi không công kích tính cách hay thói quen của họ; tôi chỉ trình bày đề nghị của mình một cách nhã nhặn nhất. “Tôi rất lấy làm cảm kích nếu anh đừng đem danh Chúa của tôi ra nói một cách vô ý như vậy.” Tôi không đòi hỏi họ phải xem Ngài là Chúa. Tôi không lên án hành vi của họ. Tôi chỉ tha thiết yêu cầu họ lưu ý trong việc sử dụng danh Ngài khi có mặt tôi.

Nhiều năm về trước tại Intel, một chính sách được ban hành về việc lập những nhóm hỗ trợ nhân viên. Nhóm đầu tiên hình thành là Globe, nhóm hỗ trợ những người đồng tính nam và đồng tính nữ. Trong khi nhiều người thất vọng bởi sự tồn tại của một thực thể như thế, vài người khác lại nhận thấy đây là cơ hội để hưởng lợi từ chính sách đó và tìm cách sử dụng nó làm sáng danh Đức Chúa Trời. Không bao lâu sau, Mạng lưới Cơ đốc nhân và Kinh Thánh của Intel, IBCN (Intel Bible Christian Network) được thành lập. Chính sách của công ty cho phép bất kỳ nhóm hỗ trợ nhân viên nào được hội họp miễn là nó đáp ứng được một số hướng dẫn chung.

Khi chuẩn bị ra mắt IBCN, những người thành lập nhóm muốn có một sự kiện ra mắt công khai và tôi được mời phát biểu. Tôi lo rằng việc làm này quá lộ liễu đối với một thành viên ban quản trị của công ty. Tôi cũng nhận thấy rằng nếu tôi đồng ý thuyết trình, tôi phải tường thuật trọn vẹn và chính xác về đức tin Cơ đốc của tôi. Sau khi suy nghĩ, cầu nguyện và tham khảo ý kiến từ vài người khác, tôi đã nhận lời. Trước vài trăm khán giả, tôi đã có bài phát biểu đầu tiên với đề tài “Quân bình giữa Đức Chúa Trời, gia đình và công việc.”

Bài phát biểu được đón nhận nồng nhiệt và kéo theo hai, ba, rồi bốn buổi nữa về đề tài “Quân bình” trong những sự kiện ra mắt khác của IBCN. Khi làm việc này, tôi đang bày tỏ niềm tin Cơ đốc của mình trước hàng trăm người trong công ty.

Kết quả là nhiều người chủ động tham gia vào IBCN. Nhiều người khác được khích lệ công khai niềm tin của mình hơn. Dầu vậy, kết quả ích lợi nhất là nhiều nhân viên cấp cao khác trong công ty bắt đầu tiến lên công khai xưng nhận mình là Cơ đốc nhân. Làm một chứng nhân tỏ tường không những có khả năng lan truyền sang người khác mà trong trường hợp này còn có khả năng tăng bội nữa.

VIỆC LÀM CHỨNG NHÂN TỎ TƯỜNG KHÔNG TRÁNH KHỎI RỦI RO

Nhiều năm trước, khi tôi còn là một kỹ sư cấp thấp đang nghiên cứu một bộ phận của mẫu thiết kế chip 80386, thì có một kỹ sư khác dày dặn kinh nghiệm hơn tôi rất nhiều tên là Ed đang nghiên cứu bộ phận khác trong mẫu thiết kế đó. Anh công khai và lớn tiếng tỏ mình là người vô thần. Khi chúng tôi biết rõ về quan điểm của nhau, Ed bắt đầu đem tôi ra làm mục tiêu công kích cá nhân. Việc này cứ y như thể Ed đang cố làm sống lại những cuộc bách hại Cơ đốc nhân thời tại đấu trường La mã thời cổ đại và tôi là tiêu

điểm chính. Anh ta ngày càng trở nên quá khích trong những công kích riêng tư lẫn công khai nhắm vào tôi.

Không phải là tuýp người ngồi yên nín chịu, để đáp lại từng lời công kích của anh ta, tôi bắt đầu gởi vào hộp thư điện tử của Ed những câu Kinh Thánh và bài suy gẫm hằng ngày. Nhưng những chứng cứ từ Kinh Thánh mà tôi gởi tới dường như khiến anh điên tiết hơn.

Khi tình hình ngày một leo thang và công khai hơn, thì điều lạ lùng xảy ra. Không cần phải thuyết phục hay kêu gọi, những người khác có niềm tin trong cùng bộ phận bắt đầu đứng về phía tôi. Rất bất ngờ, mọi người từ khu vệ sinh cho đến tiền sảnh đều nói với tôi rằng Ed thật quá đáng. Họ chia sẻ với tôi về niềm tin của họ và khích lệ tôi tiếp tục mạnh mẽ trước những công kích đó.

Dù kinh nghiệm này chẳng sánh vào đâu so với sự tử đạo ở thế kỷ thứ nhất, thứ hai và thứ ba, hoặc so với những gì đang xảy ra ngày nay ở một số nước bất bớ người Cơ đốc, nhưng tôi nhận được một tầm nhìn mới mẻ về ích lợi của sự bách hại đối với cá nhân cũng như cho cộng đồng Cơ đốc. Khi được thử thách và dễ chịu, đức tin của chúng ta sẽ lên, xuống và dao động. Khi bị thách thức, chúng ta cần có quyết định dứt khoát, hoặc đáp trả hoặc lờ đi. Trong ví dụ cụ thể trên, cả hai trường hợp đó lẽ ra đã không xảy ra nếu tôi không sẵn lòng làm một chứng nhân tỏ tường. Ed cuối cùng cũng thôi công kích tôi. Anh ta cũng nể phục lòng tin quyết của tôi và chúng tôi trở nên thân thiết hơn trong chuyên môn. Tôi không biết liệu có hạt giống nào mà tôi từng gieo nẩy mầm trong cuộc đời anh và tạo nên sự biến đổi trong tình trạng thuộc linh của anh hay không. Sau vài năm, tôi mất hẳn liên lạc với anh. Bây giờ, là một nhân viên cấp cao trong công ty, tôi hay được chọn đại diện cho Intel và thường cảm thấy những giá trị của mình chịu thử thách một cách đặc biệt. Intel là một công ty lớn và duy trì những chương trình huấn luyện liên tục nhằm lưu giữ đạo đức và nhất quán với những giá trị và chính sách mình đã công bố. Khi công ty tiến triển và trải qua những vấn đề khó khăn nào đó, như kinh nghiệm lỗi Pentium chẳng hạn, thì lập trường đạo đức vững chắc của chúng tôi càng trở nên rõ ràng và sắc bén hơn.

Năm 1998, chúng tôi gặp phải rắc rối với một công ty khách hàng có tên là Intergraph và tôi là một trong những người lãnh đạo của Intel chịu trách nhiệm cho lĩnh vực này. Thật không may vì tình hình ngày một xấu đi và phía Intergraph cuối cùng kiện Intel ra tòa về tội vi phạm hợp đồng, xâm phạm tài sản trí tuệ và bôi tén. Tên tôi nằm trong danh sách những người của Intel bị đề cập trong vụ kiện.

Bạn có thể tưởng tượng tôi đã phải tự dằn vặt và suy xét thế nào vì có vụ kiện này. Biết bao lần tôi phải ôn lại diễn tiến những buổi họp giữa tôi và những thành viên phía Intergraph. Tôi đã hành động phù hợp với đạo đức chưa? Tôi đã làm mọi điều trong thẩm quyền của mình để tránh khỏi tình huống này hay chưa? Đây là điều tôi đã có thể làm khác hơn?

Khi vụ kiện đang diễn ra thì một ngày nọ, một phóng viên từ *Wall Street Journal* phỏng vấn tôi về nhiều đề tài kỹ thuật khác nhau. Đang khi phỏng vấn, anh nói: “Pat này,

vì anh là Cơ đốc nhân nên tôi nghĩ lời làm chứng của anh sẽ thú vị hơn hết trong vụ kiện Intergraph này.”

Tôi đã không nghĩ phóng viên Dean biết tôi là Cơ đốc nhân nhưng chẳng biết sao anh ta lại biết được. Hơn nữa, anh ta cho rằng những nhân viên khác của Intel sẽ đưa ra những phát biểu có lợi cho công ty, nhưng anh ta chờ đợi ở tôi – là một Cơ đốc nhân – sẽ nói lên sự thật.

Thế là ngay hôm sau, niềm tin Cơ đốc của tôi được nhắc đến trong “quyển kinh thánh” của giới doanh nhân Mỹ, tờ *Wall Street Journal*. Một mặt, tôi hài lòng vì thấy niềm tin Cơ đốc của mình được nhắc đến công khai. Tuy nhiên, tôi thấy lo lắng khi sẽ phải khai nhận những điều mà những nhân viên không tin Chúa khác tại Intel sẽ không. Tệ hơn nữa, một số những nhận xét này đã bị những lãnh đạo cấp cao của Intel nhìn nhận một cách tiêu cực. Họ cảm thấy tôi đang tạo ấn tượng rằng những nhân viên Cơ đốc như tôi là đạo đức hơn những nhân viên không tin Chúa vậy. Ví dụ trên cho thấy làm một chứng nhân tỏ tường không phải là không có những nguy cơ của nó. Nhưng đó là điều mà chúng ta được kêu gọi thực hiện trong vai trò những người nam, người nữ có niềm tin.

DẶNG BẢNG CHÀO MỜI

Tôi thấy việc áp dụng những nguyên tắc trong quyển sách này sẽ tạo ra một danh tiếng giúp người khác dễ dàng tìm đến bạn khi họ cần giúp đỡ. Chồng của cô trợ lý điều hành trong bộ phận khác mắc bệnh ung thư. Dù chưa từng quen biết trước đây, cô ấy đã gặp tôi để cho tôi biết hoàn cảnh của cô và xin tôi cầu thay cho cô.

Bạn gái của một đồng nghiệp thành linh qua đời. Trong cuộc trò chuyện sau đó, anh cho tôi biết thể nào lời chứng của tôi trong những năm qua đã động viên anh trong nỗi đau mất mát của mình.

Gần đây tôi có nhận được thư của Carl, người làm chung tổ chức với tôi. Anh nhắc thể nào lời làm chứng của tôi vẫn đang thách thức anh. Thật ra anh thừa nhận mình từng tỏ ra tiêu cực, nếu không nói là phỉ báng đối với tôi. Nhiều năm qua, hình ảnh của tôi – hình ảnh một Cơ Đốc nhân – luôn đeo bám tâm trí anh. Cuối cùng, sau khi chuyển khỏi tổ chức của tôi nhiều năm, anh đã trở thành Cơ đốc nhân và nói rằng lời làm chứng của tôi là ảnh hưởng chính yếu trong đời sống anh.

Hãy hình dung một cuộc chuyện trò với một đồng nghiệp đang gặp khó khăn về sức khỏe hay một vấn đề cá nhân. Với lòng khiêm nhường và cảm thông, bạn nói: “Tôi sẽ nhớ đến anh và cầu thay cho anh.” Bất kể niềm tin là gì, người đó chắc chắn sẽ được khích lệ bởi một câu nói như vậy.

Dĩ nhiên, lý do vững chắc nhất cho việc trở thành chứng nhân tỏ tường là từ trong Kinh Thánh:

“Các ngươi là sự sáng của thế gian; một cái thành ở trên núi thì không khi nào bị khuất được. Cũng không ai thấp đèn mà để dưới cái thùng, song người ta để trên chân đèn, thì nó soi sáng mọi người ở trong nhà. Sự sáng các ngươi hãy soi trước mặt người ta như vậy, để họ thấy những việc lành của các ngươi, và ngợi khen Cha các ngươi ở trên trời” (Mat 5:14-16).

Cho phép tôi nhắc lại: công việc của bạn là nơi bạn thể hiện mình là một nhân viên tuyệt vời. Ao ước làm chứng nhân của bạn không thể nào đem thế chỗ cho việc thực hiện trách nhiệm và nghĩa vụ của mình. Đầu tiên, hãy làm một nhân viên tốt và sau đó hãy tiếp tục như thế. Chỉ khi đó, bạn mới có thể làm một chứng nhân hiệu quả khi có những tình huống nảy sinh trong môi trường làm việc.

Một số Cơ đốc nhân dành quá nhiều thì giờ để làm chứng ở sở làm đến nỗi họ không còn là nhân viên giỏi. Điều đó là sai, và nó sẽ bào mòn vị trí và tiếng tốt của họ trong vai trò của một nhân viên. Tiếp đến, nó sẽ cản trở họ làm một chứng nhân đáng tin cậy. Đối với hầu hết những gì được đề cập trong sách này cũng như những điều hệ trọng trong cuộc sống, chìa khóa chính là một sự quân bình hợp lý.

Khi đi công tác đây đó, tôi có cơ hội thuyết trình trong nhiều tình huống khác nhau. Khi tôi ở những thành phố xa xôi, tổ chức Chiến dịch Học đường cho Đấng Christ (Campus Crusade for Christ – CCC) có thể sắp xếp những buổi nói chuyện để tôi có thể làm chứng và thuyết trình về nghệ thuật sống quân bình cho giới doanh nhân, những nhóm Cơ đốc nhân và những buổi họp mặt của nam giới. Tôi thích đề tài này, và thậm chí tôi còn luyện vài chiêu tung hứng để làm bài học trực quan. Tuy nhiên, dù tôi thích có cơ hội thuyết trình, tôi chỉ nhận lời khi lịch làm việc của tôi cho phép.

Intel không trả tiền cho tôi bay nửa vòng trái đất để làm nhà truyền giảng lưu động. Họ cho tôi đi đây đó để hoàn tất công việc và tôi luôn thách thức những nhóm Intel ở các nước mà tôi đến thăm phải làm sao để tôi luôn bận rộn. Đối với nhân viên Intel trên khắp thế giới, tôi muốn nổi tiếng là người làm việc chăm chỉ, nỗ lực hết mình trong mọi công việc tôi làm cho công ty. Tuy nhiên, trong những chuyến đi công tác đó, vào những ngày cuối tuần hoặc buổi tối rảnh rỗi, tôi sẽ nắm lấy cơ hội này để làm một chứng nhân tỏ tường.

Trong một sự kiện của tổ chức CCC ở Ấn Độ, một nhân viên cấp cao nổi bật trong báo giới đề nghị được phỏng vấn tôi về bài nói chuyện của tôi. Tôi nhận thấy đây là cơ hội hiếm có và đã nhận lời. Tuy nhiên, khi cuộc chuyện trò trở thành buổi thảo luận về công việc kinh doanh của Intel, tôi thấy mình cần phải làm sáng tỏ hai vai trò riêng biệt này. Những gì tôi nói trong khuôn khổ này chỉ mang tính cá nhân, chứ không phải trên danh nghĩa là nhân viên của Intel. Muốn bàn về công việc kinh doanh của Intel, chúng tôi phải sử dụng những kênh báo chí thông thường của Intel và phải tuân theo những trình tự về báo chí của Intel trong cuộc phỏng vấn.

Để làm chứng hiệu quả ở sở làm, bạn cần học và thực hành một sự tách bạch rõ ràng giữa địa vị một nhân viên gương mẫu (chương 5) và một chứng nhân tỏ tường (chương 7). Vụ kiện Intergraph và tờ *Wall Street Journal* mà tôi kể ở trên là một bài học kinh nghiệm cho tôi. Dù cảm thấy yên tâm về những câu trả lời của mình trong buổi phỏng vấn nhưng việc nhìn thấy sự phản ứng và những gì được đăng tải trên mặt báo đã dẫn tôi đến thận trọng hơn trong việc tách bạch rõ ràng giữa hai vai trò này. Điều lẽ ra tôi có thể làm và nên làm là dừng cuộc phỏng vấn lại và nói rằng đây là buổi phỏng vấn về đề tài kỹ thuật, vì thế tôi không thể trả lời những câu hỏi liên quan đến niềm tin cá nhân của tôi được.

Cuối cùng, làm một chứng nhân tỏ tường đòi hỏi bạn phải luôn gìn giữ và mài giũa những kỹ năng của một anh hùng đức tin.

“Hãy giảng đạo, cố khuyên, bất luận gặp thời hay không gặp thời, hãy đem lòng rất nhẹn nhục mà bẻ trách, nài khuyên, sửa trị, cứ dạy dỗ chẳng thôi” (ITi 4:2).

Trong một chuyến công tác nọ, đồng nghiệp cùng đi với tôi là một người vô thần. Anh ta hăm hở dùng kiến thức về lĩnh vực Kinh Thánh của mình thách thức tôi, nhất là ở những khía cạnh rất khó bênh vực từ góc nhìn của khoa học. Một khi đã tranh luận kịch liệt, chúng tôi khó lòng dừng lại. Đến lúc đáp máy bay, cả khoang thương gia trên chuyến bay ngày hôm đó đều biết đến cuộc khẩu chiến của chúng tôi. Thật ra, có một vài người còn tham gia vào trận khẩu chiến. Hơn nữa, anh ta đưa ra một số điểm rất sắc bén mà tôi chưa được chuẩn bị kỹ để trả lời. Qua đó, tôi được thách thức phải nghiên cứu một số quan điểm sắc bén của anh ta để trong tương lai tôi có thể sẵn sàng bảo vệ niềm hi vọng trong Chúa Cứu Thế của mình.

Hóa ra người này từng là nhân sự trong một tổ chức vô thần địa phương. Tuy nhiên, dầu đã tranh cãi gay gắt, chúng tôi vẫn duy trì mối liên hệ đồng nghiệp thân tình trải qua nhiều năm sau đó cho đến khi anh ta về hưu. Dầu rằng anh ta không có vẻ gì là chấp nhận niềm tin Cơ đốc, nhưng tôi biết rằng anh ta đã nghe về phúc âm ít nhất một lần.

Chúng ta đã đi qua những nguyên tắc căn bản trong sách này và tôi tin rằng giờ đây bạn có thể thấy được việc áp dụng chúng sẽ thiết lập danh tiếng và ảnh hưởng của bạn như thế nào ở chỗ làm, ở nhà, trong nhà thờ và trong cộng đồng. Người ta sẽ thấy bạn là một người có nghị lực và có thứ tự ưu tiên hợp lý. Chỗ đứng đó sẽ đem đến cho bạn vô số cơ hội làm chứng nhân tỏ tường và can đảm cho Chúa Cứu Thế Giê-xu. Trong chương 8, tôi sẽ thảo luận một số hướng dẫn về cách vận dụng hiệu quả niềm tin của bạn trong nơi làm việc và thương trường.

Câu hỏi chương 7

1. Làm thế nào để nắm bắt cơ hội chia sẻ Lời Đức Chúa Trời ở sở làm của bạn? Bạn sẽ làm điều đó bằng cách nào? Bạn có kinh nghiệm cụ thể nào trong việc này không?

2. Tình huống nào là không phù hợp khi làm chứng trong nơi làm việc?

3. Điều gì khiến bạn không được thoải mái khi chia sẻ niềm tin của mình? Đây là những bước thế mà bạn có thể vạch ra nhằm giúp bạn giải quyết vấn đề này? Hãy thực hành chia sẻ niềm tin với một cố vấn hoặc một người bạn Cơ đốc của mình. Hãy vào cuộc từ những chỗ mà bạn cảm thấy thoải mái để chia sẻ những điểm đơn giản về niềm tin của mình.

4. Một người có thể sống quân bình không nếu người đó không phải là Cơ đốc nhân?

5. Đây là những tình huống thực tiễn đang diễn ra trong đời sống mà bạn cảm thấy mình nên làm một chứng nhân Cơ đốc tỏ tường nhưng lại không đủ can đảm để thực hiện?

8. HIỆP NHẤT ĐỨC TIN, GIA ĐÌNH, CÔNG VIỆC

Vài năm trước, tôi phải điều trần với Phòng Nhân sự Intel về vô số lời phàn nàn nổi lên xung quanh đức tin của tôi trong nơi làm việc. Người ta có thể nhìn thấy rõ tôi là một thành viên ban quản trị của Intel có ảnh hưởng to lớn về mặt tổ chức và chiến lược. Có một số lời phàn nàn liên hệ đến một số bài báo mới xuất bản gần đây, trong đó bao gồm những buổi phỏng vấn về đức tin của tôi. Mạng lưới ICBN của Intel có một đường truyền dẫn đến lời tuyên bố về sứ mạng trong trang web cá nhân của tôi (www.patgelsinger.com). Một số lời than phiền cho rằng nội dung lời tuyên bố này ngụ ý rằng tôi thiên vị người Cơ đốc, và vì thế sẽ có thành kiến với người không tin Chúa. Tôi lại đang làm một số việc để hỗ trợ cho buổi ra mắt ấn bản đầu tiên bằng tiếng Hoa của quyển sách này ở đại lục Trung Quốc. Trên trang bìa của ấn bản đầu tiên này có dòng chữ “Từ CTO – Giám Đốc Kỹ thuật của Tập đoàn Intel.” Trong chừng mực nào đấy, điều này gây ấn tượng Intel tán thành cho nội dung của quyển sách. Kết quả là Intel yêu cầu tôi phải rút lui khỏi một số vai trò công khai mà tôi đảm nhận với danh nghĩa Cơ đốc nhân và cá nhân tôi không được tham gia vào các hoạt động hỗ trợ cho buổi giới thiệu quyển sách của mình ở Trung Quốc. Tôi làm theo yêu cầu của Intel một cách miễn cưỡng và khó chịu. Tôi đang dự kỳ thi trong lĩnh vực làm thế nào để kết hợp hoàn hảo đức tin với công việc, và tôi bị đánh trượt. Khi thi, tôi phạm phải một số sai sót trong phán đoán cũng như chưa chuẩn bị chu đáo cho kỳ thi cùng với những thách thức có thể gặp phải.

Từ chuyện xuất bản sách, nhiều người hỏi tôi về những lĩnh vực khác nhau liên quan đến vấn đề hiệp nhất đức tin với công việc, đến nỗi tôi thường đùa rằng nếu có cơ hội viết một quyển sách khác, tôi sẽ chọn nó làm đề tài trọng tâm và duy nhất. Với ấn bản thứ hai này, tôi cho rằng ít ra tôi cũng có cơ hội dành cả một chương cho vấn đề này.

Trước khi kết thúc chương sách, hy vọng tôi đã thách thức được quý độc giả hãy trở thành một người nhất quán dù là trong gia đình, trong thương trường, trong sở thích, với bạn bè và trong nơi làm việc – là người vừa kết hợp đức tin vào mọi khía cạnh của đời sống vừa thể hiện óc phán đoán và tính hiệu quả khi làm điều đó.

ĐẠO ĐỨC NGHỀ NGHIỆP

Tôi được ơn làm việc cho một công ty luôn hoạt động hết sức mình để gây dựng và duy trì danh tiếng tốt là công ty có đạo đức kinh doanh. Tuy nhiên, không mấy ai được may mắn như tôi. Hơn nữa, chỉ cần một vài nhân viên cấp cao thiếu đạo đức có thể kéo theo hàng trăm hoặc hàng ngàn nhân viên và gia đình của họ phải chịu ảnh hưởng. Trong

những sự kiện thời sự gần đây, chúng ta nghe nói về một trong những bi kịch trong lịch sử kinh doanh.

“Sau một loạt khám phá liên quan đến quá trình kiểm toán không đúng quy cách – gần như là gian lận – được thực hiện trong suốt những năm 1990 liên hệ đến Enron và công ty kiểm toán của Enron là Arthur Andersen, vào trung tuần tháng 11 năm 2001, Enron đứng trên bờ vực phá sản lớn nhất trong lịch sử. Tháng 8 năm 2001, Daniel Scotto, một nhà phân tích tài chính uy tín, tuyên bố Enron gần như tan nát và khuyên nên bán hết tài sản thế chấp của Enron, kể cả cổ phiếu của công ty này. Ông cũng là người đầu tiên công khai tiết lộ tính chất nghiêm trọng của sức bật tài chính và thiếu đạo đức đoàn thể của Enron, cũng như đặt ra nghi vấn về độ tin cậy của thông số lời lãi được công bố của Enron, dầu chúng đã qua sự kiểm toán của Arthur Andersen.”

Năm 2000, Enron nổi lên mau chóng với những thỏa thuận kinh doanh năng động bằng cách sử dụng tài sản của mình để tạo nên sức bật giúp đạt đến tổng doanh thu được cho là 111 tỉ đôla trong năm 2000. Enron được tạp chí *Fortune* đặt tên là công ty sáng tạo nhất từ năm 1996 đến 2001. Tuy nhiên, sự năng nổ của Enron lại biến thành tham vọng khi công ty phải sử dụng đến những kỹ thuật năng động hơn nhằm duy trì mức độ tăng trưởng thần tốc của mình. Trong quá trình đó, những kỹ thuật này đã đi từ năng động sang phạm pháp.

Giống như sự suy sụp của Ma Bell, hay Standard Oil hoặc sự kiện thị trường sụp đổ vào năm 1992, sự sụp đổ của Enron là một dấu hiệu to lớn định hình một kỷ nguyên mới trong kinh doanh. Enron đã mở ra một kỷ nguyên hoàn toàn mới trong nhận thức về đạo đức kinh doanh, mà những tác động của nó tiếp tục ảnh hưởng đến những tổ chức đoàn thể và các mô hình quản trị công ty cho đến tận ngày nay. Ngay sau Enron là Global Crossing, WorldCom và nhiều công ty khác nhìn nhận quyền mua bán cổ phiếu của họ chỉ có giá trị trong quá khứ. Gộp chung lại, những sự kiện này giống như hàng loạt phát súng liên tiếp nhắm vào thế giới kinh doanh. Việc trả lương cho giám đốc điều hành bị xem là có hại và mất kiểm soát. Những thành viên ban quản trị từng được xem là những nhà lãnh đạo được ngưỡng mộ, giờ bị gièm pha là những kẻ cắp vô đạo đức. Còn đâu những tướng lĩnh của ngành công nghiệp đã làm việc tích cực và chu đáo đáng được noi theo và kính trọng! Đạo luật Sarbanes – Oxley giờ đây trở thành danh thiếp cho những người điều hành đoàn thể với những yêu cầu hết sức nghiêm ngặt có khả năng nảy sinh trong tương lai. Ngày nay, các tập đoàn xuyên thế giới cần gia cố then cài trong đạo đức lãnh đạo của mình. Là Cơ đốc nhân, chúng ta có cơ hội to lớn được dự phần vào việc giải quyết nhu cầu cấp bách này.

Có lần trong một chuyến đi đến Ấn Độ, tôi được mời nói chuyện trước vài trăm người. Trong giờ giải đáp thắc mắc sau khi bài nói chuyện, tôi bị hỏi tới tấp về những thông tin liên quan đến đề tài gia đình và kinh doanh. Quả là một buổi tối khó tin, cử tọa đầy ắp hứng thú và thắc mắc. Tuy nhiên, hầu hết các câu hỏi đều xoay vào chủ đề chính là đạo đức kinh doanh. Nhiều câu hỏi đi vào chi tiết và cụ thể như làm sao để kiểm soát vấn đề này giữa vòng đồng nghiệp với nhau, với sự kính trọng đối với sếp, với công việc kinh

doanh của công ty và những điều tương tự. Nhiều công ty ở Ấn Độ – trong đó có chi nhánh của Intel – đang vật lộn với những nan đề như thế khi nền kinh tế qua mạng Internet tăng vọt, những công ty liên doanh với nước ngoài mọc lên như nấm, sự cạnh tranh về nguồn lao động lành nghề càng cao, lương bổng tăng lên mau chóng, rồi những luật đánh thuế phức tạp nhưng khó hiểu cùng với những hoạt động kinh doanh truyền thống khó theo kịp những đổi thay của thời đại và những thay đổi gây ra vô số trường hợp ngộ nhận, lầm lỗi và tham vọng.

Bất kể những điều đó, vấn đề đạo đức kinh doanh càng không thể bị xem nhẹ hoặc cho là không quan trọng.

Như đã nhấn mạnh xuyên suốt quyển sách, bạn phải làm một nhân viên giỏi. Dựa trên danh tiếng đó, bạn sẽ thiết lập độ tin cậy mà bạn cần có để vận dụng trọn vẹn vị trí của mình trong nơi làm việc. Tuy nhiên, nếu đã khởi sự, bạn sẽ đi được bao xa? Khi nhìn thấy những điều không hài lòng, bạn sẽ làm gì? Có phải công việc của bạn là làm cảnh sát đạo đức ở sở làm? Bạn sẽ được xem là người thổi còi đạo đức hay là chỗ nhức nhối trong lãnh vực quản trị của công ty bạn? Là Cơ đốc nhân, có phải bổn phận của bạn là đảm bảo đạo đức phải được thực hiện nơi làm việc hay không?

Sau đây là một số hướng dẫn có thể có ích cho bạn:

1. Hãy đi từ một khởi đầu đơn giản. Hãy đảm bảo cá nhân bạn phải thật sự vĩ đại trong lĩnh vực đạo đức kinh doanh. Hãy sống vượt lên trên sự chỉ trích ([Iti 3:2](#)). Hãy đảm bảo bạn biết rõ quy trình kinh doanh và tham gia vào những chương trình huấn luyện đạo đức do công ty tổ chức.

2. Tiếp đến, phải nhận thức mình được thuê đi làm chứ không phải để chạy lăng xăng trong công ty làm một giám đốc đạo đức tự phong. Trừ khi bạn là thành viên ban kiểm toán cho công ty, thì việc đảm bảo đạo đức kinh doanh có được thực thi hay không đơn giản không phải là công việc hay trách nhiệm của bạn. Trong bất kỳ công ty nào, đặc biệt là những công ty lớn, luôn luôn có những tin đồn. Công việc của bạn không phải là xua tan hay thổi tung chúng. Hãy quay về với công việc và phớt lờ những tin đồn hay những chuyện phiếm đó đi.

Tuy nhiên, có thể bạn rơi vào tình huống là trong quá trình làm việc, bạn phải đối mặt với một điều có vẻ như là hành động kinh doanh đáng ngờ. Bạn không dòm ngó đến những việc làm này, nhưng thật kỳ lạ, bạn phải đối mặt với chúng. Lúc đó, trách nhiệm vừa là một nhân viên, vừa là Cơ đốc nhân của bạn trở nên to tát. Bấy giờ, dầu không cảm thấy thoải mái bạn cần phải tiến hành những bước nhằm đảm bảo những việc làm đó của bạn phải được cân nhắc đúng đắn. Muốn làm điều này, dựa vào cơ cấu tổ chức của công ty, bạn có thể đem tình hình nói với cấp trên, hoặc người kiểm soát tài chánh, hoặc đại diện ban kiểm toán. Dĩ nhiên là phải được huấn luyện kỹ lưỡng về vấn đề đó, bạn mới có thể trình bày rõ ràng những sai phạm làm bạn bận tâm. Hơn nữa, bạn nên có tài liệu, chứng cứ rõ ràng và vững chắc chứng minh vấn đề đó là gì. Cuối cùng, hãy chuẩn bị lời diễn giải thật cẩn thận, chu đáo trước khi trình bày trong buổi họp với người có thẩm quyền. Đây không phải chuyện cảm xúc, nhưng là những vấn đề có thật với tình huống cụ thể mà bạn cảm thấy đang chống lại chính sách kinh doanh của công ty và có thể

chống lại chính sách của cơ quan thẩm quyền nhà nước. Tuy nhiên, một khi bạn tiến hành bước khó khăn này, điều quan trọng là bạn phải nhường lại cho những cá nhân có thẩm quyền kiểm soát cuộc điều tra và phần công việc còn lại. Sau khi xong việc, hãy quay về với công việc chính của mình.

Thật tuyệt vời khi được may mắn làm việc cho một công ty xem đạo đức kinh doanh là điều thiết yếu. Dù không may là tôi từng can dự vào những cuộc điều tra và kiện tụng, nhưng sự vận hành của Intel luôn tích cực và dành nhiều quan tâm cho ngành công nghiệp toàn cầu.

Tuy nhiên, có thể bạn không được may mắn như tôi. Có thể bạn đang làm việc trong một công ty theo đuổi con đường gần giống như con đường mà Enron đã đi – một công ty luôn đang đứng trên bờ vực phạm pháp, và rồi trước sau gì cũng vượt qua lằn ranh mong manh đó. Nếu vậy, bạn cần phải tìm một chỗ làm khác. Phải làm việc trong hoàn cảnh mà lương tâm bạn không ngừng bị cắn rứt và bị thách thức bởi những hành động kinh doanh xảy ra chung quanh bạn thì thật quá sức chịu đựng.

Trải qua nhiều năm, tôi từng tư vấn cho một vài người làm theo cách này khi sự việc càng lúc càng trở nên khó khăn. Tôi hơi sửng sốt bởi một người nọ đã dẫn ra hết vấn đề này, đến vấn đề khác trong chỗ làm của mình. Dù có vẻ anh ấy đã chuẩn bị tài liệu chứng minh khá đầy đủ và trình chúng lên cấp trên của mình, nhưng tình huống lại khó lòng chấn chỉnh. Một chỗ làm mới là con đường tốt nhất cho anh ta.

NGƯỜI HẦU VIỆC CHÚA TRỌN THỜI GIAN?

Khi thuyết trình, tôi thường hỏi cử tọa: “Nếu quý vị là người hầu việc Chúa trọn thời gian, xin vui lòng giơ tay lên.” Thường thì tôi chỉ thấy một số ít cánh tay giơ lên. Chỉ có một vài người hầu việc Chúa trọn thời gian giữa vòng cử tọa cảm thấy tự hào khi giơ tay. Tôi sẽ đặc biệt mời họ bước lên và xin cử tọa một tràng pháo tay cổ vũ. Giống như tiên tri Ê-sai sẵn lòng lắng nghe lời kêu gọi, họ cũng sẵn lòng dành trọn thời gian trong cam kết cho chức vụ Cơ đốc.

“Đoạn, tôi nghe tiếng Chúa phán rằng: Ta sẽ sai ai đi? Ai sẽ đi cho chúng ta? Tôi thưa rằng: Có tôi đây; xin hãy sai tôi” (Es 6:8).

Chúng ta nên trân trọng những người hầu việc Chúa toàn thời gian. Họ là người sẵn lòng tiến lên phía trước; sẵn lòng tận hiến cuộc đời và sự nghiệp trọn thời gian cho sự trình bày Phúc âm.

Thường thì một vài người cảm nhận được tôi sẽ dẫn họ đến đâu với câu hỏi về “Người hầu việc Chúa trọn thời gian.” Tôi sẽ đọc phần Kinh Thánh [Co 3:23-24](#) và lặp lại câu hỏi. Nhiều cánh tay giơ lên hơn. Tôi lại đọc thêm lần nữa và cổ vũ họ rằng nếu là Cơ đốc nhân, họ đã cam kết làm một “Cơ đốc trọn thời gian” trong mọi điều họ làm. Họ không thể phân chia đức tin của mình thành từng phần riêng biệt như ở sở làm, tôi là Joe – thành viên ban quản trị – ở nhà, tôi là Joe – chồng hoặc cha; và ở nhà thờ, tôi mới làm Joe – Cơ đốc nhân.

Không phải như vậy. Thật ra chúng ta thấy Chúa Giê-xu thực thi phần lớn chức vụ của Ngài đang khi dong ruổi trên đường, ngoài chợ, tại bãi đánh bắt cá, tại đám cưới, trên sườn đồi, đang khi trong nhà, hay bên giếng nước. Chúng ta chắc chắn cũng thấy Ngài phục vụ trong nhà hội và tại đền thờ. Việc xuất hiện ở nhà hội hay đền thờ là kết quả tự nhiên của chức vụ trọn thời gian của Ngài. Những địa điểm này không chỉ đơn thuần là một nơi Ngài phải đến để phục vụ. Chúng ta cũng thấy sứ đồ Phao-lô sử dụng nhà hội để thi hành chức vụ khi đi từ nơi này đến nơi khác. Nhưng lúc đó nhà hội là khởi điểm tốt để ông bắt đầu một công đồng mới vì ông biết nơi đó sẽ có sự hội họp của những người quan tâm đến vấn đề thuộc linh (xem [Cong 17:2](#)). Hôm nay, bạn có thể đến những nào để bắt đầu chức vụ của bạn? Nhà thờ là nơi những người đã tin Chúa nhóm lại. Không còn những nhà hội nơi những người chưa tin Chúa Giê-xu tập họp và chờ bạn đến trình bày Phúc âm.

Khi nhìn vào Đại Mạng lệnh, chúng ta gặp ngay phân đoạn nổi tiếng khuyên chúng ta “hãy đi”. Nhiều giáo sĩ đã dùng câu Kinh Thánh này như câu gốc để lý giải tại sao họ chọn bước vào cánh đồng truyền giáo xa xôi.

Đức Chúa Giê-xu đến gần, phán cùng môn đồ như vậy: “Hết cả quyền phép trên trời và dưới đất đã giao cho ta. Vậy, hãy đi dạy dỗ muôn dân hãy nhân danh Đức Cha – Đức Con và Đức Thánh Linh mà làm phép báp-têm cho họ, và dạy họ giữ hết cả mọi điều mà ta đã truyền cho các ngươi. Và này, ta thường ở cùng các ngươi luôn cho đến ngày tận thế. ([Mat 28:18-20](#)).

Tuy nhiên, nhiều học giả giờ đây xem và diễn giải rằng phân đoạn này không hẳn là huấn thị “hãy đi” mà là “khi các ngươi đi.” Nói cách khác, đang khi đi, hãy môn đệ hóa muôn dân, làm báp-têm cho họ và dạy dỗ họ.

Như vậy, tất cả chúng ta đều là những người hầu việc Chúa trọn thời gian. Ngày nay có một ít phong trào hầu việc Chúa trọn thời gian nơi công sở đang hoạt động. Nhiều người, nhiều tác giả viết về đề tài này. Tôi coi mình là một thành viên, là người tham dự vào phong trào đó. Vài người bạn của tôi đã bắt đầu gây dựng cơ sở kinh doanh ở nước ngoài với mục tiêu rõ ràng là sử dụng công việc kinh doanh làm môi trường để phục vụ và bày tỏ Phúc âm cho lực lượng lao động của họ. Những tác giả như Os Hilman, Bob Buford, Dennis Bakke, John Beckett, Michael Novak, Ves Cantrell, Rich Marshall, và David Miller gần đây đã cho xuất bản những tác phẩm viết về nhiều khía cạnh khác nhau của vấn đề đức tin nơi công sở. Qua việc quen biết nhiều người trong số họ và đọc những tác phẩm của họ, tôi khích lệ bạn hãy đọc chúng khi bạn tiếp tục cuộc hành trình của mình trong lĩnh vực này.

Nếu bạn gọi mình là Cơ đốc nhân và tuyên xưng danh Giê-xu làm Chúa của bạn, thì bạn đã là hầu việc Chúa trọn thời gian. Bạn cần phải thuộc về Ngài một trăm phần trăm trong mọi tình huống và mọi hoàn cảnh. Chẳng phải là điều kỳ diệu hay sao khi Intel, Nike, Boeing, GE, TI, IBM, hoặc người chủ bất kỳ nào trả lương cho bạn, dành phúc lợi cho bạn khi bạn dong ruổi thi hành chức vụ hầu việc Chúa trọn thời gian mỗi ngày? Nhưng như tôi đã nhiều lần nhắc nhở, trong sở làm, đầu tiên và trước hết, bạn phải làm một nhân viên giỏi. Làm một nhân viên giỏi, bạn sẽ có vô số cơ hội giới thiệu về Chúa Cứu

Thế cho người khác. Giữa những nhiệm vụ chính thức và cơ hội bất thường, bạn sẽ tìm thấy vô số dịp tiện xen lẫn trong đấy.

Như đã thảo luận trong chương 7, bạn phải làm một chứng nhân tỏ tường và công khai. Bạn được kêu gọi để làm người hầu việc trọn thời gian cho Chúa Cứu Thế. Bây giờ, vấn đề là phải làm điều đó như thế nào: Bạn nên chia sẻ niềm tin ở sở làm trong những hoàn cảnh nào và nên tiết chế hơn trong những tình huống nào?

Sau đây là hai nguyên tắc đơn giản mà tôi từng sử dụng nhiều năm qua và rất có ích lợi cho tôi :

Nguyên Tắc 1: Đừng Ngần Ngại

Hãy làm một Cơ đốc nhân hòa hợp, toàn tâm toàn lực và trọn vẹn một trăm phần trăm trong mọi lúc và đừng ngại chiếu ra ánh sáng Cơ đốc khi bạn ở sở làm hoặc trên thương trường.

Sau nhiều năm làm Cơ đốc nhân, có một số biệt ngữ mà tôi không ngại sử dụng chúng trong khi trò chuyện hằng ngày. Nếu bạn có thói quen nói “Ngợi khen Chúa” hay những câu tương tự khi một điều tuyệt vời nào đó xảy ra, đừng ngại sử dụng chúng nơi công sở.

Cũng đừng ngần ngại tỏ mình là Cơ đốc nhân. Intel có một chiếc máy bay phản lực sử dụng nội bộ. Hãy hình dung rằng đây không còn là chiếc máy bay sang trọng nữa, mà là một chiếc xe buýt biết bay trên đó có thể có những công nhân thử việc chen vào ngồi cạnh giám đốc điều hành công ty. Trên máy bay, tôi luôn ngồi ở hàng ghế gần lối đi và vẫn có giờ tĩnh nguyện như thường. Tôi lấy Kinh thánh ra đọc khi máy bay cất cánh. Tôi không ngần ngại khi làm điều đó trước mặt mọi người. Đọc Kinh thánh là một phần cuộc đời tôi và tĩnh nguyện buổi sáng cũng như vậy. Gần đây, có một người tên là John nhận ra điều này và sử dụng cơ hội đó để làm quen với tôi. Anh hiện đang cùng gia đình dự nhóm ở nhà thờ chúng tôi. Đừng che giấu niềm tin của mình, nhưng hãy tự hào về nó.

Nguyên Tắc 2—Nếu ai đó bước vào lãnh vực cá nhân, bạn cũng hãy làm như vậy!

Tôi thường cảm nhận rằng nhiều người cần biết Chúa Cứu Thế và nghe đến Phúc âm. Thật tuyệt vời nếu bạn nhận thấy sự thôi thúc đó trong những tình huống khác nhau; ấy là bạn đang cảm nhận tiếng gọi của Đức Thánh Linh. Tuy nhiên, khi nào thích hợp để đáp ứng, khi nào thì không?

Nguyên tắc đơn giản này giúp ích rất nhiều cho tôi trong suốt những năm qua. Nếu một ai đó nói chuyện về gia đình, con cái, bệnh tình của người thân hoặc cha mẹ họ, hay những hoạt động cá nhân như thể thao, sở thích, thì họ đang mở ra cánh cửa cho cuộc trò chuyện mang tính cá nhân với bạn. Họ đang chuyển từ lãnh vực chuyên môn sang cá nhân. Điều quan trọng cần chú ý là người kia làm điều đó, chứ không phải bạn. Nếu bạn là người khởi xướng, điều đó không đáng quan tâm; nhưng phải là người kia – là người đang mở ra cánh cửa để đi từ bối cảnh làm việc sang những vấn đề riêng tư. Một khi cánh cửa bước vào đời sống của họ rộng mở, hãy xem đó là cơ hội để chia sẻ riêng tư về cuộc đời và niềm tin của bạn.

Tôi có một trợ lý điều hành làm việc cho tôi nhiều năm và biết rõ về niềm tin của tôi. Cô ấy kiểm soát những cuộc gọi đến cho tôi, xếp lịch cho công việc và hoạt động của tôi. Tuy nhiên, cô ấy luôn tách bạch giữa những vấn đề cá nhân và chuyên môn, cũng không bao giờ khơi chuyện hay nghi vấn về niềm tin của tôi. Với cô, việc làm chứng nơi sở làm của tôi chỉ đơn thuần là bày tỏ Đấng Christ qua bất cứ điều gì cô nhìn thấy trong lối sống của tôi.

Ngược lại, gần đây, Matthew, một đồng nghiệp của tôi tại Intel đến gặp tôi hỏi về mối quan hệ cố vấn. Cố vấn nơi công sở luôn được Intel khuyến khích, vì thế nhiều người thường hỏi tôi về vấn đề này. Hơn nữa, với quyển sách của mình và nhiều cuộc nói chuyện về đề tài này, tôi thường nhận được những câu hỏi về vấn đề cá nhân như vậy. Với nhiều câu hỏi như thế, tôi có xu hướng lựa chọn cẩn thận và thường có buổi phỏng vấn không chính thức với người đó để phán đoán mức độ nghiêm túc của họ và khả năng tôi có thể đem đến cho họ những hỗ trợ gì trước khi đồng ý tiến hành bất kỳ hình thức liên hệ tư vấn nào với họ.

Matthew và tôi sắp xếp dùng chung bữa tối khi cả hai chúng tôi tình cờ cùng đến một nơi nọ. Anh làm việc trong nhóm của tôi nhưng tôi lại không biết nhiều về anh. Anh khá nhanh nhẹn, có tiếng tốt, và đang lo lắng khi ngày càng thành công và có ảnh hưởng nhiều hơn trong công ty. Mới trò chuyện, tôi nhận thấy ngay là Matthew có đọc ấn bản đầu của quyển sách này. Hơn nữa, anh cởi mở và khao khát có mối liên hệ không chỉ ở mức độ chuyên môn mà còn cá nhân nữa. Với cánh cửa rộng mở, có thể nói như vậy, tôi tự do bước vào và chia sẻ về công việc, gia đình và niềm tin của mình. Không bao lâu sau, Matthew cùng vợ và các con đến thăm Hội thánh của chúng tôi. Tôi có thể chia sẻ nhiều điều về niềm tin của tôi. Linda và tôi có thể giải đáp những nghi vấn và bận tâm của vợ chồng anh. Chúng tôi bắt đầu gặp gỡ các con anh và hai gia đình qua lại nhiều hơn. Ít tháng sau, vào một Chúa nhật Phục sinh, Matthew đã nhận phép báp-têm để bước vào mối liên hệ với Chúa Cứu Thế. Hiện nay, gia đình Cơ đốc của anh ngày một lớn mạnh, chúng tôi thường ngồi cạnh nhau ở nhà thờ cũng như trong những dịp lễ khác.

Khi hồi tưởng lại lần trò chuyện đầu tiên của chúng tôi, Matthew hóm hỉnh bảo anh thì hé cửa, còn tôi phá hỏng cả bản lề. Khi người khác mở cửa, hãy tự do bước vào và chia sẻ cuộc đời và lòng nhiệt tâm của bạn. Nếu người đó thấy không được thoải mái, bạn sẽ nhận ra ngay. Nếu họ có vẻ khó chịu, bạn cần lập tức tôn trọng sự lo lắng của họ và lùi lại ngay. Tuy nhiên, nếu đó là cơ duyên thiên định, thì bạn không thể nào lờ đi sự kêu gọi của Đức Thánh Linh để không tận dụng mọi cơ hội mình có và sử dụng nó cho Chúa Cứu Thế. Hãy tiến lên, bạn nhé !

CHÍNH TRỰC TRONG MỌI SỰ

Từ khi sa ngã con người chúng ta luôn phạm sai lầm. Nó được gọi là tội lỗi. Hầu hết những nhà lãnh đạo trong Kinh Thánh được ghi lại không những với những thành công, mà còn có những thất bại của họ nữa. Từ Áp-ra-ham đến Đa-vít, Phi-e-rơ đến Phao-lô – mọi giống dân trải mọi thể hệ – bạn đều thấy lỗi lầm của những lãnh đạo vĩ đại trong Kinh thánh được ghi chép trong cõi đời đời. Đây là một trong những điều minh chứng cho tôi biết rằng Kinh thánh là lời có giá trị của Đức Chúa Trời – với sự thành thực táo bạo và

đôi khi có vẻ thô cứng và vô cảm. Nếu phải viết sách định nghĩa một tôn giáo mà hàng triệu người tin theo, tôi có viết về thất bại của tất cả những lãnh đạo vĩ đại của tôi rõ ràng đến từng chi tiết như vậy không? Thật tôi sẽ không làm như thế.

Khi trải nghiệm cuộc sống nhằm quân bình những yêu cầu của công việc, gia đình và niềm tin, một trong những thành phần quan trọng nhất là danh tiếng và nhân cách của bạn. Bạn có đang sống một đời sống thánh khiết không chỗ trách được ([Phi 4:8](#))? Bạn có đang sống vượt lên trên sự chỉ trích. Bạn có gìn giữ con mắt, tấm lòng và tâm trí mình trước sự cám dỗ của thế gian?

Tôi đi đây đó rất nhiều và phải qua đêm một mình ở khách sạn. Sau một ngày dài mệt mỏi, người ta dễ dàng bật TV lên và dạo một lượt qua các kênh truyền hình. Không phải mọi thứ bạn xem trên các kênh truyền hình ở khách sạn đều thích hợp cho người Cơ đốc. Linda và tôi thỏa thuận không xem những loại phim cấm, nhưng khi ở cách xa nhà hàng ngàn dặm, nào ai biết được nếu bạn đang xem bộ phim cấm dỗ bạn vi phạm những chuẩn mực mà bạn đã đề ra cho bản thân và gia đình? Tôi có một thỏa thuận cá nhân là không bật TV khi đi xa. Máy tính xách tay của tôi chứa đầy những file nhạc MP3 Cơ đốc. Tôi sẽ mở chúng lên sử dụng thời gian này một cách khôn ngoan – tôi luôn có thể tận dụng vài tiếng đồng hồ nghe nhạc thư giãn này để bắt kịp công việc!

Tôi cũng tạo điều kiện tốt nhất cho Linda dễ dàng tìm thấy tôi khi cần. Điện thoại cầm tay là công cụ tuyệt vời. Cô ấy có thể gọi cho tôi bất kỳ lúc nào và cô ấy biết chắc mình có quyền biết tôi đang làm gì, ngày cũng như đêm. Dĩ nhiên là đôi khi cũng xảy ra những tình huống buồn cười lúc tôi quên tắt điện thoại di động đang khi thuyết trình. Tôi sẽ bắt máy và nói: “Chào, em yêu, có hàng trăm người đang quan sát anh nói chuyện với em đây.” Với những thay đổi múi giờ, cô ấy lẽ nhè đáp: “Ôi, em biết rồi anh...” Dĩ nhiên, tùy vào hoàn cảnh họp hành hay thuyết trình, đôi khi ngay lúc đó tôi không thể nhận cuộc gọi đến của cô ấy. Tôi luôn cố gắng tìm cách gọi lại cho cô ấy ngay khi có thể. Khả năng tiếp cận mọi lúc mọi nơi này tạo cơ hội nâng đỡ lòng tin tưởng của Linda và giúp tôi thêm đáng tin cậy để có một đời sống chính trực.

Trong những chuyến đi quốc tế, tôi thường gặp nhiều người biết tôi mà tôi không biết họ. Với vị trí nổi bật ở Intel, nhiều người rất có hứng thú gặp gỡ tôi và nói chung, tôi luôn cố gắng tỏ ra thân thiện nhất. Một lần nọ, có một phụ nữ tỏ vẻ muốn tôi chú ý, vì thế tôi đã chào cô. Tiếng Anh của cô ta rất tệ. Qua cuộc trao đổi không được suôn sẻ và tâm trí không được thoải mái, tôi nhận thấy đây không phải là tình huống thích hợp. Tôi mau chóng rút lui. Dù không rõ cô ấy muốn gì, nhưng tôi lại biết rõ không nên tìm hiểu là tốt nhất.

Internet khiến thông tin – cả tốt lẫn xấu – dễ tiếp cận hơn bao giờ hết. Chỉ cần một cú nhấp chuột, bạn có thể rời khỏi những trang web lành mạnh. Cũng chỉ một cú nhấp chuột đơn giản, bạn đã đưa mình thoát khỏi những trang web dơ bẩn và khiêu dâm. Gần đây, có một người nọ ở Intel đề nghị tôi hiển thị trên màn hình kỹ thuật của Intel những trang web mà anh từng vào để giúp anh giữ mình hơn. Tôi ngưỡng mộ lòng sốt sắng về sự tinh sạch của anh. Tương tự, dù tôi thích sử dụng tài khoản mạng xã hội ảo MySpace của mình để kiểm tra những trang MySpace của các con tôi, nhưng đôi khi “những yêu cầu từ

bè bạn” trên đó lại từ những nguồn không mấy đúng đắn. Bạn không cần phải nhấp chuột vào đó mới biết nó sẽ dẫn bạn đến đâu. Chỉ cần nhìn vào nguồn đường dẫn là bạn hầu như có thể biết ngay nó sẽ dẫn bạn đến một trang web mà không việc gì bạn phải xem chúng.

Tại Intel, thành viên ban Quản trị cơ bản sẽ có một trợ lý kỹ thuật. Đạo nọ, trợ lý kỹ thuật cùng đi công tác với tôi là một phụ nữ. Cô ấy gặp chút rắc rối với máy tính, vì là một chuyên viên, tôi đương nhiên có thể giúp cô một tay. Tôi vào phòng khách sạn của cô để giúp sửa chữa cho mạng kết nối hoàn hảo. Sau khi cửa phòng cô ấy đóng lại, tôi nhận ra tôi đang khiến mình lâm vào một tình huống vô cùng ngu ngốc. Ngay sau đó, tôi đã xin Linda tha thứ cho sự bất cẩn của mình.

Khi các con chúng tôi tự lập, tôi dễ dàng thu xếp dẫn Linda theo trong những chuyến đi công tác hơn. Làm điều đó thật tuyệt! Tôi mong nó sẽ giúp tôi quân bình bằng cách xen lẫn vài ngày thư giãn vào một chuyến đi công tác mang tính bắt buộc. Tuy nhiên, điều này làm mờ đi giới hạn giữa chuyện công và chuyện tư. (Tôi có thật sự cần chuyến đi đó hay không?). Nó cũng dễ làm nhập nhằng giữa chuyện chi phí chuyến đi là cho Intel hay cho cá nhân tôi.

Tương tự, vì trợ lý điều hành của tôi kiểm soát hầu hết lịch làm việc của tôi, nên rất dễ khiến tôi quên mất giới hạn mà nhờ cô ấy làm giúp tôi vài việc không thuộc chuyện công. Thậm chí rất dễ hợp lý hóa bằng lý lẽ: “Nếu tôi phải bỏ thời gian để làm điều này, thì đúng là tôi đang rút bớt thời gian tôi dành cho công việc kinh doanh của Intel. Nếu vậy, nhờ cô ấy làm giúp mấy chuyện riêng đó ầu cũng là giúp tôi làm việc hiệu quả hơn.” Dĩ nhiên, đó là những tình huống mà Cơ đốc nhân chúng ta cần giữ vai trò mẫu mực, hoàn toàn trong sạch từng ly từng tí và tránh những biểu hiện hành xử đáng nghi ngại.

LÀM THẾ NÀO ĐỂ SỐNG CHÍNH TRỰC TUYỆT ĐỐI

1. Tránh những tình huống thỏa hiệp

Đơn giản hãy đánh giá tình huống. Đừng đặt mình vào những tình huống thỏa hiệp như trong ví dụ giữa tôi và cô trợ lý kỹ thuật. Nếu bạn cảm thấy day dứt, hãy xem đó là tiếng chuông cảnh báo và mau chóng rời khỏi tình huống đó.

Hồi tôi lên mười, vào một Chúa nhật nọ, đang khi rời nhà thờ, mục sư của gia đình chúng tôi hỏi tôi có khỏe không. Tôi nói mình không khỏe lắm vì hồi tối bị ngã từ trên giường xuống đất. Ông mục sư hỏi tại sao tôi lại ngã, tôi mau mắn đáp: “Chắc tại con nằm gần chỗ dễ té!” Chúa nhật tuần kế tiếp, câu nói đó trở thành đề tài bài giảng của ông mục sư: Cơ đốc nhân cần tránh xa những chỗ dễ vấp ngã trong đức tin. Thay vì ở quá gần những lĩnh vực cám dỗ hoặc thách thức hoặc khơi dậy sự tò mò, chúng ta cần tuyệt đối tránh đi. Đây là khía cạnh tuyệt vời nhưng đôi khi cũng đầy thách thức ở Linda: Cô ấy không nhìn thế giới bằng màu xám mà bằng trắng đen rõ rệt. Trong khi tôi có thể hợp lý hóa một vấn đề, cô ấy có thể mau chóng xác định ranh giới và tuyên bố điều đó là tốt hay xấu.

2. Đáng tin cậy

Hãy chia sẻ một cách cởi mở những lĩnh vực yếu đuối của bạn với cố vấn hoặc người thân tín hay người bạn đời của bạn. Hãy đề nghị họ chất vấn bạn trong những lĩnh vực này và ngược lại, hãy cam kết luôn thành thật và không giấu giếm điều gì với họ. Hãy đề nghị người khác dùng lời cầu nguyện che chắn cho bạn trong những lĩnh vực này, giống như dựng một hàng rào bảo vệ vậy ([Giop 1:10](#)). Khi đi công tác, hãy làm sao để người bạn đời mình có thể tìm gặp bạn 24/7 (tức 24 giờ mỗi ngày, 7 ngày mỗi tuần), mọi lúc mọi nơi. Hãy cam kết với họ rằng họ có thể gặp bạn bất cứ lúc nào và tự do yêu cầu được biết bạn đang làm gì.

3. KHI NGHỈ NGƠ THÌ ĐỪNG LÀM

Nếu không chắc chắn tốt hơn hết là bạn đừng đến gần. Một vài đồng đôla bạn tiết kiệm hoặc chút lợi lộc bạn kiếm được không đáng cho bạn phải liều lĩnh đem sự chính trực của mình ra thoả hiệp. Rất dễ thêm vài mục vào báo cáo chi tiêu mà cho rằng hoàn toàn không có vấn đề gì. *Chà, trong chuyến hải trình với Linda, tôi cần lên mạng để phục vụ cho việc viết sách. Dĩ nhiên khi lên mạng, tôi cũng sẵn tiện kiểm tra thư điện tử của mình, như vậy khoản này sẽ tính vào công tác phí của tôi, đúng quá còn gì?* Tất cả những điều này là dịp tiện để vượt qua lằn ranh nhập nhằng tốt xấu. Đừng làm điều đó.

4. DẪM THẨM TRONG LỜI ĐỨC CHÚA TRỜI VÀ ÁP DỤNG LỜI NGÀI

Lẽ đương nhiên, cách tốt nhất để sống một đời sống hoàn toàn chính trực là áp dụng Lời Đức Chúa Trời trực tiếp và cụ thể vào từng tình huống xảy đến cho bạn. Hãy tìm kiếm phẩm hạnh thánh như được xác định trong [Ga 5:22-23](#). Hãy bước lên nấc thang cao hơn trong sự trưởng thành Cơ đốc như [II Phi 1:5-11](#) đề cập. Nếu phải tranh đấu với nhục dục, bạn hãy ghi nhớ phân đoạn Kinh thánh như [Giop 31:1](#) và đọc nhắm câu này bất cứ khi nào bạn bị cám dỗ. Nếu tranh đấu với thói ngỗ ngược đôi mách bạn hãy đọc [Eph 4:25 5:19](#). Nếu bạn có những suy nghĩ không tốt về đồng nghiệp của mình, hãy nghiền ngẫm [Mat 5:22](#). Đây chỉ là vài ví dụ có thể hữu ích cho bạn. Chìa khóa là dù cá nhân bạn gặp thách thức trong bất kỳ hoàn cảnh nào, hãy chọn và học thuộc lòng một, hai phần Kinh Thánh và thường xuyên công bố lớn tiếng Lời Chúa để giúp bạn đấu tranh với những lĩnh vực khó khăn đó.

ĐIỀU BẠN LÀM TRONG TƯƠNG QUAN VỚI ĐIỀU BẠN TIN

Tôi yêu thích công việc của tôi. Lần đầu tiên chạm đến chiếc máy tính, tôi biết ngay mình muốn làm gì với phần đời còn lại của mình. Dù chắc chắn tôi cũng có những ngày tồi tệ và vài nhiệm vụ đặc biệt mà tôi không hề hứng thú, nhưng nhìn chung, tôi rất phấn khởi với công việc của mình. Nếu đã từng nghe tôi thuyết trình về đề tài kỹ thuật bạn sẽ thấy ngay lòng nhiệt tình và đam mê của tôi dành cho nó.

Khi thuyết trình trong nội bộ Intel, tôi thường khích lệ mọi người hãy tìm công việc mình yêu thích. Đôi khi, tôi còn thách thức họ rằng nếu như không yêu thích công việc hiện tại, tốt hơn hết họ nên chuyển sang công việc khác, nhường lại vị trí đó cho người khác yêu nghề hơn.

Khi thuyết trình với danh nghĩa Intel, tôi thường miêu tả khái tượng của mình: công nghệ Intel sẽ chạm đến từng con người một trên hành tinh này, trong mọi khía cạnh của đời sống họ – làm việc, học hành, vui chơi – từng ngày, từng giờ, từng phút một.

Khi tôi nói với tư cách Cơ đốc nhân, tôi miêu tả khái tượng công nghệ của Intel sẽ chạm đến từng con người một trên hành tinh này, trong mọi khía cạnh của đời sống họ – làm việc, học hành, vui chơi – từng ngày, từng giờ, từng phút một hầu cho nhiều người sẽ nghe đến Phúc âm của Chúa Cứu Thế.

Bạn có thể mau chóng nhận thấy rằng hai khái tượng này đồng điệu với nhau. Tôi có thể nhìn thấy công việc tôi làm hằng ngày tạo nhiều khả năng hơn cho người khác có được máy tính, thiết bị truyền thông, tiếp cận với Internet và cung cấp cơ sở hạ tầng cho dịch vụ này như thế nào. Tôi biết rằng dù những công nghệ này có những mục đích thiết thực lẫn tác dụng tội lỗi (như tranh ảnh khiêu dâm), nhưng công nghệ có thể được sử dụng để chinh phục thế giới cho Chúa Cứu Thế.

Kể từ thời đại Hòa bình Kiểu Rôma của Đế chế La Mã, nhân loại chưa bao giờ được kết nối nhiều như sẽ được nối kết bởi Internet trong thập niên tới và thập niên tới nữa. Không hiểu sao tôi hay nghĩ rằng sự kiện Đấng Christ giáng sinh đặc biệt được Đức Chúa Trời ấn định khi thế giới “được kết nối với mức độ cao nhất” trong lịch sử hầu cho nhân loại nghe được sứ điệp của Chúa Cứu Thế. Sâu thẳm trong tâm trí, tôi cho rằng có thể – và chỉ là có thể – sự tái lâm của Ngài sẽ đến khi thế giới một lần nữa “được kết nối cao nhất.” Do vậy, mỗi lần chúng tôi tạo ra một con chip mới, tôi thường mang tâm tưởng là chúng tôi có thể góp phần đẩy nhanh sự tái lâm của Ngài. Với suy nghĩ đó, tôi chủ động dự phần vào vô số công tác nhằm sử dụng Internet để đem sứ điệp Phúc âm đến cho toàn thế giới. Những nỗ lực như thế làm gia tăng niềm đam mê đối với công việc mà tôi được giao thác tại Intel: Sử dụng công nghệ Intel để kết nối thế giới.

Tôi là người hết lòng tin tưởng nơi tiềm năng của công nghệ. Gordon Moore – một trong những người đồng sáng lập của Intel – nhận thấy cứ mỗi hai năm số bóng bán dẫn trong con chip gia tăng gấp đôi. Bạn có thể tưởng tượng lúc ông bắt đầu thực hiện quan sát này, những con chip chỉ có vài trăm bóng bán dẫn, ông không thể tưởng tượng bốn mươi năm sau, chúng tôi đã làm ra những con chip chứa trên một tỉ bóng bán dẫn. Sự quan sát này không những là cột chỉ đường cho ngành công nghiệp trong hơn bốn mươi năm, mà còn nhiều năm nữa trong tương lai. Những mạch bán dẫn mà chúng tôi làm ra sẽ còn tiếp tục tạo ra những mạch vi xử lý ngày càng mạnh hơn. Những mạch vi xử lý này sẽ cho phép chúng tôi tạo ra những máy tính nhỏ hơn và tiện dụng hơn. Chúng ta sẽ có thể giải quyết những rắc rối mà trước đây chúng ta chưa giải quyết được. Chúng ta sẽ chữa trị được những căn bệnh nan y. Chúng ta sẽ tìm ra những nguồn năng lượng mới. Kết quả là chúng ta sẽ cải thiện cuộc sống con người trải khắp hành tinh này. Bởi sự tin quyết này, tôi hằng say làm việc mỗi ngày với niềm đam mê và lạc quan. Tôi tin rằng những nỗ lực này sẽ đem lại những lợi ích vừa trên đất vừa trong cõi đời đời.

Một lần, tôi có nghe câu chuyện về anh nhân viên bảo hiểm rất yêu nghề nọ. Mục đích bán bảo hiểm nhân thọ của anh là đem đến cho những gia đình sự đảm bảo cuộc sống. Anh không bán hợp đồng bảo hiểm, mà là đeo đuổi sức khỏe tài chánh một khi sức

khỏe thuộc thể không còn. Theo như câu chuyện, anh ta phát hiện mục sư Martin Luther King vẫn chưa mua bảo hiểm nhân thọ. Thế là anh cố tình tìm đến. Cuối cùng, anh ta gặp được mục sư và hợp đồng bảo hiểm nhân thọ được ký kết. Như bạn có thể đoán ra diễn tiến câu chuyện, gia đình của mục sư King đã hưởng lợi rất nhiều từ quan điểm yêu nghề của anh nhân viên bán bảo hiểm đó. Câu chuyện đơn giản này nhấn mạnh điều tôi tin: Chúng ta không thể coi công việc như một phần tách biệt mà chỉ có ở đó phẩm cách nghề nghiệp mới được bày tỏ. Không phải vậy. Khi học đến chương này, mỗi người chúng ta cần cố gắng trở thành một con người hợp nhất – với phẩm cách nhất quán trong đức tin, gia đình, công việc và vui chơi. Khi người ta gặp bạn trong bất kỳ lãnh vực nào, họ có thể thấy mình gặp gỡ cùng một người. Đức Chúa Trời kêu gọi chúng ta làm chứng nhân hiệu quả và nhất quán cho Ngài trong mọi việc chúng ta làm.

Nếu bạn khinh thường công việc mình, thì lời chứng của bạn chắc chắn thiếu sức thuyết phục. Nếu bạn thấy nghề nghiệp của mình là điều buồn tẻ khổ sở mà bạn bắt buộc phải làm vì nghĩa vụ hoặc vì cần tài chánh, bạn cần phải cân nhắc để thay đổi một trong hai điều: hoặc thái độ của bạn, hoặc công việc bạn đang làm. Tôi không hề có cái nhìn lạc quan thái quá về công việc. Từ khi loài người sa ngã ([Sa 3:17-19](#)), chúng ta thấy con người bị rửa sả phải làm việc đổ mồ hôi hoặc lao động cực nhọc. Trong công việc, sẽ có nhiều lúc bạn không được vui thỏa trọn vẹn và sẽ có nhiều lúc bạn làm chỉ vì nghĩa vụ và cam kết. Sẽ có những giai đoạn bạn làm việc để chờ thời. Tôi từng làm việc trên các nông trại của các bác tôi, trong trại nuôi ngựa của bác hàng xóm, trong đài truyền thanh và truyền hình, thậm chí có một thời gian làm việc ca 26 phút ở quầy thức ăn nhanh McDonald! Có thể một công việc trong trường đại học chẳng qua là để kiếm thêm một ít tiền trang trải học phí cho năm tới. Có thể hiện tại không có công việc nào thích hợp cho bạn. Chắc chắn chúng ta sẽ gặp phải những hoàn cảnh như vậy. Tuy nhiên, như đã học trong chương 5, dù trong những hoàn cảnh như vậy, bạn vẫn cần phải làm một nhân viên giỏi. Như trong thư [Co 3:23-24](#) chép, bạn làm việc là làm cho Chúa Cứu Thế Giê-xu!

HỌC TẬP TỪ THẤT BẠI

Nhiều năm trước, tôi được giao trách nhiệm khởi động một lĩnh vực kinh doanh mới cho Intel trong mảng hội thảo ghi hình. Dự án được đỡ đầu bởi không ai khác hơn là Andy Grove. Trách nhiệm đó vô cùng to lớn đối với tôi: Triển khai mảng kinh doanh mới cho Intel, khởi động hạng mục sản phẩm mới cho khách hàng chúng tôi và tạo ra con lốc công nghệ cho ngành công nghiệp máy tính. Nó đòi hỏi phải liên hệ sâu rộng với những công ty và công nghệ truyền thông, một lĩnh vực mà cả Intel và tôi hãy còn bỡ ngỡ. Từ nhiều phương tiện, tôi đơn thuần chưa được chuẩn bị cho một nhiệm vụ nản lòng cỡ đó. Cơ may thành công chẳng là bao, nhưng tôi vẫn quyết tâm thử sức.

Thật ra, sau một thời gian, công việc tưởng như thành công. Chúng tôi có những hợp đồng lớn với các nhà cung cấp dịch vụ và bắt đầu có nhiều tiến bộ. Tuy nhiên, sau nhiều năm, hạng mục này vẫn non yếu và sản phẩm bán ra rất chậm. Khi thất bại rõ ràng hơn, tôi đáp ứng với nó bằng cách làm việc cần cù hơn và năng nổ hơn. Cho đến thời điểm đó, tôi luôn thành công trong mọi việc tôi làm cho Intel và tôi không định để lại vết nhơ trong

hồ sơ của tôi. Càng thấy nguy cơ thất bại, tôi càng ra sức làm việc. Tôi mong tiếp tục thành công trong nỗi tuyệt vọng!

Cuối cùng, ngót bốn năm nỗ lực, tôi bị sa thải khỏi nhiệm vụ đó. Thật không thể tin được. Giữa trưa, tôi về nhà – hành động chưa từng có ở tôi. Tôi bị quần trí và bị đánh gục.

Đây là một trong những thất bại rõ ràng và nặng nề nhất của tôi trong sự nghiệp, tôi phải rà soát lại tâm hồn mình. Dần dần, tôi lần ra những bài học then chốt từ nhiều khía cạnh. Khía cạnh kinh doanh và kỹ thuật của thất bại đó là gì? Những bài học về tổ chức là gì? Đây là những bài học cá nhân? Trong tình huống này cũng như trong nhiều tình huống khác, thất bại chính là nơi học tập hữu ích. Khi thành công, bạn quá tự hào và hạnh phúc đến nỗi bỏ quên vô số lĩnh vực mà lẽ ra bạn còn có thể làm tốt hơn. Chỉ khi thất bại, bạn mới có động lực rà soát tâm hồn để thật sự học hỏi và tăng trưởng. Hết lần này đến lần khác, Kinh thánh cho thấy Đức Chúa Trời sử dụng thất bại của những người lãnh đạo được tuyển chọn của Ngài để dẫn họ vào bước trưởng thành kế tiếp. Hãy mừng tượng tẩm lòng tan vỡ của sứ đồ Phi-e-rơ sau khi chối Chúa và câu hỏi Chúa đặt ra cho Phi-e-rơ sau khi Ngài từ kẻ chết sống lại. Bạn có ngờ được Phi-e-rơ lại là người lãnh đạo lớn tiếng nhất trong Lễ Ngũ tuần, là đá của Hội thánh? Tuy nhiên, sau một thất bại đau thương, Phi-e-rơ quay đầu lại, trở nên mạnh mẽ hơn và chỉ vài ngày sau, ông rao một sứ điệp đầy ơn ([Cong 2:1-47](#)).

Là con người, khi thất bại, chúng ta mau mắn giấu chúng dưới tấm thảm hoặc nhét chúng tận đáy tủ. Thay vì làm như vậy, chúng ta nên xem đây là cơ hội lớn lao giúp chúng ta lớn lên. Như tựa đề của phần này, hãy nắm bắt thất bại, tra xét tâm hồn, khẩn nguyện và sử dụng những tình huống này làm sức bật để tăng trưởng. Thất bại chẳng có gì là lý thú, nhưng hãy nắm bắt và xem xét chúng cẩn thận. Đây là những kinh nghiệm sẽ thật sự đem bạn tiến đến chỗ kết hợp niềm tin với gia đình và công việc.

Chúng ta bắt đầu chương này với thách thức trở thành một người nhất quán. Khi người nào đó vốn biết bạn ở nhà thờ nhìn thấy bạn ở chỗ làm việc hoặc chỗ đánh banh hoặc phòng tập thể dục, họ có nhận ra bạn chỉ là cùng một người hay không? Các nhà tâm lý học xem những người hành xử hoàn toàn khác nhau ở những thời điểm khác nhau là những người bị xáo trộn đa nhân cách. Thường thì họ bị cho là mắc chứng tâm thần phân liệt, bất ổn về cảm xúc hoặc tách biệt với thực tế. Dĩ nhiên đây là tình trạng bất ổn tâm thần trầm trọng. Tuy nhiên, thử tưởng tượng có ai đó đang quan sát bạn trong từng bối cảnh cuộc đời khác nhau, liệu họ có thấy chúng ta là cùng một người, chứ không phải là một ai đó có biểu hiện đa nhân cách? Dĩ nhiên, có người thật sự nhìn thấy bạn suốt cả ngày và nhìn thấy trong mọi tình huống. Khi Đức Chúa Trời nhìn vào bạn, Ngài có thấy bạn là người phân liệt thuộc linh hay không? Chúa muốn sớm đến ngày tuyên bố với bạn: “Được lắm, hỡi đầy tớ ngay lành và trung tín. Ta thấy ngươi trung tín trong mọi việc ngươi làm.”

Câu hỏi chương 8

1. Có tình huống đạo đức nào ở sở làm khiến bạn bận tâm hay không?

2. Bạn có coi mình là người hầu việc Chúa trọn thời gian ở sở làm không? Tại sao?

3. Trong nhiều tình huống, những nguyên tắc đơn giản nào giúp bạn quyết định sẽ chia sẻ hoặc không chia sẻ niềm tin nơi công sở?

4. Đây là những bước thực hành để bạn có thể trở thành chứng nhân Cơ đốc nơi công sở?

5. Đây là những lĩnh vực mà bạn thấy sự chính trực của mình gặp thách thức? Làm thế nào để tránh được những thách thức này? Kinh thánh có chỗ nào nói rõ những thách thức này không?

6. Có những gợi ý thực tiễn nào để trở thành chứng nhân qua nghề nghiệp của mình?

7. Bạn có phải là người có hành xử nhất quán trong công việc hay không? Bạn có cùng là một con người trong công việc của bạn và trong nơi thờ phượng không? Nếu không, bạn nên tiến hành những bước nào để giúp chính bản thân mình bước vào sự hài hòa?

9. SỐNG QUÂN BÌNH TRONG NĂNG QUYỀN

Khi đọc đến đây, bạn có thể nghĩ rằng tôi đã thành thạo trong việc điều phối hài hòa những đòi hỏi của cuộc sống. Không phải vậy! Tôi không viết sách này bởi vì mình hoàn hảo. Thay vào đó, việc viết sách này nhắc nhở tôi về bao nhiêu công việc tôi còn phải làm để có thể điều phối hài hòa những trách nhiệm và những ưu tiên của mình.

Như Linda và bảng ghi điểm của tôi nhắc nhở tôi, tôi đang làm việc và đi công tác quá nhiều trong những ngày này. Thời gian cho Đức Chúa Trời và cho gia đình bị rút ngắn. Tôi không cần bạn ngưỡng mộ; nhưng cần lời cầu nguyện của bạn. Như sứ đồ Phao-lô có nói trong thư [Phi 3:14](#), tôi muốn giành được giải thưởng của Đức Chúa Trời cho việc trung tín theo sự kêu gọi của Ngài. Cũng giống như bạn, tôi thấy đó là một sự tranh đấu không ngừng.

Đức Chúa Trời đang dạy dỗ tôi và tôi vẫn đang học hỏi. Tôi hy vọng bạn cũng vậy.

Các chương trong sách này được trình bày theo một trật tự mà tôi tin là đúng đắn nhằm giúp bạn áp dụng cho đời sống mình.

VẠCH RA HƯỚNG ĐI

Sứ mệnh cá nhân: Hãy bắt đầu bằng cách lập kế hoạch cho những giá trị mà bạn muốn hướng tới. Hãy đề ra những gì bạn muốn đạt được trong cuộc đời mình và bắt đầu vẽ ra phương hướng để đến đó. Nguồn vốn quý giá được gọi là thời gian mà chúng ta có quá ít ỏi; một khi tiêu pha nó, bạn sẽ không sao tìm lại được. Hãy sử dụng nó nhất quán với các giá trị và mục tiêu của bạn.

GIÁ TRỊ CAO NHẤT CỦA BẠN

Hãy ưu tiên cho Đức Chúa Trời: Hãy tạo lập mối liên hệ đặc biệt giữa bạn và Đức Chúa Trời, là mối liên hệ không ngừng được củng cố bởi cách sử dụng thời gian của bạn. Hãy

tạo những khuôn mẫu và những sự nhắc nhở trong đời sống bạn để giúp bạn duy trì nhất quán mối tương giao và sự chuyển trò với Ngài. Hãy làm thành viên dẫn thân và công khai ở nơi bạn thờ phượng. Hãy tận dụng mọi nguồn lực và tài chánh một cách nhất quán với quyết định ưu tiên trước nhất cho Đức Chúa Trời của bạn.

THIẾT LẬP VỮNG CHẮC GIÁ TRỊ THỨ HAI CỦA BẠN

Ưu tiên cho gia đình – Hãy thiết lập thời gian biểu để những điều khác không chen ngang vào thời gian quý báu mà bạn dành cho gia đình. Hãy hẹn hò với người bạn đời. Hãy dành thời gian riêng tư với từng đứa con một. Hãy đặt ranh giới rõ ràng giữa thời gian dành cho công việc và thời gian dành cho gia đình. Hãy linh động, nếu như công việc lên cao điểm, hãy đảm bảo rằng sau đó bạn sẽ dành thời gian tập trung cho gia đình để có được sự quân bình hợp lý.

ĐẶT ĐỨC CHÚA TRỜI VÀ CÔNG VIỆC TRONG MỘT TRẬT TỰ HỢP LÝ

Làm việc chăm chỉ: Hãy làm một nhân viên giỏi. Hãy nhận thức rằng sau hết bạn không làm việc cho chủ, cho ngài chủ tịch hoặc cho công ty nữa; thay vào đó, bạn đang làm việc cho Đức Chúa Trời. Cuối cùng, lời khen ngợi: “Được lắm!” của Chúa là phần thưởng duy nhất thật sự quan trọng. Với mục tiêu thiên thượng đó, hãy bỏ lại bất cứ điều gì có thể làm bạn xao lãng mục tiêu trở thành nhân viên giỏi.

LÀM THEO TUYÊN NGÔN SỨ MẠNG CỦA BẠN

Tìm những người cố vấn: Hãy tạo một mạng lưới những người có thể giữ bạn không bị lạc hướng. Hãy tìm một hoặc hai người làm cố vấn cho đời sống cá nhân và chuyên môn của bạn – họ là những người mà bạn tin cậy, tôn trọng và giỏi giang trong lĩnh vực mà bạn còn yếu kém. Cũng tìm kiếm những người đồng sự để giúp bạn giữ mình và tìm người chịu tư vấn để họ có thể hưởng được ích lợi từ kinh nghiệm của bạn.

LÀM CHỨNG TỎ TƯỜNG

Khi có đời sống quân bình những ưu tiên với Đức Chúa Trời, gia đình, và công việc, bạn cũng sẽ phát triển danh tiếng là một nhân viên giỏi. Và đó là lúc bạn làm chứng nhân tỏ tường cho Đức Chúa Trời trong công việc. Bạn sẽ tạo được tuy tín để có thể ảnh hưởng đến người khác.

VẬN DỤNG ĐỨC TIN TRONG GIA ĐÌNH VÀ CÔNG VIỆC

Đây là khóa học của bậc sau đại học trong lĩnh vực sống quân bình. Với sự quân bình trong công việc, bạn có thể bắt đầu nhận thức trọn vẹn tính cách thật của mình nơi công sở. Bạn sẽ học cách làm chứng nhân hiệu quả trong mọi tình huống của công việc. Nhận thức của bạn về tình hình đạo đức và cách bạn kiểm soát nó sẽ càng sắc bén hơn. Cuối cùng, bạn sẽ sẵn sàng để đón đầu những thất bại và thách thức trong cuộc sống mà bạn chưa từng gặp phải trước đây.

Trở về với hình ảnh người tung hứng: bạn vẫn nỗ lực tung hứng một chiếc đĩa nhỏ tượng trưng cho Đức Chúa Trời, một chiếc đĩa đựng món rau trộn tượng trưng cho công việc và một khay đựng phần cơm trưa tượng trưng cho gia đình (với các con ở tuổi thiếu

niên). Bảy nguyên tắc này không làm thay đổi số lượng hay kích cỡ của những chiếc đĩa, cũng không ảnh hưởng đến tốc độ quay nhằm giữ cho chúng không rơi xuống đất. Tuy nhiên, tôi hy vọng chúng đem đến cho bạn một số kỹ năng có thể áp dụng lâu bền trong việc điều phối hài hòa những trọng trách của bạn. Giống người tung hứng, có thể giờ đây bạn ít làm rớt những chiếc đĩa hơn, giảm kích thước của vài cái, và quyết định một cách thận trọng khi nào thì nên thêm vào một chiếc đĩa cho phù hợp với sứ mệnh lâu dài của mình.

Việc áp dụng lâu dài những nguyên tắc này thật không dễ. Như tôi đã nói trước đây, đây là một hành trình. Tôi vẫn học hỏi trong hành trình của mình. Tôi vẫn còn thất bại trong việc sống theo những thứ tự ưu tiên này. Dù khi tôi đưa ra tuyên ngôn sứ mệnh của mình để làm mẫu cho bạn, tôi vẫn còn xa lắm mới đạt được những mục tiêu đó.

Cuộc sống ngày nay lao đi nhanh chóng. Đừng đại dột tin rằng sau dự án hoặc công tác tiếp theo, hay khi hè đến, ta sẽ có cách đem gia đình về lại đúng hướng... Tôi có nghe người ta nói rằng: điên đại là làm đi làm lại một việc và mong rằng sẽ có kết quả khác hơn. Mọi việc không thể được cải thiện trong phút chốc. Bạn cần phải có những quyết định cẩn trọng và phải trả giá.

Lời cầu nguyện và khao khát của tôi ấy là một số nguyên tắc và ví dụ trong quyển sách này sẽ giúp bạn quán triệt những ưu tiên và có những quyết định trả giá đúng đắn. Nguyên tình yêu và sự thương xót của Đức Chúa Trời bao phủ bạn và Thánh Linh Ngài đầy đầy trong bạn khi bạn tiến lên trong hành trình đời sống mình. Ngày mai, khi thức dậy để bắt đầu một ngày mới trong việc điều phối hài hòa những trọng trách của mình, nguyện bạn sẽ có chủ đích và thận trọng trong những khao khát, quyết định và phương hướng của mình. Lãng phí thời gian là một trọng tội, còn sử dụng thời gian khôn ngoan là ơn phước lớn lao nhất của một người thành thực trong nghệ thuật sống quân bình.

LỜI KẾT

Quan điểm của người vợ **Bởi Linda Gelsinger**

Đọc đến đây, chắc bạn đã biết khá rõ Pat thuộc tuýp người nào: tuýp người năng động, luôn tất bật, làm việc không nghỉ tay. Đôi khi ngồi nghe Pat miêu tả một ngày làm việc của anh cũng đủ khiến tôi mệt, chưa nói gì đến chuyện theo kịp anh ấy! Khác với anh, tôi thích yên tĩnh ở nhà, làm vài việc vặt, đi tập thể dục, dành thời gian đọc sách và thực hiện vài công việc yêu thích. Sống với một người như Pat chẳng khác nào một cuộc phiêu lưu kỳ thú! Thật tuyệt diệu vì lối sống và nhân cách của chúng tôi giúp giữ quân bình cho nhau.

Tôi được vinh hạnh tham dự một số buổi nói chuyện của Pat về quyển sách của anh. Tôi thích ngồi ở hàng ghế khán giả, hồi tưởng lại những câu chuyện và kinh nghiệm mà chúng tôi trải qua trong suốt hai mươi lăm năm trong đời sống hôn nhân và chiêm nghiệm thể nào Đức Chúa Trời đã khiến chúng tôi lớn lên, biến đổi chúng tôi càng trở nên giống Ngài hơn. Sau buổi chiều dài, khi chào tạm biệt khách tham dự, nhiều người hỏi tôi: “Chùng nào bà sẽ bắt tay viết quyển sách của mình?” Tôi thích thú cười vang về câu đùa

hóm hỉnh đó. Tuy nhiên, họ thật lòng muốn biết quan điểm của tôi: làm thế nào tôi có thể sống với một người như Pat – yêu Chúa và cũng hết sức đam mê đeo đuổi mọi điều anh làm. Tôi không hề nghĩ đến chuyện viết sách, nhưng khi được đề nghị viết phần Lời kết cho quyển sách của Pat, tôi hồi hộp đồng ý. Tôi hy vọng những gì tôi trình bày có thể cho thấy cách tôi hỗ trợ, khích lệ và yêu quý chồng mình.

Cho phép tôi kể chút ít về bản thân để bạn có thể hiểu được ngọn ngành mối quan hệ của tôi và Pat. Tôi biết Chúa từ tấm bé. Hồi ức đầu tiên của tôi về Hội thánh là việc cùng anh trai Rick đến nhà thờ học Trường Chúa nhật. Tôi nhớ rất rõ cô giáo Trường Chúa nhật lớp Bốn của tôi. Tôi nhớ cô đã yêu thương tôi làm sao – cô luôn ôm chặt tôi và khiến tôi có cảm giác mình là người đặc biệt nhất trong lớp. Sự nồng ấm mà cô dành cho đã góp phần rất lớn trong quyết định tiếp nhận Chúa Cứu Thế và chịu phép báp-têm vào năm mười một tuổi của tôi. Khi lớn lên, tôi tiếp tục dành ưu tiên và luôn có mặt ở nhà thờ vì tôi muốn học biết nhiều hơn về Chúa Giê-xu và làm thế nào để trở nên giống như Ngài.

Khi tôi bước vào những năm trung học, mấy cô bạn của tôi bắt đầu có bạn trai. Tôi là người trầm lặng, hay mắc cỡ và thật ra chẳng nói chuyện với chàng trai nào hết. Điều này lại trở thành nan đề cho tôi vì tôi thật sự cũng muốn có bạn trai như mấy cô bạn khác. Tôi nhớ rằng mình hay đi học về trong tâm trạng thiếu ngủ. Tôi cầu nguyện về chuyện đó và cảm nhận Đức Chúa Trời phán bảo rằng tôi hãy cứ chờ đợi Ngài đem đến cho tôi một người thích hợp. Tôi chỉ có vài ba cuộc hẹn lúc còn học trung học và cố ý chờ cho đến thì giờ thích hợp mà Chúa hứa với tôi. Tôi gặp Pat năm hai mươi mốt tuổi; phần còn lại là cả một câu chuyện lịch sử nhiều kỳ. Vội lại, thật xứng đáng để đợi lắm!

Như những gì bạn đọc ở chương 1, khi Pat và tôi còn hẹn hò, anh ấy rất tập trung vào mục tiêu của mình. Anh ấy có cả một kế hoạch mười năm với những mục tiêu cho công việc, sự nghiệp cũng như học vấn. Mong muốn của tôi là học một chuyên môn nào đó, tìm công việc để có thu nhập, nhưng quan trọng hơn hết vẫn là kết hôn, có con và làm mẹ “trọn thời gian.” Khi Pat hỏi về mục tiêu của tôi, tôi rất ngại nói cho anh ấy biết! Làm sao tôi có thể nói với chàng trai mà tôi chỉ mới bắt đầu hẹn hò rằng khao khát lớn nhất của tôi là lập gia đình và có con cơ chứ? May mắn thay – cho đến giờ tôi đầu tư hầu hết thời gian, sức lực và tình yêu của hai mươi lăm năm trong đời sống hôn nhân vào các con. Tôi tự hào về các con và tiếp tục hào hứng nhìn xem thế nào Chúa hướng dẫn đời sống các con tôi.

LẤP ĐẦY KHOẢNG TRỐNG

Chúng tôi hiện đang ngấp nghé giai đoạn của “một tổ ấm vắng bóng chim non”. Elizabeth giờ đã tự lập, Josiah và Nathan đang học đại học và Micah đang học năm cuối trung học. Trong khi sự vắng mặt của các con không mấy ảnh hưởng đến Pat, nhưng nó là sự thay đổi lớn lao đối với tôi và đời sống hằng ngày của tôi. Trong sự nghiệp làm mẹ, tôi không hề muốn nghỉ hưu. Thành thật mà nói, tôi chưa sẵn sàng cho điều đó! Tôi thích làm mẹ. Trong khi một người – ngoài làm mẹ ra – còn khao khát những điều khác hơn trong sự nghiệp của mình, nhưng tôi luôn muốn dành nhiều thời gian có thể để làm một người mẹ tốt nhất mà Đức Chúa Trời muốn tôi trở thành.

Vì vậy, thách thức trong thời điểm này là đương đầu với sự cô đơn khi Pat thường xuyên đi công tác xa. Bọn trẻ không còn làm náo nhiệt cả căn nhà nữa và tôi cũng không còn phải từng giây từng phút, ngày đêm trông chừng chúng. Vì thế, tôi không chỉ cố lấp đầy thì giờ bằng việc này việc nọ mà còn tìm kiếm xem Đức Chúa Trời muốn đặt tôi vào vị trí nào trong thời điểm này. Tôi cộng tác hướng dẫn những mục vụ nữ giới ở Hội thánh và cũng hướng dẫn một chương trình cố vấn. Hiện tại, tôi đang theo đuổi một mục vụ thực nghiệm ngoài xã hội, là nơi tôi có thể tiếp tục sử dụng những nhiệt huyết của mình cho công tác cố vấn.

Tôi cũng có nhiều sở thích. Thật ra, tôi vừa mới bố trí lại căn nhà để có được một căn phòng làm đồ thủ công mỹ nghệ rộng hơn. Tôi rất thích cắt dán, sưu tầm bài vở, làm thiệp và may chăn mền. Tôi cố gắng quân bình thời gian của mình với những việc thủ công này, sử dụng kỹ năng mình có để đem niềm vui đến cho gia đình và người khác. Một trong những dự án gần đây của tôi là may mền trẻ em dành tặng những bà mẹ khốn khó và con cái của họ. Tôi cầu nguyện cho từng mảnh vải mình may để khi đưa trẻ nhận được món quà, nó sẽ được bao phủ trong lời cầu nguyện của tôi.

Bên cạnh công tác thiện nguyện và thủ công, hiện tại tôi cũng có nhiều thời gian đi đây đó với Pat. Anh luôn muốn tôi cùng đi với anh trong những chuyến công tác nhưng mãi chưa thực hiện được vì tôi phải dành thời gian ở nhà với các con. Với việc Micah tốt nghiệp và vào đại học vào mùa thu tới, có lẽ chuyện cùng đi với Pat trong những chuyến công tác sẽ khả thi hơn. Dĩ nhiên tôi sẽ phải chọn lựa chuyến đi nào thì nên đi cùng Pat. Tôi dứt khoát tránh những chuyến đi dài hai tuần lễ đầy bận rộn của Pat – là lúc anh thường phải đến một nước khác hoặc một khách sạn khác vào mỗi đêm!

Pat cũng muốn tôi tham dự nhiều hơn vào những dịp thuyết trình về đề tài quân bình đức tin, gia đình và công việc. Trong những năm vừa rồi, tôi có tham dự vài sự kiện với Pat, nhưng tôi định sẽ xuất hiện “công khai” nhiều hơn trong tương lai. Nói như vậy không phải là tôi có ý xuất hiện trên sân khấu, nhưng chỉ là ngồi ở hàng ghế đầu. Pat là người thích nói chuyện trước công chúng – chứ không phải tôi! Khi cùng Pat có mặt trong những buổi thuyết trình, tôi sẽ có dịp gặp gỡ, liên hệ và khích lệ những phụ nữ tham dự.

Với đặc ân làm một người vợ, người mẹ nội trợ, trong những năm đầu của đời sống hôn nhân, tôi cảm thấy không được thoải mái khi đi dự những buổi tiệc của giới kinh doanh, gặp gỡ đồng nghiệp của Pat và những người vợ đầy chuyên nghiệp của họ. Khi tôi bày tỏ điều này với Pat, anh bắt đầu giới thiệu tôi một cách tử tế với mọi người: “Đây là Linda – vợ tôi. Công việc cô ấy làm là quan trọng nhất thế giới, đó là ở nhà chăm sóc các con của chúng tôi.” Cách nói của Pat khiến tôi thấy mình quan trọng, có mục đích và được khích lệ! Hầu hết những người vợ đó cũng đã làm mẹ, điều này cho chúng tôi những điểm chung để trò chuyện. Vả lại, nhiều người cũng là những bà mẹ ở nhà làm nội trợ, họ cảm kích cách Pat giới thiệu về tôi bởi vì nó cũng nâng cao giá trị của họ nữa. Nhiều năm qua, tôi thậm chí còn thấy tham dự những buổi chiêu đãi của giới kinh doanh cũng thú vị. Chúng tôi thường cùng đến, cùng về, hoặc ngủ lại trong những phòng khách sạn đẹp đẽ và cùng nhau thưởng thức những bữa ăn tuyệt vời. Mặc dù chúng tôi dùng bữa với hàng trăm khách mời khác, chúng tôi cũng có cơ hội gặp gỡ một số đồng nghiệp của Pat và

điều này giúp tôi hiểu thêm chút ít về vai trò của anh ấy trong thế giới kinh doanh. Hơn nữa, tôi cũng tự hào về anh!

Như bạn đã biết, Pat đi lại rất nhiều. Đối với Pat, không lấy gì làm lạ khi một tuần có năm ngày làm việc thì anh ấy đã mất hết bốn ngày đi công tác. Cách mà Pat thật sự giúp tôi chịu đựng đó là tôi luôn có thể gặp anh qua điện thoại. Điều này có nghĩa là tôi cũng hay réo Pat nhằm lúc anh ấy đang họp. Nhưng vì tôi thường có mục đích khi gọi chứ không phải chỉ gọi để tán gẫu, nên anh có thể nói chuyện với tôi một phút, giải quyết những khúc mắc và quay lại làm việc. Tôi cũng không vì vậy mà lạm dụng đặc ân đó. Biết Pat bận rộn và khi gọi, tức là tôi đang quấy rầy anh, tôi sẽ cân nhắc khi nào thì gián đoạn công việc của anh, khi nào thì nên chờ đợi. Thư điện tử cũng là cách tuyệt vời để giữ liên lạc với anh và với cách này, anh thường hồi âm mau chóng.

Công tác thiện nguyện, thủ công và đi đây đó là tất cả những gì giúp tôi lấp đầy khoảng trống khi Pat đi xa. Nhưng điểm mấu chốt là Pat thường xuyên phải đi công tác xa. Tôi thấy mình thường có thể chịu đựng được sự bận rộn của anh ấy... Mặc dù đôi khi mọi thứ cũng rối tung lên và tôi rất buồn về Pat, hoặc vì anh đi xa hoặc vì anh quá bận rộn. Tôi nhận ra được hai điều giúp ích cho tôi trong lĩnh vực này: kỳ vọng rõ ràng và suy nghĩ đúng đắn.

Có kỳ vọng rõ ràng

Nếu hỏi Pat về kế hoạch của anh ấy, tôi biết rõ điều gì đang chờ đợi tôi. Nhiều năm qua, chúng tôi dần dần nhận ra điều quan trọng là mỗi người chúng tôi phải đặt ra những kỳ vọng rõ ràng. Tôi hy vọng rằng khi anh về đến nhà sau giờ làm việc, anh đã sẵn sàng dành vài giờ cuối ngày còn lại cho tôi. Dù đó cũng là kế hoạch của anh ấy, nhưng đôi khi cũng có ngoại lệ – anh còn một, hai chuyện phải mau chóng hoàn tất. Nếu anh cho tôi biết điều này ngay, tôi sẽ cố gắng kiên nhẫn chờ đợi. Vì vậy, chỉ cần bày tỏ những kỳ vọng rõ ràng cho nhau có thể xóa hết mọi sự hiểu nhầm và bảo vệ cả hai chúng tôi khỏi sự thất vọng.

Tôi biết một điều quan trọng về Pat: Anh không phải là người biết đọc tâm trí người khác! Pat cũng giống như hầu hết những người đàn ông khác, không mấy nhạy bén trước những dấu hiệu cảm xúc mà tôi cho rằng khá rõ ràng. Vì vậy, nếu tôi ngồi lì trong phòng với hy vọng Pat sẽ nghỉ tay, rời phòng làm việc và dành thời gian với tôi, thì tức là tôi đang tự chuốc lấy thất bại. Tôi cũng thấy không mấy hiệu quả nếu ngồi ở phòng bên cạnh cầu nhàu la lối: “Anh có tử tế thì dành chút thời gian cho em đi!” Một chiến lược hữu hiệu hơn là bước vào phòng làm việc của anh ấy, ngồi vào lòng anh và hỏi xem chừng nào thì anh xong việc để cả hai có thời gian cho nhau.

Khi Pat bắt đầu lập biểu đồ “giờ ở nhà” của anh, nó thật sự giúp chúng tôi đem cảm xúc ra khỏi những thảo luận theo kiểu “anh chẳng bao giờ có mặt ở nhà.” Tôi cho rằng điều tích cực mà biểu đồ này làm được là khích lệ Pat về nhà khi có thể để điểm số của anh ấy càng khả quan hơn. Là một người chú trọng đến mục tiêu, anh luôn làm việc để ngày càng gia tăng điểm số trong lĩnh vực này. Anh thu xếp họp hành sớm hơn để có thể về nhà trước 5:00 hoặc 6:15. Dĩ nhiên, thỉnh thoảng tôi cũng bắt gặp Pat trong gara đang thực hiện cuộc gọi cuối cùng và vội vàng lao vào nhà cho kịp thời hạn chót! Biểu đồ này

giúp tôi thấy rằng đầu anh chưa làm tốt tháng này nhưng tôi nhận thấy anh có nỗ lực để làm cho tháng sau tốt hơn.

Đôi khi Pat là người đưa ra kỳ vọng, đôi khi người đó là tôi. Không quan trọng chuyện ai khởi xướng – nhưng một trong hai chúng tôi phải có người làm điều đó. Và dĩ nhiên, khi tình hình thay đổi thì sự linh động đối với những kỳ vọng này cũng quan trọng không kém. Đôi khi việc Pat đề ra những kỳ vọng này cũng đủ giúp tôi thấy mình quan trọng trong cuộc đời anh.

Có suy nghĩ và thái độ đúng đắn

Bên cạnh việc đề ra những kỳ vọng rõ ràng, điều quan trọng thứ hai giúp tôi kiểm soát việc đi xa của anh ấy là cách suy nghĩ của tôi. Nếu tôi biết anh sắp sửa bận rộn, tôi cố gắng lên kế hoạch gì đó để giúp tôi vượt qua. Nếu Pat sắp đi công tác xa hai tuần lễ, thì tôi cố gắng xếp lịch nhằm loại trừ những lúc tôi phải cô đơn. Khi anh ấy từ xa gọi điện thoại về, được trò chuyện với một người vợ hạnh phúc, dịu dàng vẫn tuyệt hơn là nói chuyện với bà vợ hay phàn nàn, tiêu cực. Nếu tôi nói: “Em nhớ anh quá, không thể chờ nổi đến lúc anh về,” điều đó sẽ khiến anh lo lắng không yên cho tới khi về nhà gặp tôi. Sẽ dễ chịu và thú vị hơn nhiều khi anh về đến nhà, không khí gia đình lạc quan, khích lệ và cả hai có thể dành thời gian vui vẻ bên nhau thay vì tranh cãi với nhau.

Với lịch làm việc tất bật của Pat, tôi thấy mình cần cẩn trọng trong việc trở nên quen thuộc với việc đi xa của anh ấy. Tôi nghĩ rằng đôi khi sẽ dễ hơn cho tôi trong việc chịu đựng sự vắng mặt của anh nếu tôi không để mình quá xúc động với chuyện đó. Nhưng, mối nguy hiểm của nó là khi anh ấy về đến nhà, tôi lại không tỏ vẻ phấn khởi ra mặt! Tôi cần phải quân bình xúc cảm của mình để không quá xúc động khi anh đi xa, hay không có thái độ bất cần khi anh về đến nhà.

Một tinh thần đúng đắn trong lúc thảo luận cũng rất quan trọng. Khi Pat và tôi bắt đầu về một vấn đề nào đó, tôi nghiệm ra rằng không được xúc động về chuyện đó. Điều đó làm anh thất vọng, và sau đó là đến lượt tôi thất vọng càng hơn. Nó phần nào giống như một vòng lẩn quẩn khi cả hai bắt đầu quên khuấy vấn đề chính mà bị xao lãng bởi khía cạnh cảm xúc của tình huống. Tôi cố gắng giữ bình tĩnh (là điều thường khó làm đối với tôi cũng như với nhiều phụ nữ khác) và giải thích quan điểm của mình. Tôi cũng cố gắng không sử dụng đến mấy từ như “luôn luôn” và “không bao giờ”. Trong khi về mặt cảm xúc, tôi thật sự cảm nhận như vậy, nhưng thường thì thực tế không phải thế. Ngay sau khi tôi nói điều nào tương tự như vậy, Pat sẽ cảm thấy bị tấn công, anh lập tức phòng thủ và rồi óc logic của anh sẽ hoạt động để chứng minh là tôi sai. Như vậy, chúng tôi sẽ lâm vào cảnh tranh cãi tại sao không phải là “luôn luôn” và “không bao giờ” và đôi khi quên bằng vấn đề chính. Vì thế, mục tiêu của tôi là không quá xúc động và sẽ lựa lời một cách cẩn thận khi nói.

Luôn vui vẻ không phải lúc nào cũng dễ thực hiện đối với tôi. Dù tôi luôn hạnh phúc, nhưng việc giữ một thái độ luôn luôn vui vẻ lại khó hơn đối với tôi. Nhiều năm qua, tôi ghi nhớ những câu Kinh thánh nói về sự vui mừng và cầu xin Chúa giúp tôi phát triển phẩm cách này. Thật ra, tôi vẫn còn cầu nguyện về chuyện này! Nó có lẽ luôn nằm trong danh sách những điều cần cầu nguyện của tôi, nhưng như thế cũng không sao. Điều đó

giúp tôi luôn giữ nó trong tâm trí mình. Đôi khi thái độ vui tươi cũng là một sự lựa chọn mà tôi thực hiện. Thái độ của tôi cũng có thể có ích trong lĩnh vực này. Nếu ngay từ đầu tôi tương tác với Pat bằng thái độ vui tươi, chúng tôi thường sẽ có cả ngày hạnh phúc với nhau.

Vâng phục có thể là một từ rất tiêu cực trong cuộc đời một ai đó, đặc biệt là đối với một số phụ nữ. Pat là một người chồng, người lãnh đạo tuyệt vời và ngay từ khi bắt đầu đời sống hôn nhân, tôi đã nhất định rằng anh phải là đầu của gia đình và rằng tôi sẽ thực hành sự dạy dỗ trong thư [Co 3:18](#). Pat sẵn sàng tiếp nhận những ý kiến và đề nghị của tôi, nhưng người quyết định cuối cùng vẫn là anh ấy. Trách nhiệm cuối cùng thuộc về anh ấy và tôi biết rằng Đức Chúa Trời sẽ sử dụng những cơ hội đó để khiến Pat trở nên một người thánh theo ý muốn Ngài. Tôi cũng có thể hỗ trợ anh ấy bằng những suy nghĩ và cảm xúc đúng đắn, cũng như một thái độ thuận phục và vui tươi.

LÀM NGƯỜI GIÚP ĐỠ

Bên cạnh thay đổi lịch trình, kỳ vọng hoặc cách suy nghĩ, dưới đây là vài lời khuyên thực tiễn làm sao để làm người giúp đỡ đắc lực hơn:

1. Nhiều năm qua, khi có cái gì hư hỏng trong nhà, tôi đều học cách sửa chúng. Tôi nhớ lần đầu chiếc máy cắt cỏ của tôi bị hết pin, thế là tôi lấy pin ra đi thay. Tôi thấy mình cũng có khả năng và thêm tự tin! Pat cũng thấy ngạc nhiên không kém (còn thậm chí sân nhà chúng tôi cũng được cắt xén gọn gàng). Thay vì phải thêm việc vào lịch làm việc đầy ắp của anh ấy, tôi có thể giúp anh coi sóc mấy việc này. Nếu tôi không thể sửa được (mấy chuyện hệ thống ống nước là tôi chào thua) thì tôi sẽ thuê thợ đến sửa. Tôi không biết sửa máy nước nóng, nhưng nếu nước bị rỉ tràn cả sàn ga-ra thì tôi phải biết cách hỏi những ai biết chuyện và có những quyết định khôn ngoan để giải quyết tình hình.

2. Kiểm tra và sửa chữa xe.

3. Học cách cắt cỏ: Ngay hồi mới cưới, tôi bắt đầu nhận thấy cắt cỏ cũng có thú vui của nó và tôi cũng học làm mấy chuyện khác nữa. Đó cũng là lúc ngơi nghỉ tuyệt vời của tôi vì bọn trẻ không được phép bước xuống sân đang khi tôi đang cắt cỏ. Và điều đó cũng giúp giảm bớt việc mà Pat phải làm vào buổi tối hoặc những ngày cuối tuần.

4. Ngủ nghỉ: Một ngày Pat chỉ cần ngủ bốn đến năm tiếng mà vẫn làm việc tốt. Còn tôi thì bình thường như bao người khác và cơ bản phải cần ngủ bảy đến tám tiếng một ngày. Vì vậy tôi thường có thời gian nghỉ trưa khi tôi biết Pat sẽ về nhà muộn hoặc do công việc nhiều hoặc sau chuyến đi công tác xa. Tôi có thể thoải mái chợp mắt bất kỳ lúc nào. Đôi khi, tôi cần phải ngủ một tí vào cuối giờ chiều để khi Pat đi công tác về vào tối hôm đó, tôi vẫn có thể tỉnh táo đến nửa đêm để chờ anh ấy.

5. Cầu nguyện: Một lần Pat đưa ra một quyết định mà tôi hoàn toàn không tán thành. Tôi nói với anh là tôi không đồng tình với anh, nhưng anh vẫn khẳng khái với ý định đó. Tôi buồn anh ấy lắm! Anh ấy không thể hiểu quan điểm của tôi hay sao? Phải chăng anh không hiểu rằng ý định của anh thật sự làm tôi tổn thương? Như vậy, tôi có hai sự lựa chọn. Thứ nhất, tôi sẽ tiếp tục giận dữ với anh và còn nhắc đi nhắc lại chuyện đó. Thứ hai, tôi có thể bỏ qua và chỉ cần tiếp tục cầu nguyện cho vấn đề đó. Có một lần, may mắn là

tôi đã có quyết định đúng. Tôi chỉ cầu nguyện và không nhắc lại chuyện đó với anh. Vài tháng sau, Chúa chỉ cho Pat thấy quyết định của anh sai ở chỗ nào và Pat đã sửa chữa lỗi lầm. Chẳng phải tốt hơn sao khi chúng ta để Chúa giải quyết những bất đồng và đừng vội chen ngang vào? Dĩ nhiên, kiểu hỗ trợ hữu ích nhất và tốt nhất là cầu nguyện cho Pat. Xin đơn cử vài vấn đề mà tôi cầu nguyện cho Pat: sức khỏe, sự an toàn khi đi lại, sự thành công trong kinh doanh và sức khỏe thuộc linh của anh.

6. Vui đùa với con cái: Dành thời gian vui đùa với các con khi Pat đi xa cũng khá quan trọng. Dù lịch trình thường nhật gồm trường học/thể thao/âm nhạc/bạn bè đã choáng nhiều thời gian của chúng tôi lúc các con còn nhỏ, nhưng tôi cũng cố gắng tạo một số niềm vui và những điều đặc biệt mà các con tôi rất thích.

- Một điều tôi làm là để một đứa chọn thực đơn cho bữa tối, đi chợ với chúng để mua nguyên vật liệu và sau đó cùng nhau nấu bữa tối. Đó cũng là lúc tuyệt vời để dạy các con cách soạn bữa ăn và kiến thức dinh dưỡng nữa. Chúng tôi vẫn nhắc về buổi tối mà chúng tôi làm món trái cây nướng... mà vẫn đảm bảo có đủ năm nhóm thực phẩm cho mỗi ngày.

- Buổi tối đi ăn khoai tây chiên cũng rất vui, mặc dù không được bổ dưỡng lắm. Tôi sẽ mặc đồ ngủ cho bọn trẻ và chúng tôi leo lên xe lái qua tiệm thức ăn nhanh McDonalds để mua ít khoai tây chiên. Một món kém bổ dưỡng khác là món bánh rán mà chúng tôi sẽ mua trên đường đi học, hoặc bánh tuyết ở tiệm sữa Queen trên đường về nhà.

- Ăn tối nhẹ theo kiểu điểm tâm cũng là một điều thú vị khác nữa mà chúng tôi hay làm. Pat khoái món khoai tây với thịt và salad cho bữa tối của mình, nên anh không mặn mà gì mấy với kiểu ăn như thế. Nhưng bọn trẻ chần chừ thích điều đó! Chúng sẽ nói: “Ba đi rồi mẹ – mình ăn tối theo kiểu điểm tâm được không mẹ?” Thay vì nhớ cha, bọn trẻ biết rằng có những điều đặc biệt mà khi anh đi xa chúng tôi mới làm.

- Biển phòng khách hoặc phòng ăn thành pháo đài. Tất cả những gì chúng tôi cần là chăn mền, giấy và ít đồ đạc được bày bố có chiến lược một chút và bọn trẻ có thể đùa giỡn trong nhiều giờ (có khi là cả ngày). Mặc dù tôi thích nhà cửa gọn gàng, ngăn nắp nhưng tôi có thể chịu được lều trại phòng thủ của các con nếu như điều đó làm các con tôi vui vẻ.

- Giờ cho mẹ và con gái! Chúng tôi có một cậu bé tuổi thiếu niên hàng xóm thường hay ghé nhà để trông chừng ba cậu nhóc nhà tôi. Bọn trẻ thích điều này vì cậu bé giữ trẻ đó sẽ nô đùa, lăn tròn và vật lộn với chúng như cha chúng vẫn làm. Điều này cho Elizabeth và tôi có cơ hội lên đi chợ hoặc xem phim hoặc ăn tối cùng nhau. Có thời gian đặc biệt với con trưởng và cũng là con gái độc nhất là vô cùng quan trọng. Tôi biết Elizabeth cảm kích những giờ đi cùng tôi, và tôi cũng thích như vậy.

- Đặc biệt khi các con còn nhỏ, tôi thường tạo nhiều niềm vui khi Pat đi xa và cũng hoạch định một điều gì đó cho cả nhà hướng tới để làm chung khi Pat về tới nhà. Chúng tôi sẽ lên kế hoạch ăn tối ở nhà hàng rồi đi xem phim, hoặc có thể là một bữa ăn thịnh soạn vào sáng thứ Bảy với đủ thứ món tôi tự làm như khoai tây chiên, thịt xông khói, bánh cà phê, bánh kẹp, và món trứng đánh!

• Gần đây, việc đi tới lui thăm các con ở trường đại học cũng choáng hết thời gian của tôi. Josiah và Nathan đặc biệt thích tôi ghé thăm, chúng tôi thường dành thời gian cùng nhau đi chợ hoặc đến cửa hàng tạp hóa. Mấy chàng trai học đại học không hiểu sao vẫn còn thích được mẹ đi chợ, nấu ăn cho chúng. Chúng có thể ăn cả tháng những gì chúng tôi mua cho. Và điều đó khiến người mẹ ưa mua sắm này hạnh phúc lắm!

Trong khi việc hỗ trợ Pat là một công tác quan trọng, tôi cũng nhận thấy sự khích lệ là một nhân tố quan trọng không kém. Tôi nhớ một lần nọ, Pat rất thất vọng với một rắc rối trong công việc. Trong khi, “nghề” của tôi không phải là giải quyết những rắc rối của anh ấy, và tôi hiếm khi có thể giải quyết chúng (hay thậm chí không hiểu về chúng) – nhưng tôi có thể thông cảm và cố gắng khích lệ anh ấy. Một cách mà tôi làm là nhét một thẻ ghi những lời tôi viết vào quyển Kinh thánh của anh ấy! Tôi không nói cho anh biết, anh sẽ tìm thấy chúng khi anh đọc Kinh thánh. Anh sẽ biết rằng tôi nghĩ về anh, cầu nguyện cho anh và sẵn sàng ủng hộ anh bất kể những khủng hoảng của ngày đó có như thế nào.

Đôi khi, tất cả những gì tôi cần làm là ngồi cạnh anh, choàng tay ôm anh, xoa dịu tâm hồn anh khi anh kể cho tôi nghe những điều khiến anh nản lòng.

Đôi khi, tôi chỉ đơn giản ở cạnh anh, thậm chí không cần phải nói lời nào. Bạn nên nhớ rằng nhiều người đàn ông thích có thời gian bên nhau mà không cần phải nói nhiều, chỉ cần ở bên nhau là được.

Khi bọn trẻ còn nhỏ, tôi chẳng bao giờ phải bận tâm chuyện đón mừng Pat khi anh đi làm về – vì chúng tôi có những bốn đứa con sẵn sàng ủa ra đón cha chúng. Khi bọn con trai vật lộn với cha chúng...ý tôi nói là...chào đón cha chúng, thì tôi luôn lánh mặt đi! Phần vì đảm bảo sự an toàn cho bản thân, phần vì khỏi sợ phải hét lên: “Thế nào cũng bể đầu, sứt trán cho coi!” Bây giờ, khi chỉ còn Micah ở nhà và nó cũng thường đi làm hoặc đi chơi với bạn bè, tôi nhận ra mình cần phải dừng công việc và chờ Pat về đến nhà để sẵn sàng đón mừng anh ấy.

Không có nghĩa là tôi phải chào đón anh ấy bằng lời nói ngay. Có thể tôi có nhiều điều để nói sau một ngày dài ở nhà không nói chuyện với ai, nhưng chắc chắn Pat sẽ không muốn về đến nhà và được tôi giúp đỡ bỏ những gánh nặng trên người anh bằng vô số lời nói mà tôi chất chứa cùng vô số nan đề mà tôi gặp phải trong suốt một ngày. Vì thế, tôi cố gắng ôm hôn anh ấy và bắt đầu hỏi về ngày làm việc của anh thế nào. Dĩ nhiên, nếu như tâm trí anh vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi “môi trường” Intel, thì tôi cần giúp anh thoát khỏi đó bằng thật nhiều nụ hôn nồng nàn!

Một trong những cách tôi khích lệ Pat là có những quyết định nho nhỏ thay anh. Sau cả ngày làm việc với hàng tấn quyết định phải thực hiện, tôi thấy rằng sẽ tốt cho anh hơn nếu tôi quyết định hộ anh những gì chúng tôi sẽ làm khi anh về đến nhà. Sau khi xử lý đủ chuyện với hàng trăm nhân viên, sản phẩm và khách hàng, anh thật sự không muốn có thêm một quyết định nào nữa. Mối đầu, khi anh để tôi tự quyết định mấy chuyện đi đâu hay ăn gì, điều đó khiến tôi cảm giác anh không cần quan tâm đến chuyện gia đình nữa. Nhưng sau này tôi nhận ra đơn giản vì anh đã “hết giờ quyết định rồi”.

Bên cạnh vai trò người hỗ trợ và khích lệ, tôi cũng nhận luôn trách nhiệm làm người thách thức. Pat luôn gọi tôi là “cán cân quân bình” của anh, đặc biệt là những khi anh mất kiểm soát. Tôi cố gắng kéo anh trở lại, khuyến khích anh hoạch định ít việc hơn và có chút ít thời gian nghỉ ngơi. Nếu bạn giận dữ với anh ấy hay kết án anh là người tham công tiếc việc thì sẽ chẳng có chút tác dụng nào. Chúng ta đều biết anh ấy làm việc nhiều và thích làm việc. Vì mục tiêu của tôi là giúp giảm tốc độ anh ấy lại, nếu tôi thực hiện điều đó từ quan điểm khác hơn, thì sẽ có tác dụng đối với anh.

Đó là một trong những lý do chúng tôi mua nhà nghỉ mát. Đó là nơi chúng tôi có thể đi xa, nghỉ ngơi, giảm tốc độ và đơn giản là được tách biệt khỏi những tất bật thường nhật của anh ấy. Anh sẽ được thêm khích lệ khi được thưởng chiếc bánh ngon tuyệt từ của hàng bánh sau khi đạp xe cả một đoạn đường dài. Anh cũng có thể thư giãn hơn nếu tôi để anh gọi đi một số thư điện tử cần thiết hầu cho anh có thể loại bỏ một số vấn đề khỏi tâm trí.

Làm vợ Pat là một công việc “trộn thời gian”. Nó đòi hỏi tôi phải ra khỏi chốn bình yên của mình để bước vào đấu trường công việc của anh và phải thay đổi cả lối sống của mình khi các con lớn lên. Mỗi ngày, chúng tôi bày tỏ rõ những kỳ vọng của mình và giữ cho mình có suy nghĩ đúng đắn cũng như biết kiểm soát những cảm xúc. Hỗ trợ Pat một cách thực tế và khích lệ anh ít nhiều đều góp phần vào những thành công của anh. Thách thức, tình yêu và sự cảm thông cũng cần thiết cho hôn nhân của chúng tôi nữa. Tôi không thể nào viết ra một cách hoàn chỉnh, cũng không thể nào có hết mọi câu trả lời. Nhưng bởi ân điển Chúa ban, chúng tôi sẽ tiếp tục gần Ngài hơn và gần gũi nhau hơn.

Tôi cho rằng thật tuyệt vời vì Đức Chúa Trời có thể sử dụng tất cả chúng ta bất kể nhân cách và ơn tứ của chúng ta là gì. Đức Chúa Trời yêu mến những người dám nghĩ dám làm, biết cẩn trọng hoàn tất công việc và nhạy bén giải quyết nan đề. Tạ ơn Chúa vì đã tạo dựng con người tôi và còn tiếp tục tôi luyện tôi. Tôi hào hứng nhìn xem Ngài sẽ dẫn tôi đến đâu trong mối quan hệ với chồng, con cái và trong những mục vụ của mình. Cuộc sống là thách thức nhưng cũng là kinh nghiệm vui mừng. Chúng ta cần trông mong mỗi ngày của chúng ta sẽ được tận dụng cho Đức Chúa Trời. Tôi mãi luôn biết ơn về mọi điều Đức Chúa Trời làm cho tôi và tình yêu lớn lao của Ngài dành cho hết thảy chúng tôi.

CÂU TRẢ LỜI CỦA PAT

CHƯƠNG 1

1. Nhiều người cho rằng Internet là tội lỗi. Bạn nghĩ gì về Internet và những công nghệ khác đang được sử dụng một cách đáng ngờ?

Tôi cho rằng giống như mọi vật trên thế giới này, Internet có thể được sử dụng cho những mục đích tốt đẹp cũng cho những mục đích xấu xa. Cá nhân tôi hết sức phấn khởi bởi tiềm năng mục vụ to lớn mà Internet đem lại. Ví dụ chúng ta có thể sử dụng nó để đem đến sự huấn luyện và dạy dỗ tốt nhất cho các lãnh đạo Hội thánh non trẻ ở mọi

nơi trên địa cầu. Có thể công cụ này sẽ giữ vai trò thiết yếu nhằm giúp mọi nhóm người biết đến Chúa Cứu Thế.

2. Chester Carlson, người sáng lập ra hãng Xerox, cho rằng bản văn Hindu giáo *Bhagavad Gita* là nguồn nâng đỡ ông trong những lúc khó khăn. Bất kể bạn là một Cơ đốc nhân, một tín đồ Hindu giáo, hay Hồi giáo, bạn có cho rằng tâm linh là điều quan trọng hay không?

Mỗi tôn giáo đều có những giá trị to lớn. Dù không nghiên cứu sâu từng tôn giáo, nhưng tôi biết có rất nhiều điểm chung trong luân lý và đạo đức mà mỗi tôn giáo dạy dỗ. Tôi hy vọng những ai đang nghiên cứu và tin theo bất kỳ tôn giáo nào sẽ có đời sống sung mãn hơn và kết quả là sự nghiệp cá nhân và chuyên môn tạo được nhiều ảnh hưởng. Vì đã gặp gỡ, làm quen hay thậm chí có mối thâm tình với những người thuộc nhiều tôn giáo khác, tôi có thể đưa ra những bằng chứng trực tiếp cho điều này.

Đồng thời, tôi không xin lỗi về đức tin cá nhân của tôi nơi Chúa Cứu Thế Giê-xu và việc chỉ tin cậy một mình Ngài mà thôi. Tôi tin Cơ đốc Giáo là độc nhất. Tôi tin Chúa Cứu Thế là con đường duy nhất dẫn đến thiên đàng (Cong 4:12) và chính bởi sự chết của Ngài trên thập giá mà nhân loại được ban cho con đường đến thiên đàng. Chúng ta thấy đều là tội nhân (Ro 3:23). Chúng ta thấy đều đáng bị chết mất đời đời (Ro 6:23). Chúng ta được cứu một cách đặc biệt bởi ơn điển (Ro 3:24) thông qua huyết Chúa Cứu Thế (Eph 2:13 IPhi 1:18-199). Nếu chúng ta đặt đức tin nơi Ngài (Ro 10:13), ăn năn tội mình và chịu báp-têm trong Ngài (Cong 2:38), chúng ta sẽ nhận lãnh Thánh Linh Ngài (Cong 2:38) và được sự sống đời đời (Ro 6:23).

Dù nhận tôn trọng những độc giả là tín đồ Hindu giáo, Hồi giáo, hoặc thuộc những tín ngưỡng khác, tôi chỉ có thể cầu nguyện để bạn sẽ cân nhắc thấu đáo lời tuyên bố đặc biệt của Chúa Cứu Thế Giê-xu rằng Ngài là Đấng Cứu Thế và là Chúa. Bạn không thể xem Ngài chỉ là một tiên tri, một giáo sư vĩ đại mà phớt lờ những gì Ngài phán. Chúa Giê-xu tuyên bố rằng Ngài là con Đức Chúa Trời.

3. Trong lúc thưa chuyện với Đức Chúa Trời, bạn có cầu xin Ngài giúp đỡ bạn trong công việc hay nghề nghiệp của mình không? Đức Chúa Trời có ban cho bạn ý tưởng, phát minh hay sự giúp đỡ đặc biệt nào trong công việc không? Bạn có cách nào để biết được mình nên tiến bước như thế nào, ví dụ như bạn sẽ đi hướng nào trong công việc của mình?

Vâng, chúng ta nên giữ tương giao với Chúa trong mọi lĩnh vực của đời sống (Phi 4:6). Tôi nhớ lại một lần, tôi có đề nghị nhóm học Kinh thánh cầu nguyện cho tôi khi sắp đối diện với một kỳ thi đầy khó khăn. Nghe vậy, một anh trong nhóm nẩy quả trách tôi. Anh ta thấy không xứng hợp khi đem mấy chuyện lật vật như thế ra thưa trình với Chúa, đặc biệt là khi tôi đã chuẩn bị chu đáo cho kỳ thi. Lúc đó tôi không đồng ý với anh ta, và bây giờ lại càng kịch liệt phản đối. Chúng ta nên trình dâng mọi lo lắng, nhu cầu của cuộc sống thường nhật của mình lên cho Chúa. Trên hai mươi năm qua, tôi hằng trình dâng mỗi một con chip, dự án, tổ chức, công việc, hay mỗi một công nghệ quan trọng mà tôi

đang đảm nhận tại Intel lên trước ngôi Đức Chúa Trời. Tôi hy vọng bạn cũng làm như vậy với công việc của mình

4. Có thể bạn cảm thấy mình đang làm việc chăm chỉ hết mức để theo kịp người khác; bạn không phải là loại người đạt toàn điểm A và bạn thường cần phải ngủ nhiều hơn Pat. Dầu cho rằng mình là một người “bình thường”, làm thế nào bạn có thể đạt được sự quân bình trong cuộc sống?

Tất cả nguyên tắc Kinh thánh áp dụng được cho mọi người – bất kể sự khôn ngoan, đẳng cấp, chủng tộc, giới tính, kỹ năng hay vai trò của họ như thế nào. Không phải những người giỏi giang ít bị đòi hỏi hơn. Thật ra, ngược lại thì đúng hơn – càng được ban cho nhiều tài năng, bạn càng có nhiều cơ hội sử dụng những tài năng đó. Trong lời dạy của mình trong [Mat 25:1-46](#), Chúa Giê-xu khẳng định quan điểm này, và một lần nữa trong [Lu 12:48](#): “Vì ai đã được ban cho nhiều, thì sẽ bị đòi lại nhiều; và ai đã được giao cho nhiều, thì sẽ bị đòi lại nhiều hơn.”

Là một người được ban cho nhiều tài năng, bạn càng bị áp lực phải sống kết quả. Cũng vậy, hình ảnh trong ví dụ về người chủ và các ta-lăng cho thấy khi bạn thành công với những tài năng bạn có, Chúa sẽ ban cho bạn những cơ hội lớn hơn nữa.

Mỗi người chúng ta cần tìm kiếm những phương thức và những vai trò mà những tài năng đặc biệt của chúng ta có thể được Chúa sử dụng. Càng tìm kiếm điều đó, chúng ta càng gặp thách thức với vấn đề quân bình thời gian. Vì vậy, những nguyên tắc và chỉ dẫn trong sách này có thể áp dụng cho tất cả những ai đang gặp thách thức với sự quân bình trong công việc.

5. Làm thế cách nào bạn biết được mình đã chọn đúng ngành nghề? Liệu sự tranh chiến để sống quân bình có thể xảy ra bởi vì bạn chọn nhầm công việc không?

Biết được ý muốn của Đức Chúa Trời cho cuộc đời mình là một thách thức đầy khó khăn cho bất kỳ ai. Tôi xin trích dẫn [Ro 12:2](#):

Đừng làm theo đời này, nhưng hãy biến hóa bởi sự đổi mới của tâm thần mình, để thử cho biết ý muốn tốt lành, đẹp lòng và trọn vẹn của Đức Chúa Trời là thế nào.

Bước theo Chúa Cứu Thế một cách tỏ tường và kiên định sẽ khai mở cho bạn hiểu biết về ơn tứ của mình và cách Ngài có thể sử dụng bạn. Có khi một thay đổi trong công việc hoặc sự nghiệp có thể sẽ cần thiết. Thông thường, chỉ cần học cách để Ngài làm Chủ và làm việc cho Ngài – như thảo luận trong chương 5 – sẽ khiến cho vai trò hiện tại của bạn được thành tựu và thỏa mãn hơn nhiều. Ngay sau khi trở thành Cơ đốc nhân, tôi được thúc giục rời ngành kỹ thuật để bước vào mục vụ. Tôi đã vật lộn với suy nghĩ này trong nhiều tháng. Cuối cùng, tôi bắt chước Ghi-đê-ôn trong Các Quan Xét đoạn 6 – “đặt một lót chiên trước mặt Chúa” – để tìm kiếm phương hướng từ Đức Chúa Trời. Lót chiên của tôi vẫn còn khô ráo cho đến ngày nay, và tôi xem đó là lời đáp tỏ tường từ Đức Chúa Trời rằng mục vụ của tôi không phải là bước ra khỏi công việc và nghề nghiệp mà tôi đang

làm. Từ đó, tôi càng lớn lên, thấy được thể nào Chúa sử dụng nghề nghiệp và vai trò hiện tại của tôi một cách uy quyền cho vương quốc Ngài. Nhờ đó, tôi tự tin biết mình đang ở đúng nơi Chúa muốn tôi ở – ít nhất là cho đến hôm nay.

CHƯƠNG 2

1. Vì sao bạn thật sự cần soạn một bản tuyên ngôn sứ mạng cá nhân với những giá trị và mục tiêu cụ thể?

Nếu bạn vẫn chưa soạn một bản tuyên ngôn sứ mệnh cá nhân, thì hãy làm ngay. Nếu bạn đã kiên nhẫn đọc đến chừng này quyển sách, thì bạn càng phải thực hiện. Như những gì đã học trong chương 2, một tuyên ngôn sứ mệnh là điểm khởi đầu để đặt ra phương hướng lâu dài cho cuộc đời. Bạn muốn làm gì với quà tặng thời gian còn lại mà Chúa đã ban cho bạn? Bạn sẽ để lại di sản gì trên đất? Một tuyên ngôn sứ mệnh giống như chiếc la bàn định hướng những quyết định mỗi ngày của chúng ta.

2. Bạn đang sử dụng những loại công cụ quản lý thời gian nào?

Bạn có thể tìm thấy nhiều công cụ và hệ thống quản lý thời gian khác nhau. Một số dựa vào máy tính, còn một số thử kết hợp ưu tiên, mục tiêu với việc quản lý thời gian. Nhiều năm qua, tôi sử dụng nhiều công cụ khác nhau với những thành công khác nhau. Ở những thời điểm khác nhau trong sự nghiệp chuyên môn của mình, những công cụ khác nhau sẽ ít nhiều mang đến lợi ích.

Nói chung, công cụ bạn đang sử dụng và cách bạn sử dụng chúng như thế nào không thành vấn đề, quan trọng là bạn có một tuyên ngôn sứ mệnh cá nhân, thường xuyên đánh giá thời gian của mình và có cách giữ mình sống một cách nhất quán với mục tiêu đã đặt ra. Sau khi soạn được một tuyên ngôn sứ mệnh thích hợp với những ưu tiên của mình, bạn có thể áp dụng chúng vào bất kỳ công cụ quản lý thời gian nào bạn hiện có.

3. Làm cách nào bạn có thể đặt ra mục tiêu hay tuyên ngôn sứ mạng khi mà thế giới quanh ta thay đổi đến chóng mặt?

Lẽ dĩ nhiên, tuyên ngôn sứ mệnh của bạn sẽ thay đổi theo thời gian và thỉnh thoảng nên được cập nhật và sửa đổi. Tuy nhiên, khi cố gắng soạn bản tuyên ngôn sứ mệnh của mình, hãy đặt ra những mục tiêu lâu dài hơn và không quá chuyên biệt cho một công tác hay vai trò nào đó. Tôi đã hoàn tất bản tuyên ngôn của mình bảy năm trước. Từ đó đến nay, tôi chỉ cần sửa đổi chút ít mà thôi.

4. Bạn nên chuẩn bị lập di chúc và lên kế hoạch tài chánh chi tiết cho gia đình mình như thế nào?

Người ta thường làm những điều này khi họ xem xét cách nghiêm túc cuộc đời và kế hoạch của mình. Không có gì là không lành mạnh khi xem xét những chuyện xảy đến sau khi bạn qua đời; biết hoạch định cho gia đình mình là khôn ngoan. Tùy theo độ phức tạp của tài sản và tình hình tài chánh của bạn, bạn có thể viết tay hoặc sử dụng những phần

mềm máy tính có sẵn trên thị trường. Nếu tình hình của bạn phức tạp hơn, bạn có thể cần đến giới chuyên môn như luật sư hoặc người hoạch định tài chính. Bạn cũng cần cập nhật chúng khoảng năm đến mười năm một lần để theo kịp những đổi thay trong hoàn cảnh của bạn. Linda và tôi vừa mới cập nhật di chúc mà chúng tôi đã soạn ra gần bảy năm qua.

5. Nếu bạn chưa viết bản tuyên ngôn sứ mạng cá nhân, hãy bắt đầu viết ngay hôm nay. Hãy sử dụng ví dụ ba phần trong chương này để làm mẫu. Hãy chia sẻ kết quả với người bạn đời, cố vấn hoặc người bạn thân của bạn.

Như đã thảo luận trong chương này, đây là một việc khó thực hiện và bạn nên dành ra thời gian chất lượng để suy ngẫm về những mục tiêu lâu dài cho cuộc đời mình. Cuối cùng, tôi sẽ luôn cầu nguyện cho bạn khi bạn bắt đầu thực hiện kế hoạch này cho cuộc đời mình!

CHƯƠNG 3

1. Làm thế nào để giữ Đức Chúa Trời ở vị trí ưu tiên cao nhất trong đời sống bạn?

Rất khó để giữ Đức Chúa Trời ở vị trí ưu tiên cao nhất trong đời sống chúng ta khi đối mặt với vô số hoạt động, nhu cầu và những ưu tiên khác. Đây là một số bước để đi đúng hướng: dành thì giờ tĩnh nguyện mỗi ngày, chủ động dự phần trong Hội thánh địa phương và giữ mối liên hệ với những cố vấn của mình.

2. Có bao giờ bạn thấy hoạt động tôn giáo của mình chẳng khác nào một thủ tục phải thực hiện hằng ngày? Làm cách nào để có thể tập trung hơn cho giờ tĩnh nguyện cá nhân của mình?

Vâng, có chứ. Giờ tĩnh nguyện hằng ngày có thể trở thành một thủ tục nhàm chán. Tuy nhiên, có những nguồn tài liệu rất tốt có thể giúp ích cho bạn. Quyển Sự cần thiết phải cầu nguyện (The Necessity of Prayer) của E.M.Bounds có thể là tài liệu liên hệ rất tốt về đề tài này. Dưới đây là vài ý tưởng khác mà tôi thấy hữu dụng:

- *Vị trí rất quan trọng. Tôi không thể ngồi quá lâu để cầu nguyện; làm như vậy, tôi dễ nghĩ vẩn vơ hoặc ngủ gục. Tôi có thể đứng hoặc quỳ gối cầu nguyện.*

- *Tôi thấy cầu nguyện lớn tiếng có hiệu quả hơn cầu nguyện thầm. Khi cầu nguyện thầm, đầu óc tôi dễ tha thần đâu đâu. Còn cầu nguyện lớn tiếng, tôi sẽ tập trung hơn và lời cầu nguyện cũng mang tính thân mật hơn. Tôi thường cầu nguyện khi lái xe và tôi thấy cầu nguyện lớn tiếng khiến thì giờ tương giao với Chúa đặc biệt hiệu quả.*

- *Tôi cầu nguyện theo thứ tự ACTS: ngợi khen (ngợi khen, cảm tạ Đức Chúa Trời), xưng tội (cẩn thận và chi tiết), cảm tạ (Chúa Cứu Thế, Gia đình, sự quan phòng của*

Ngài...) và cuối cùng là nài xin (trình dâng những đòi hỏi, nhu cần và những lĩnh vực cần Ngài can thiệp).

Trong khi cầu nguyện, tôi thấy ngân nga hoặc hát những bài ngợi khen là rất có ích, đặc biệt là trong phần ngợi khen. Việc hát giúp tôi bước vào và ở trong sự hiện diện của Đức Chúa Trời. Hãy cầu nguyện một chút, hát một bài, cầu nguyện tiếp, tiếp tục hát, cầu nguyện lần nữa. Cầu nguyện trực tiếp bằng Kinh thánh cũng là một cách cầu nguyện uy quyền.

Hãy thường xuyên cầu nguyện. Phần đại cương ở trên là thời gian tĩnh nguyện chính mỗi ngày một lần của tôi. Tuy nhiên, tôi cũng thường thấy những lời cầu nguyện tuyệt vời nhất là khi tôi được thúc giục để cầu nguyện trong giây lát. Hãy cầu nguyện khi bạn bước vào phòng họp, khi lái xe đi làm, khi bạn nhìn thấy nhu cần và khi bạn không biết phải nói gì trong một tình huống đặc biệt (Phi 4:6).

3. Liệu có khôn ngoan không khi một người phải đi lại nhiều và phải thức khuya để làm việc lại cam kết hướng dẫn lớp nghiên cứu Kinh thánh hàng tuần? Làm thế nào để sắp xếp học Kinh thánh ở nhà khi thời gian biểu của bạn đã lắm bận rộn?

Ưu tiên cho hoạt động của Hội thánh phải là một phần trong cam kết của bạn với Chúa. Lịch làm việc của bạn có thể đòi hỏi bạn phải để những hoạt động này vào ngày cuối tuần. Tuy nhiên, căn cứ theo yêu cầu công việc của bạn, việc tổ chức buổi học Kinh thánh tại nhà có thể là một quyết định sáng suốt hoặc không. Có thể hướng dẫn một lớp vào Chúa nhật hoặc vào cuối tuần hoặc vào giờ ăn trưa ở chỗ làm sẽ thích hợp hơn trong trường hợp của bạn.

Với tôi, tôi cố gắng ở nhà mỗi tối thứ Tư. Tuy nhiên, vì phải đi công tác và những hoạt động khác, tôi không thể có mặt đều đặn. Ed, bạn tôi, đồng hướng dẫn lớp nghiên cứu với tôi sẽ sẵn sàng thay tôi hướng dẫn lớp bất cứ lúc nào.

4. Làm thế nào để việc sử dụng và quản lý tài chánh phản ánh rằng Đức Chúa Trời đang ở vị trí ưu tiên cao nhất trong đời sống bạn?

Xuyên suốt Tân Cựu Ước là lời kêu gọi sống một đời sống biết dâng hiến cho công việc Chúa. Điều này hiện diện trong hầu hết luật lệ của Cựu ước và được thay thế bằng những lý tưởng và nguyên tắc cao quý hơn trong Tân ước. Kinh thánh nói rất nhiều về tài chánh nên chúng ta không thể bỏ qua. Hướng đến một đời sống hy sinh, ơn phước, di sản và nhất trí là một hành trình lâu dài của chức vụ quản lý tài chánh mà có thể sẽ có lắm thách thức nhưng cũng hứa hẹn nhiều phần thưởng cho hiện tại lẫn trong cõi đời đời.

5. Bạn đối phó với công việc được giao vào ngày Chúa nhật như thế nào?

Có hai lối suy nghĩ:

– Về điểm này, có thể một số người sẽ không nhất trí với tôi, nhưng tôi tin chúng ta hoàn toàn ở dưới giao ước mới. Vì vậy, tôi cho rằng chúng ta không bị buộc phải tuân theo

luật Sa-bát. Xuyên suốt Tân ước, chúng ta thấy Chúa Giê-xu xung đột với người phe Pha-ri-si ở chính điểm này. Tuy nhiên, Tân ước cũng kêu gọi tín hữu hiệp lại thờ phượng thường xuyên. Vì vậy, tôi không quá bận tâm đến chuyện có hay không đi làm vào Chúa nhật miễn là bạn còn duy trì giờ thờ phượng Chúa hàng tuần là được. Ví dụ như, vì lý do này mà nhiều Hội thánh có buổi nhóm thờ phượng tối thứ Bảy. Tuy nhiên, có thể “sự tự do” này làm bạn không được thoải mái, vậy bạn cứ tiếp tục đi nhà thờ mỗi Chúa nhật. Trong trường hợp đó, hãy lắng nghe lương tâm mình và làm sao cho phải.

– Khái niệm ngày Sa-bát – là lời kêu gọi dành thì giờ nghỉ ngơi và tập trung vào Đức Chúa Trời – vẫn còn quan trọng và giá trị. Duy trì và tận hưởng thì giờ này là cách quân bình lành mạnh trong đời sống mỗi người.

Nếu bạn không thể kiên định trong việc duy trì quân bình và thờ phượng Chúa mỗi tuần, bạn nên cân nhắc cách nào khác để thực hiện điều này.

CHƯƠNG 4

1. Làm thế nào bạn có thể đặt sự ưu tiên cho người bạn đời trên con cái và sự nghiệp?

Cả bạn và người bạn đời mình cần thảo luận vấn đề này một cách thấu đáo. Hãy khám phá đâu là nơi bạn đã để cho những nhu cầu của con cái hoặc công việc của bạn đẩy vợ hoặc chồng bạn ra khỏi vị trí đáng phải có trong đời sống vợ chồng. Bạn có thể làm gì để chuyển tải thông điệp một cách rõ ràng rằng sau mối liên hệ giữa bạn với Đức Chúa Trời, mối quan hệ với người bạn đời là mối quan hệ quan trọng thứ hai mà bạn có được trên đời này. Cũng có nhiều nguồn tài liệu quý báu cho bạn về đề tài này trong tủ sách Cơ đốc ở Hội Thánh địa phương.

2. Có cần thiết phải hẹn hò thường xuyên với người bạn đời hay không? Tại sao?

Đây là bước then chốt để thiết lập những ưu tiên của bạn. Qua những cuộc hẹn hò, những ngày cuối tuần đi chơi xa và trò chuyện cùng nhau, bạn có thể xây dựng một mối quan hệ liên tục tiến triển, sâu sắc chưa từng có với người bạn đời của mình. Khi con cái bạn ra riêng, bạn và người bạn đời mình sẽ vẫn ở lại trong ngôi nhà cũ. Lúc đó bạn có còn biết rõ nhau nữa hay không? Ngày đưa con út bạn tự lập, liệu hai bạn có yêu nhau sâu đậm hơn thuở hai người mới cưới hay không?

3. Làm thế cách nào để ưu tiên thì giờ cho gia đình giữa những hoạt động thường xuyên trong tuần của bạn?

Một số công cụ mà tôi gợi ý, như giờ cho-hai-người trong tuần với từng đứa con, hoặc một danh sách hoạt động vào những ngày cuối tuần sẽ có thể có ích cho bạn. Hãy khám phá nhiều cách, như đi nghỉ mát với gia đình, để tạo ra những kỷ niệm mà từng thành viên trong gia đình bạn sẽ mãi vui mừng khi nhớ lại trong những năm tháng sắp tới. Hãy

đầu tư thời gian vào “những buổi tối sum họp gia đình” – là lúc không ai làm việc gì thêm nữa. Gia đình ăn tối cùng nhau, dành cả buổi tối chơi đùa và ở bên nhau.

4. Người bạn đời của bạn xoay xử với con cái như thế nào khi bạn đi xa?

Linda là người mẹ tuyệt vời, là người giúp đỡ vĩ đại. Rõ ràng Đức Chúa Trời đã ban phước cho cô ấy trong vai trò của mình. Dầu vậy, tôi cũng cần thường xuyên khích lệ, bày tỏ sự cảm kích, lòng biết ơn của tôi dành cho cô ấy. Có thể là bằng cách hẹn hò, tặng quà, tặng thiệp, viết thư và vô vàn cách để bày tỏ tình yêu lẫn lòng biết ơn một cách sống động. Tôi cũng cầu nguyện cho cô ấy mỗi ngày nữa

5. Bạn sẽ đối xử như thế nào đối người bạn đời cực kỳ bận rộn, đi công tác thường xuyên, không tham gia Hội Thánh, ít gần gũi với gia đình và phớt lờ những gợi ý thay đổi thứ tự ưu tiên mà bạn đưa ra?

Dù trong trường hợp nào hãy khởi sự bằng cách trình dâng hoàn cảnh mình lên Đức Chúa Trời. Trong vai trò người chồng hoặc người vợ, bạn phải hoàn toàn hỗ trợ người bạn đời của mình trong mọi hoàn cảnh, bất kể là tốn bao nhiêu thời gian đi nữa ([Eph 5:22-24](#) [Co 3:19](#) [IPhi 3:1-6](#) [Eph 5:25-28](#) [Co 3:20-22](#) [IPhi 3:7](#)). Bạn có thể nhẹ nhàng khuyến khích người bạn đời của mình xem xét những phân đoạn Kinh thánh trên, hay đọc qua quyển sách này. Dĩ nhiên nếu người bạn đời của bạn không phải Cơ đốc nhân, mục tiêu chính của bạn là dịu dàng giúp chồng hoặc vợ mình thấy được Đấng Christ qua đời sống bạn và lời làm chứng của bạn ([IPhi 3:1](#)).

6. Bạn có thể làm gì để cải thiện tình hình nếu người bạn đời của bạn là một người tham công tiếc việc hoặc đơn giản không muốn điều chỉnh thứ tự ưu tiên trong đời sống mình?

Những tình huống khó khăn như vậy không thể có những đáp án đơn giản được.

Lẽ đương nhiên, hãy tiếp tục cầu nguyện cho người bạn đời mình sẵn sàng chịu thay đổi. Với thái độ khiêm nhường và chân thành, hãy tiếp tục gợi ý cho người bạn đời mình thay đổi. Trong những năm qua, tôi không ngừng có những điều chỉnh để giữ quân bình cho đời sống và công việc của tôi, sự thúc đẩy trực tiếp của Linda – không phải là qua những lời phàn nàn bất chợt hay việc tỏ vẻ thất vọng – đã thường xuyên thôi thúc tôi thay đổi. Vì tôi vẫn chưa hoàn hảo, tôi chắc cô ấy sẽ còn tiếp tục khích lệ tôi tăng trưởng và cải thiện kỹ năng sống quân bình của tôi.

Bạn cũng có thể tìm cách thảo luận tình huống với những người mà người bạn đời của bạn tôn trọng và chịu lắng nghe. Bạn cũng có thể cân nhắc khả năng tìm sự trợ giúp từ công tác tư vấn.

Như gợi ý trong phần trả lời cho câu hỏi 5, bạn phải luôn hỗ trợ cho người bạn đời của mình, ngay cả trong những tình huống như vậy. Đây là chuyện dễ nói nhưng khó làm nhất khi người bạn đời của bạn phạm phải lỗi lầm rõ ràng và nặng nề, làm tổn hại đến

mối quan hệ với bạn và với gia đình. Tuy nhiên, đó chính là những gì Kinh thánh kêu gọi bạn làm.

Cuối cùng, dù không thể thay đổi người bạn đời của mình, nhưng bạn có thể thay đổi bản thân. Hãy chắc chắn bạn đang có thứ tự ưu tiên đúng đắn cho cuộc đời bạn và trong mối quan hệ với chồng hoặc vợ mình ngay cả khi người đó chưa làm như vậy.

CHƯƠNG 5

1. Làm thế nào bạn kiểm soát được những cam kết cho công việc trong khi chúng xung đột với cam kết dành cho gia đình bạn?

Dù chỉ đưa ra vài ví dụ, nhưng tôi thường đặt những cam kết cho gia đình lên trên yêu cầu công việc. Tôi chắc chắn rằng những xung đột này sẽ còn tiếp tục nổi lên và tôi cam đoan mình sẽ lại ưu tiên cho gia đình nhiều lần nữa. Tôi muốn nhắc bạn đừng nên quá cứng nhắc trong bất kỳ phương hướng nào. Đôi khi có trường hợp, một công tác cần được ưu tiên hơn trong khi cam kết gia đình lại không đặc biệt quan trọng. Lúc đó hãy chọn ưu tiên cho công tác đó và làm cho thật tốt. Một lần khác với một công tác không quá quan trọng, hãy chọn tôn trọng cam kết với gia đình. Dĩ nhiên tình huống nan giải xảy ra là khi cả cam kết công việc và cam kết gia đình đều cần được ưu tiên. Trong trường hợp như vậy, hãy tôn trọng cam kết gia đình và sẵn sàng đón nhận hậu quả xảy đến cho công việc. Hy vọng rằng là một nhân viên giỏi, bạn sẽ thiết lập được sự quân bình mạnh mẽ trong tài khoản giá trị ảo của mình và bạn có thể xoa dịu những tình huống như thế.

2. Bạn sẽ xoay xở thế nào khi những dự án trở nên căng thẳng và thời hạn hoàn tất đã được ấn định – khi mà khó vừa làm hài lòng gia đình và bạn bè vừa làm một nhân viên hiệu quả?

Thách thức của thời hạn ngắn để hoàn tất một mục tiêu nào đó đôi khi khiến chúng ta phải chọn cách vắng mặt trong giờ gia đình một thời gian. Trong thời đại Internet và truyền thông di động, bảy ngày trong tuần, 24 giờ mỗi ngày, lúc nào cũng có những đòi hỏi. Nhiều ngành công nghiệp toàn cầu của chúng ta đã khiến lối nói 24/7 trở thành một thực tế. Vì thế, những giai đoạn căng thẳng là điều không ngoài sự mong đợi và thường phải xảy ra. Hãy sẵn sàng trả giá và tiếp tục làm một nhân viên giỏi. Tuy nhiên, theo sau những lúc làm việc căng thẳng này phải là thì giờ quân bình ở cùng gia đình và bè bạn.

Cũng vậy, có một số công việc chẳng khác nào một chuỗi giai đoạn căng thẳng liên hoàn, không ngừng nghỉ. Nếu những giai đoạn này không được quân bình bằng thì giờ cho gia đình và Đức Chúa Trời, bạn cần cân nhắc thực hiện những điều chỉnh quan trọng hơn cho công việc và lịch trình của bạn, thậm chí có khả năng bạn phải xem xét thay đổi một vị trí công việc khác thích hợp hơn trong công ty.

3. Bạn làm thế nào để giữ mình trong một môi trường mà sự suy đồi đạo đức là cách để đạt được mục tiêu?

Không có chỗ cho sự suy đồi đạo đức trong đời sống Cơ đốc nhân. Là Cơ đốc nhân, chúng ta không ngừng được Kinh thánh khuyên giục sống một đời sống thánh khiết (II Phi 3:11) Tuy nhiên, có một giới hạn rạch ròi giữa việc làm công việc được giao, nhận thức rằng có sự suy đồi chung quanh mình với việc trực tiếp can dự vào sự suy đồi đó. Công việc hay vai trò của bạn không phải là tìm ra những chỗ suy đồi hay vấn đề đạo đức. Tuy nhiên, khi bạn đứng trước sự vi phạm hay suy đồi đạo đức, là Cơ đốc nhân, bạn phải có những bước hành động thích hợp. Làm một ánh sáng dẫn đường giữa thế giới tội lỗi là những gì Cơ đốc nhân chúng ta được kêu gọi trở thành (Mat 5:13-16). Việc vừa làm nhân viên giỏi, làm việc chăm chỉ mà vẫn sống một đời sống đạo đức, thánh khiết sẽ là cơ hội để một doanh nhân Cơ đốc có thể làm chứng nhân hữu hiệu nhất.

4. Nếu nhìn thấy cách hành xử thiếu đạo đức trong công ty, bạn có tiếp tục làm việc chăm chỉ hay không?

Đương nhiên là có. Hãy nhớ rằng trước tiên và trên hết, bạn đang làm việc cho Đức Chúa Trời (Co 3:23) Cũng hãy xem trong I Phi 2:17, sứ đồ Phi-e-rơ khuyên giục Cơ đốc nhân hãy “tôn trọng vua.” Trong thời sứ đồ Phierơ, “vua” ở đây không ai khác hơn là những Sê-sa La Mã gian ác – kẻ bách hại Cơ đốc nhân và ngăn cấm Cơ đốc Giáo. Mặc cho sự suy đồi cùng cực của thời đó, Phi-e-rơ khuyên giục hãy tôn trọng vua, là người đang cai trị bởi mạng lệnh tối thượng của Đức Chúa Trời. Thật ra, dựa vào thời điểm thư tín này được viết, “vua” lúc bấy giờ chắc chắn là Nê-rô bạo chúa, kẻ biến Cơ đốc nhân thành những ngọn đuốc sống để thắp sáng cung điện của hắn.

Như vậy, nguyên tắc mạnh mẽ là: làm việc chăm chỉ như làm cho Chúa, bất kể hoàn cảnh xung quanh như thế nào.

5. Một nền kinh tế yếu kém tạo nhiều áp lực trên đời sống công việc chúng ta. Đây là giới hạn giữa những cam kết và trách nhiệm?

Khi đối diện với những áp lực thì những ưu tiên và sự quân bình trở nên quan trọng hơn bao giờ hết. Chúng ta sẽ học được nhiều điều từ những lúc khó khăn hoặc thất bại hơn là khi chúng ta được thành công hay dễ chịu.

6. Làm thế nào để bạn đạt được sự quân bình giữa làm việc để đổ đầy túi tiền của người khác và mưu sinh cho chính bạn?

Lao động do Đức Chúa Trời mà có. Ngay khi con người sa ngã, Đức Chúa Trời đã truyền cho họ phải lao động để duy trì sự sống (Sa 3:19). Không chỉ được Đức Chúa Trời truyền dạy từ lúc ban đầu đó, lao động cũng luôn được đòi hỏi xuyên suốt Cựu ước lẫn Tân ước (ITe 3:10). Hầu hết những người vĩ đại trong Kinh thánh đều có nghề nghiệp hẳn hoi trước hoặc trong khi thi hành chức vụ. Một số làm việc độc lập (như là người chăn chiên hoặc thợ đánh cá), số khác làm thuê cho chủ (như là người thu thuế) và một số là những nô lệ (như trường hợp trong thư Phi-lê-môn). Nhưng trong mọi trường hợp, nguyên tắc về đạo đức công việc đều được khẳng định và áp dụng (Co 3:23).

Dĩ nhiên có một số nghề nghiệp không thích hợp với Cơ đốc nhân (như làm ở quầy rượu hay sòng bạc, kinh doanh sách báo khiêu dâm). Vì thế, ngoại trừ những vị trí trực tiếp bất khiết, vấn đề then chốt không phải là công việc bạn là gì, “sếp” của bạn ra làm sao nhưng là bạn có sống một đời sống thánh khiết và đạo đức hay chưa.

7. Bạn có thường xem lại biểu đồ thời gian của mình không?

Tôi thường cập nhật nó hàng tháng và lưu giữ số liệu đến nay đã được mười năm. Chúng giúp tôi thấy được phương hướng. Thường thì suốt năm tôi luôn có những giai đoạn khó khăn hoặc bận rộn. Nhìn lại một năm giúp tôi biết được tình hình tiến triển ra sao và đặc biệt cố gắng ở nhà trước cũng như sau những giai đoạn đặc biệt bận rộn này.

CHƯƠNG 6

1. Làm cách nào bạn có thể tìm được một cố vấn?

Hãy cẩn thận cân nhắc những lĩnh vực nào bạn muốn cải thiện hoặc tăng trưởng. Sau đó hãy tìm người nào bạn tin cậy và tôn trọng, là người đặc biệt mạnh mẽ trong những lĩnh vực này. Cuối cùng, hãy bày tỏ ước muốn của mình và xin có một cam kết thời gian thích hợp. Cũng hãy tìm những người mà bạn có thể cố vấn cho họ. Hãy phát triển những mối liên hệ mà bạn có thể giúp người khác trưởng thành về chuyên môn lẫn thuộc linh.

2. Bạn nên làm gì trong thời gian cố vấn? Bạn nên gặp người cố vấn bao lâu một lần?

Trong sự nghiệp chuyên môn bận rộn của tôi, thật khó quy định cách bao lâu thì gặp gỡ nhau. Cố gắng gặp mỗi tuần một lần là mục tiêu tốt, và hiện tại tôi có thể trung bình giữ cuộc gặp gỡ một hoặc hai tuần một lần. Nếu không gặp nhau được ít nhất một lần mỗi tháng, thì mối liên hệ đó có thể trở nên thiếu hiệu quả. Trong lúc tư vấn, bạn có thể cùng nhau nghiên cứu Kinh thánh liên hệ đến những lĩnh vực mà bạn muốn phát triển. Hiện tại tôi đang sử dụng loạt bài Biết Chúa (Knowing God). Bạn chỉ cần gặp gỡ, hỏi thăm về cuộc sống của nhau. Tối thiểu hãy ghi nhận những lời yêu cầu cầu thay và những chủ đề đặc biệt dưới dạng nhật ký sau mỗi lần gặp gỡ.

3. Bạn nghĩ gì về việc một lúc có nhiều cố vấn? Một người nên có bao nhiêu cố vấn?

Nếu bạn muốn có Phao-lô, Ba-na-ba và Ti-mô-thê trong đời sống chuyên môn lẫn thuộc linh, thì ít nhất bạn cần đến sáu người. Nếu bạn có nhiều mối liên hệ đặc biệt thì có thể bạn cần nhiều hơn. Nói chung, tôi không thể nào một lúc duy trì mối quan hệ cố vấn với nhiều như vậy. Tôi cũng khuyên bạn không nên cố gắng làm điều đó. Tôi cố gắng có một Phao-lô – cố vấn, một Ti-mô-thê – người mà tôi cố vấn cho, và một Ba-na-ba – đồng sự đáng tin cậy.

Dĩ nhiên, đối với một số người, có một cố vấn đã là một tiến bộ vượt bậc. Nếu trước giờ bạn chưa từng có cố vấn nào, tôi khuyên bạn nên khởi đầu với một cố vấn hoặc một đồng sự mà thôi.

4. Làm thế nào bạn có thể cố vấn cho những thành viên trong tổ làm việc hoặc những nhân viên dưới quyền bạn?

Công tác tư vấn chủ yếu là quyết định của người được cố vấn chứ không phải của người cố vấn. Vì vậy, trong khi khuyến khích người khác tìm kiếm và thực hiện theo sự hướng dẫn, bạn không thể ép buộc hay đòi hỏi họ phải làm theo sự hướng dẫn đó. Khi tôi cố vấn cho những người trong nhóm, tôi cẩn thận không tỏ ra hay có biểu hiện thiên vị nào. Tôi cố gắng thực hiện trách nhiệm của một huấn luyện viên cho từng cá nhân trong đội. Tôi cũng khuyến khích họ tìm cho mình những cố vấn khác nữa. Chính sách cởi mở của Intel cũng có ích lợi; nếu bất kỳ nhân viên nào cảm thấy bị coi thường, họ có thể trình bày điều đó với cấp trên của tôi.

5. Bạn có thể nghĩ về ba người – là những người sẽ thực hiện tốt vai trò Phao-lô, Ti-mô-thê và Ba-na-ba – trong đời sống bạn hay không? Hãy viết ra tên của họ và cam kết gặp gỡ họ để thảo luận về mối quan hệ cố vấn – đây cũng là bước khởi đầu để gắn kết cuộc đời của bạn với cuộc đời của họ.

Hãy dành khoảng thời gian chất lượng để suy nghĩ và cầu nguyện cho từng người trong danh sách mà bạn vừa viết. Bạn sắp đề nghị họ giúp đỡ bạn và hơn nữa, bạn muốn đảm bảo mình đang có những sự lựa chọn tốt lành và thánh khiết cho những vai trò quan trọng dường ấy trong đời sống bạn.

CHƯƠNG 7

1. Làm thế nào để nắm bắt cơ hội chia sẻ Lời Đức Chúa Trời ở sở làm của bạn? Bạn sẽ làm điều đó bằng cách nào? Bạn có kinh nghiệm cụ thể nào trong việc này không?

Lời chứng đầu tiên của bạn trong nơi làm việc phải là: làm một nhân viên giỏi. Nếu không như vậy, lời chứng của bạn sẽ trở nên thiếu giá trị.

Lời làm chứng thứ hai là lối sống và đạo đức của bạn. Bạn có kiểm soát cuộc đời mình với cấp độ đạo đức và luân lý cao nhất, hay đôi khi bạn cũng có những hành xử có vấn đề hoặc bất khiết? Bạn có dựa vào những câu chuyện phịa hoặc thô tục? Người ta có thấy bạn dành thì giờ tĩnh nguyện trong lúc nghỉ ngơi hoặc trong giờ nghỉ trưa hay không?

Thứ ba, bạn sẽ có nhiều cơ hội bày tỏ lòng quan tâm đến người khác một cách đặc biệt và thánh khiết. Nếu một đồng nghiệp gặp chuyện buồn, hoặc mất đi người thân yêu trong gia đình, bạn sẽ nói “Tôi sẽ nhớ cầu nguyện cho anh”, gửi hoa chia buồn, hay một hành động thiết thực hơn: “Tôi sẽ đến giúp anh trong lúc khó khăn này” sẽ có tác động mạnh mẽ hơn.

Cuối cùng, thỉnh thoảng bạn sẽ có cơ hội làm chứng cho người khác. Điều này cũng cần được thực hiện một cách cẩn trọng, e rằng bạn sẽ chuốc tiếng xấu là sử dụng thời gian làm việc để đi cải đạo người khác. Đây cũng là lý do tại sao tôi nhấn mạnh phải làm một “nhân viên giỏi” và đem tư cách nghề nghiệp của mình vượt lên trên sự chỉ trích.

Nếu là nhân viên cấp trên, bạn phải cẩn trọng hơn nữa để không tạo áp lực cho cấp dưới của mình. Bạn không nên làm chứng trong giờ làm việc, nhưng chỉ trong giờ nghỉ hoặc ngoài giờ làm việc mà thôi.

Một ví dụ cụ thể là một sự kiện gần đây: cô bạn gái của một đồng nghiệp bị bệnh và đột ngột qua đời. Với ba quan điểm ở trên, tôi có cơ hội trò chuyện với anh về đức tin nơi Chúa Cứu Thế một cách tự nhiên nhưng thật sâu sắc.

2. Tình huống nào là không phù hợp khi làm chứng trong nơi làm việc?

Như đã gợi ý trong câu trả lời vừa rồi, lúc nào bạn cũng có thể làm chứng nhân qua công việc và cá tính của mình. Hãy bày tỏ mối quan tâm khi có cơ hội và khi Chúa cho phép. Tôi xin gợi ý bạn hãy thận trọng, đừng quá vội vàng làm chứng nhân ở nơi làm việc cho đến khi bạn phát triển một sự quân bình trong tài khoản giá trị của mình. Cũng vậy, hãy cẩn thận với bất kỳ chính sách nào mà công ty bạn đề ra liên quan đến lĩnh vực này. Như đã nói, đừng bao giờ để cho ước muốn làm chứng gây xao lãng mục tiêu làm một nhân viên giỏi. Cuối cùng, hãy thận trọng với chuyện làm chứng trong giờ làm việc. Điều này liên quan đến tính liêm khiết của người Cơ đốc. Đời sống của bạn sẽ lời chứng sống động hơn khi bạn tập trung vào công việc của mình trong giờ làm việc. Cơ đốc nhân cần phải vượt lên trên sự chỉ trích trong mọi mặt.

Điều gì khiến bạn không được thoải mái khi chia sẻ niềm tin của mình? Đây là những bước thể mà bạn có thể vạch ra nhằm giúp bạn giải quyết vấn đề này? Hãy thực hành chia sẻ niềm tin với một cố vấn hoặc một người bạn Cơ đốc của mình. Hãy vào cuộc từ những chỗ mà bạn cảm thấy thoải mái để chia sẻ những điểm đơn giản về niềm tin của mình.

Một trong những cách tốt nhất để dễ dàng chia sẻ niềm tin là thực hành làm như vậy. Chia sẻ niềm tin không cần phải quá cứng nhắc, đơn giản là nói về mối liên hệ của bạn với Chúa Giê-xu. Tình huống nào đem bạn bước vào mối liên hệ đó? Hiện tại Chúa Cứu Thế có ý nghĩa như thế nào đối với bạn? Ngài đã thay đổi đời sống bạn ra sao?

Dù mời thân hữu đến những buổi lễ lớn cũng tốt, nhưng thật tuyệt khi mời họ cùng bạn đến dự buổi nhóm thông thường ở Hội thánh và sẽ luôn tuyệt vời khi duy trì mối liên hệ bè bạn với những người không cùng niềm tin. Hãy thực hành với một người bạn, và rồi bạn sẽ thấy thoải mái với ý tưởng chia sẻ Chúa Cứu Thế cho người khác một cách đơn giản này.

Một người có thể sống quân bình không nếu người đó không phải là Cơ đốc nhân?

Bản thân tôi tin rằng chỉ có thể tìm thấy sự quân bình thật sự trong Chúa Cứu Thế. Tuy nhiên, hầu hết công cụ trong những chương sách này vẫn có thể đem ra áp dụng (như trường hợp của nhiều chân lý Cơ đốc). Chương 3 và chương 7 là hai chương khá đặc biệt dành cho người Cơ đốc và người có niềm tin. Dầu vậy, hầu hết những lời khuyên thực

tiền trong những chương khác vẫn có thể hữu ích. Hãy xem xét lý lẽ trong sách này – nếu như nó hữu ích và chân thật, hãy xét đến nguồn gốc của nó.

Đâu là những tình huống thực tiễn đang diễn ra trong đời sống mà bạn cảm thấy mình nên làm một chứng nhân Cơ đốc tố tụng nhưng lại không đủ can đảm để thực hiện?

Có thể đó là trường hợp với một người có khuynh hướng báng bổ như trường hợp Andy Grove mà tôi mô tả. Có thể đó là một đồng nghiệp nhiều năm làm việc cùng nhau mà bạn chưa bao giờ nói với họ rằng họ cần phải biết đến Chúa Cứu Thế. Đâu là những lĩnh vực mà Chúa Thánh Linh đang thúc giục bạn thôi trì hoãn nhưng phải bắt tay hành động? Hãy viết chúng xuống, nói cho người bạn đời, người cố vấn hoặc người nào thân thiết với bạn về điều đó và xin họ dõi theo việc bạn làm.

Chương 8

Có tình huống đạo đức nào ở sở làm khiến bạn bận tâm hay không?

Như đã thảo luận, hãy làm gương trong vai trò này, cân trọng với những sự hợp tác kinh doanh và những yêu cầu pháp lý và đừng làm một nhân viên điều tra đạo đức tự phong. Tuy nhiên, nếu trong quá trình làm việc, bạn thấy những tình huống sai trật nào, hãy chuẩn bị chứng cứ và trình chúng cho những cá nhân có thẩm quyền.

Bạn có coi mình là người hầu việc Chúa trọn thời gian ở sở làm không? Tại sao?

Dù đây là một nguyên tắc đơn giản, nhưng một số người có thể phải vật lộn với ý niệm: công sở cũng là cánh đồng truyền giáo trọn thời gian của bạn. Như đã miêu tả trong chương 5, bạn cần phải làm một nhân viên giỏi. Bạn không được kêu gọi để ngồi hàng giờ trong phòng làm việc thoáng mát mà nói về Chúa Cứu Thế. Bạn ở đó để làm sáng danh Chúa Cứu Thế Giê-xu bằng cách làm một nhân viên giỏi. Tuy nhiên, khi làm điều đó, bạn đã tạo ra chỗ đứng cho mình. Từ đó bạn có thể có những mối liên hệ mà Đức Chúa Trời muốn bạn tận dụng cho mục đích đời đời.

Trong nhiều tình huống, những nguyên tắc đơn giản nào giúp bạn quyết định sẽ chia sẻ hoặc không chia sẻ niềm tin nơi công sở?

Như đã gợi ý, tôi cho rằng có hai nguyên tắc đặc biệt hữu dụng: Hãy thật tự nhiên và khi người khác bước vào mức độ liên hệ cá nhân, bạn cũng hãy làm như thế. Còn nguyên tắc nào nữa mà bạn thấy hữu dụng trong đời sống mình không?

Đâu là những bước thực hành để bạn có thể trở thành chứng nhân Cơ đốc nơi công sở?

Hơn bất kỳ điều nào khác, thái độ của bạn ảnh hưởng đến tính hiệu quả của bạn. Nếu bạn tiếp cận người khác bằng thái độ khiêm nhường, tôn trọng và quan tâm thật lòng, thì nhìn chung, những đồng nghiệp khác sẽ tôn trọng sự điệp của bạn hơn.

Cũng vậy, tốt nhất hãy làm chứng nhân tỏ tường trong những mối liên hệ đã có. Đầu tiên, hãy phát triển mối liên hệ, sau đó xác định và mở rộng đến những lĩnh vực khác, trong đó có đức tin.

Làm chứng nhân tỏ tường thể hiện trong đời thường qua lời nói hoặc cách chúng ta phản ứng trước một tình huống nào đó. Phản ứng một cách thánh khiết trước một tình huống khó khăn có thể là lời chứng uy quyền nhất của bạn. Ví dụ, tôi quyết định luôn có thái độ vui tươi ngay cả trong lúc khó khăn. Khi người khác hỏi tôi vui vì chuyện gì, lúc đó tôi có thể dễ dàng chia sẻ về cuộc đời và niềm tin của mình.

Đâu là những lĩnh vực mà bạn thấy sự chính trực của mình gặp thách thức? Làm thế nào để tránh được những thách thức này? Kinh thánh có chỗ nào nói rõ những thách thức này không?

Nhiều năm qua, khi ôn lại cách hành xử của mình, tôi thấy cần phải dành nhiều thời gian và nỗ lực hơn trong mối liên hệ với đồng nghiệp. Tôi từng bị mang tiếng là sử dụng người khác để tiến thân. Tôi có vẻ “bao sân”, lại không chịu đầu tư nhiều vào những mối liên hệ hỗ trợ. Tôi đáp lại những lời phê bình này bằng tất cả sự nhã nhặn và tránh những xung đột xuất phát từ những vấn đề liên quan đến quyền lực, là điều cũng kiểm nghiệm tính chân thực trong tôi. Tương tự, là một người bình thường với con mắt xác thịt, trước những ý nghĩ đầy dục vọng, không phải lúc nào tôi cũng hoàn toàn tôn trọng Linda. Còn đối với bạn, những lĩnh vực nào bạn đang gặp thách thức? Bạn có sẵn lòng chỉnh sửa tính cách, lối sống và trở nên trong sạch trước mọi người?

Có những gợi ý thực tiễn nào để trở thành chứng nhân qua nghề nghiệp của mình?

Lần nọ, trên một chuyến bay, tôi có cả tấn công việc để làm. Ngay sau khi máy bay đạt đến độ cao 3.000 thước, tôi bắt tay làm việc. Anh chàng ngồi cạnh tôi cứ chực muốn tán gẫu. Cuối cùng, sau nhiều cố gắng phớt lờ anh ta, tôi bỏ cuộc và tự nhủ: “Được rồi, thưa Chúa, con sẽ nói cho anh ta biết về Ngài.” Nếu anh không để yên cho tôi làm việc, anh ta sẽ phải nghe tôi nói về Phúc âm. Rất thường khi chỉ vì quá bận rộn, chúng ta không để ý thấy cơ hội Chúa bày ra cho chúng ta. Tôi cũng hay phạm phải lỗi lầm này.

Cũng vậy, hãy nắm lấy mọi cơ hội dù là nhỏ nhất. Khi có ai đó đau ốm, hãy hỏi họ: “Tôi có thể cầu nguyện cho anh được không?” Nếu có ai đang lo buồn về chuyện gia đình đổ vỡ, hãy ở cạnh họ, cầu nguyện cho họ và con cái họ, cũng như hỏi xem họ có bất kỳ nhu cầu thực tiễn nào cần bạn giúp hay không? Một đồng nghiệp của tôi gặp Chúa ngay trong lúc ly dị. Một ngày nọ, anh ta sung sướng cho tôi hay: “Nè, Pat, tôi vừa bị chìm xuống nước đấy!” Mới đầu tôi không biết anh ta đang nói chuyện gì, thì ra anh vừa nhận phép báp-têm một tuần trước đó!

Bạn có phải là người có hành xử nhất quán trong công việc hay không? Bạn có cùng là một con người trong công việc của bạn và trong nơi thờ phượng không? Nếu không, bạn nên tiến hành những bước nào để giúp chính bản thân mình bước vào sự hài hòa?

Hãy dành một ít thời gian để nghĩ về những điều bạn nói và những việc bạn làm? Bạn có phiền nếu như gia đình, mục sư hay Chúa Cứu Thế đang dõi theo bạn? Nếu có ví dụ thực tiễn nào, hãy ghi lại và dành thời gian ngẫm nghĩ về những bước thực tiễn mà bạn có thể thực hiện để thay đổi những hành vi này. Bạn có thấy nghề nghiệp của mình là vai trò mà Chúa giao cho không? Ngay hôm nay, bạn có thấy được thể nào Đức Chúa Trời hành động qua bạn cho vương quốc và sự vinh hiển tuyệt đối của Ngài không? Bạn có thể làm gì để thêm lòng say mê và nhiệt thành cho công việc? Bạn có cần cân nhắc một vai trò nào khác mà bạn có thể sử dụng tài năng của Đức Chúa Trời ban cho bạn hay không?